„Un roman care te paralizează.“
O, The Oprah Magazine

„Inteligent, tulburător și plin de suspans.“
Lee Child

TĂCEREA POATE FI ASURZITOARE

CHRISTINA DALCHER

Cuprins

MULȚUMIRI
UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ȘASE
ȘAPTE
OPT
NOUĂ
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ȘAISPREZECE
ȘAPTESPREZECE
OPTSPREZECE
NOUĂSPREZECE
DOUĂZECI
DOUĂZECI ȘI UNU
DOUĂZECI ȘI DOI
DOUĂZECI ȘI TREI
DOUĂZECI ȘI PATRU
DOUĂZECI ȘI CINCI
DOUĂZECI ȘI ȘASE
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
DOUĂZECI ȘI OPT
DOUĂZECI ȘI NOUĂ
TREIZECI
TREIZECI ȘI UNU
TREIZECI ȘI DOI
TREIZECI ȘI TREI
TREIZECI ȘI PATRU
TREIZECI ȘI CINCI

TREIZECI ȘI ȘASE
TREIZECI ȘI ȘAPTE
TREIZECI ȘI OPT
TREIZECI ȘI NOUĂ
PATRUZECI
PATRUZECI ȘI UNU
PATRUZECI ȘI DOI
PATRUZECI ȘI TREI
PATRUZECI ȘI PATRU
PATRUZECI ȘI CINCI
PATRUZECI ȘI ȘASE
PATRUZECI ȘI ȘAPTE
PATRUZECI ȘI OPT
PATRUZECI ȘI NOUĂ
CINCIZECI
CINCIZECI ȘI UNU
CINCIZECI ȘI DOI
CINCIZECI ȘI TREI
CINCIZECI ȘI PATRU
CINCIZECI ȘI CINCI
CINCIZECI ȘI ȘASE
CINCIZECI ȘI ȘAPTE
CINCIZECI ȘI OPT
CINCIZECI ȘI NOUĂ
ȘAIZECI
ȘAIZECI ȘI UNU
ȘAIZECI ȘI DOI
ȘAIZECI ȘI TREI
ȘAIZECI ȘI PATRU
ȘAIZECI ȘI CINCI
ȘAIZECI ȘI ȘASE
ȘAIZECI ȘI ȘAPTE
ȘAIZECI ȘI OPT
ȘAIZECI ȘI NOUĂ
ȘAPTEZECI
ȘAPTEZECI ȘI UNU
ȘAPTEZECI ȘI DOI
ȘAPTEZECI ȘI TREI
ȘAPTEZECI ȘI PATRU
ȘAPTEZECI ȘI CINCI

ȘAPTEZECI ȘI ȘASE
ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE
ȘAPTEZECI ȘI OPT
ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ
OPTZECI

CHRISTINA DALCHER

VOX

Traducere din limba engleză GRAALSOFT
Titlul original: *Vox,* 2018

RAO Distribuție, 2019

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2019

În amintirea lui Charlie Jones,
Lingvist, profesor, prieten

MULȚUMIRI

Un om pe nume Stephen King a spus odată: „Nimeni nu scrie singur un roman lung”. Aveam cam zece ani când am citit prima oară aceste cuvinte de la începutul cărții *Salem's Lot.* Încă mi se par adevărate și azi. *Vox* s-a născut din multe mame și tați și le datorez mulțumiri tuturor: Agentei mele, Laura Bradford, pentru sinceritatea, claritatea și încurajările ei. Niciun scriitor nu și-ar putea dori un susținător mai aprig pentru munca sa.

Editorului meu din SUA, Cindy Hwang de la Berkley, editorului meu din Marea Britanie, Charlotte Mursell de la HarperCollins, precum și echipelor ambelor edituri pentru entuziasmul lor feroce.

Pentru primii mei cititori, Stephanie Hutton și Caleb Echterling, pentru că au citit rapid un roman scris în două luni și m-au ajutat să îl fac să strălucească.

Lui Joanne Merriam, de la Upper Rubber Boot Books. Fără apelul ei original pentru candidaturi la Broad Knowledge: 35 Women Up to No Good anthology, povestea doctoriței Jean McClellan ar fi putut să nu existe niciodată.

Lui Ellen Bryson, Kayla Pongrac și Sophie van Llewyn, care au criticat scurta poveste cu ochi ageri și mi-au spus să continui.

Pentru mulțimea uimitoare de scriitori de ficțiune scurtă care m-au sprijinit și, timp de ani întregi, mi-au citit scurtele opere. Știți cu toții cine sunteți.

Ție, dragă cititorule, care vei aprecia în cele din urmă această poveste. Sper că îți va plăcea. Cel mai mult sper că îți va stârni oarecum furia. Și sper că te va pune pe gânduri.

Și, în cele din urmă, soțului meu, Bruce, care mă sprijină aproape în tot ce fac. Și care niciodată

nu îmi spune să nu mai vorbesc atât de mult.

UNU

Dacă mi-ar fi spus cineva că într-o singură săptămână aș putea să înlătur Mișcarea Pură, pe președinte, precum și pe rahatul acela incompetent de Morgan LeBron, nu aș fi crezut. Dar nici nu l-aș fi contrazis. Nu aș fi spus nimic.

Am devenit o femeie a vorbelor măsurate.

În seara asta la cină, până să îmi rostesc ultimele silabe pe ziua de azi, Patrick se întinde și atinge dispozitivul argintiu din jurul încheieturii mele stângi. Este o atingere ușoară, de parcă ar împărtăși durerea sau poate pentru a-mi aminti să păstrez tăcerea până când contorul se resetează la miezul nopții. Această magie se va întâmpla în timpul somnului meu, astfel că voi începe ziua de marți de la zero. Contorul fiicei mele, Sonia, va face la fel. Băieții mei nu poartă contoare.

La cină, sunt cu toții angajați în pălăvrăgeala lor obișnuită despre școală. Și Sonia merge la școală, deși ea nu irosește niciodată cuvintele discutând despre zilele ei. La cină, printre îmbucăturile unei tocane simple pe care o gătesc din memorie, Patrick o întreabă despre progresul pe care l-a făcut în economia gospodăriei, educație fizică și cursul nou de contabilitate simplă pentru gospodării. Își ascultă profesorii? Va avea note bune semestrul acesta? El știe exact ce întrebări să pună: cu un răspuns simplu, închis, care necesită doar o încuviințare sau o clătinare din cap.

Privesc și ascult, apăsând cu unghiile atât de tare în carnea palmelor, încât las urme. Sonia încuviințează atunci când se cuvine și își încrețește nasul de fiecare dată când micii mei gemeni, neînțelegând importanța întrebărilor cu „da” sau „nu” și a seturilor cu răspuns finit, o roagă pe sora lor să le povestească și lor cum sunt profesorii, cum sunt cursurile, ce materie îi place cel mai mult. Atâtea întrebări cu răspuns deschis… Refuz

să cred că ei nu înțeleg, că o provoacă, tachinând-o cu ajutorul cuvintelor. Dar la unsprezece ani sunt destul de mari încât să priceapă. Și au văzut ce se întâmplă atunci când folosim prea multe cuvinte.

Buzele Soniei tremură în timp ce se uită de la unul la altul; rozul limbii tresaltă pe marginea dinților sau poate buza de jos e umflată, o parte a corpului cu o minte proprie, unduindu-se. Steven, băiatul cel mare, întinde o mână și îi atinge gura cu degetul arătător.

Le-aș putea spune ce vor să știe: toți bărbații în fața claselor acum. Un sistem unidirecțional. Profesorii vorbesc. Elevii ascultă. M-ar costa treisprezece cuvinte.

Mi-au rămas șapte.

— Cum este vocabularul ei? întreabă Patrick, făcând semn cu bărbia spre mine. Apoi reformulează: învață?

Ridic din umeri. Până la șase ani, Sonia ar trebui să aibă o armată de zece mii de lexeme, trupe individuale care se adună și stau drepte, supunându-se ordinelor pe care creierul ei mic, încă plastic, le emite. Ar trebui să aibă dacă cei trei R nu ar fi acum reduși la unul: aritmetică simplă. Până la urmă, într-o bună zi, fiica mea va trebui, potrivit așteptărilor, să facă singură cumpărături și să conducă o gospodărie, fiind o soție devotată și ascultătoare. Pentru asta ai nevoie de matematică, nu de scris. Nu de literatură. Nu de o voce.

— Tu ești lingvistul cognitiv, spune Patrick, adunând farfuriile goale și îndemnându-l pe Steven să facă același lucru.

— Am fost.

— Ești.

În ciuda anilor de exercițiu, cuvintele suplimentare îmi ies înainte să le pot opri:

— *Nu. Mai. Sunt.*

Patrick se uită cum contorul meu adaugă alte trei intrări. Simt presiunea fiecăruia pe pulsul meu, ca o bătaie de tobe prevestitoare.

— E suficient, Jean, spune el.

Băieții schimbă priviri îngrijorate, genul de grijă care vine atunci când știi ce se întâmplă când un contor trece de acele trei cifre. Doi, zero, zero. Acum îmi rostesc ultimul cuvânt de luni. Fiicei mele. Șoptesc „noapte bună” și ochii lui Patrick îi întâlnesc pe ai mei, implorând.

O ridic și o duc în pat. E mai grea acum, aproape prea grea ca să mai fie ridicată, și am nevoie de ambele brațe.

Sonia îmi zâmbește când o învelesc cu pătura. Ca de obicei, nu există nicio poveste înainte de culcare, nicio Dora exploratoarea, niciun Pooh și niciun Piglet, niciun Peter Iepurașul și nici aventurile sale în cultura de salată a domnului McGregor. Este înspăimântător ce a ajuns să accepte Sonia drept normalitate.

Îi fredonez și adoarme pe o melodie despre păsări cântătoare și iezi, fără versuri și cu imagini tăcute în ochiul minții mele.

Patrick privește din ușă. Umerii lui, odată lați și puternici, se lasă într-un V descendent, iar fruntea îi este traversată de riduri.

Totul la el pare să se îndrepte în jos.

DOI

În dormitorul meu, ca în toate celelalte nopți, mă înfășor într-o pătură de cuvinte invizibile, prefăcându-mă că citesc, permițându-le ochilor mei să danseze peste pagini imaginate din Shakespeare. Dacă mă simt capricioasă, textul meu preferat ar putea fi Dante, în italiana lui originală, statică. Atât de puțin din limba lui Dante s-a schimbat de-a lungul secolelor, și totuși în seara asta mă trezesc analizând un lexicon uitat. Mă întreb cum s-ar descurca femeile italiene cu noile obiceiuri dacă eforturile noastre domestice ar deveni vreodată internaționale.

Poate că ar vorbi mai mult cu mâinile.

Dar șansele ca boala noastră să treacă Oceanul sunt mici. Înainte ca televiziunea să devină un monopol federalizat, înainte ca pe încheieturi să purtăm contoare, am văzut reportaje la știri: Al Jazeera, BBC, cele trei canale RAI ale Italiei și altele care, din când în când, difuzau talk-show-uri. Patrick, Steven și cu mine ne uitam la știri după ce copiii mergeau la culcare.

— Trebuie? mormăia Steven.

Stătea întins în fotoliul lui obișnuit, cu o mână în bolul de floricele și cu cealaltă pe telefon, trimițând mesaje.

Eu dădeam volumul mai tare.

— Nu. Nu trebuie. Dar putem.

Cine știa cât de mult timp avea să mai fie posibil? Patrick vorbea deja despre privilegiile televiziunii prin cablu, care atârnau de-un fir de păr.

— Nu toată lumea poate să vadă asta, Steven.

Ceea ce nu i-am spus a fost: „Bucură-te cât mai poți!”

Doar că nu prea aveai de ce să te bucuri.

Toate emisiunile erau la fel. Una după alta, râdeau de noi. Al Jazeera ne numea „Noul

extremism”. Aș fi zâmbit dacă nu aș fi văzut adevărul pe care îl spuneau. Experții politici britanici dădeau din cap, ca și când ar fi spus: „O, yankeii ăștia aiuriți! Ce mai fac acum?” Experții italieni, prezentați de femei sexy, prea puțin îmbrăcate și excesiv machiate, strigau, arătau și râdeau.

Râdeau de noi. Ne spuneau că trebuie să ne relaxăm înainte să ajungem să purtăm baticuri și fuste lungi, fără formă. Pe unul dintre canalele italiene, o satiră îndrăzneață ilustra doi bărbați îmbrăcați în puritani, angajându-se în sodomie. Chiar așa vedeau ei Statele Unite?

Nu știu. Nu m-am mai întors de când s-a născut Sonia, iar acum nu mai există nicio șansă să o fac.

Pașapoartele ne fuseseră luate înaintea cuvintelor.

Ar trebui să clarific: anumite pașapoarte fuseseră luate.

Am aflat asta într-o circumstanță cu totul întâmplătoare. În decembrie, mi-am dat seama că pașapoartele lui Steven și ale gemenilor expiraseră și am căutat pe internet să descarc trei cereri de reînnoire. Soniei, care nu avea nici un alt document în afară de certificatul de naștere și un carnet cu vaccinările, îi trebuia un alt formular.

Formularele băieților au fost simple, la fel cum fuseseră mereu al lui Patrick și al meu. Când am apăsat pe linkul aplicației pentru un pașaport nou, am fost condusă pe o pagină pe care nu o mai văzusem înainte, un chestionar cu o singură întrebare: **aplicantul este de sex masculin sau feminin?**

M-am uitat la Sonia, care se juca pe covor cu un set de blocuri colorate, în biroul meu improvizat de acasă, și am apăsat pe căsuța pentru **feminin.**

— Roșu! a strigat ea, uitându-se la ecran.

— Da, dragă, am răspuns. Roșu. Foarte bine. Sau?

— Stacojiu.

— Și mai bine.

Fără să fie întrebată, a continuat:

— Purpuriu! Vișiniu!

— Bravo, mama. Continuă, am spus, mângâind-o și aruncând un alt set de blocuri pe covor. Încearcă-le pe cele albastre acum.

Din nou la computerul meu, mi-am dat seama că Sonia avusese dreptate de prima oară. Ecranul era pur și simplu roșu. Roșu ca sângele.

> **Vă rugăm să contactați numărul de mai jos. Alternativ puteți să ne trimiteți un e-mail la *aplicatii.stat.gov.* Vă mulțumim!**

Am încercat să sun la numărul acela de zeci de ori înainte să recurg la e-mail; apoi am așteptat douăsprezece zile înainte să primesc un răspuns. Sau un fel de răspuns. O săptămână și jumătate mai târziu, mesajul din căsuța poștală mă instruia să merg la centrul local pentru pașapoarte.

— Pot să v-ajut, doamnă? m-a întrebat funcționarul când am apărut cu certificatul de naștere al Soniei.

— Puteți, dacă vă ocupați de aplicații pentru pașapoarte.

Am împins documentația prin fanta ecranului de plexiglas.

Funcționarul, care părea să aibă vreo nouăsprezece ani, a ridicat actele și mi-a spus să aștept.

— O, a zis el când a venit înapoi la ghișeu. O să am nevoie de pașaportul dumneavoastră pentru un minut. Doar ca să fac o copie.

Mi s-a spus că eliberarea pașaportului Soniei va dura câteva săptămâni. Nu mi s-a zis însă că pașaportul meu fusese invalidat.

Am aflat asta mult mai târziu. Iar Sonia nu și-a primit niciodată pașaportul.

La început, câțiva oameni au reușit să fugă. Unii au trecut granița în Canada, alții au plecat pe bărci spre Cuba, Mexic, diverse insule. Autorităților nu le-a luat mult până să stabilească puncte de verificare, iar zidul care despărțea California de Sud, Arizona, New Mexico și Texas de Mexic fusese deja construit, așa că plecările s-au oprit destul de repede.

— Nu putem permite ca toți cetățenii noștri, familiile noastre, mamele și tații noștri să fugă, a spus președintele într-una dintre primele lui cuvântări.

Încă mă gândesc că am fi putut să reușim dacă am fi fost doar eu și Patrick. Dar cu patru copii – dintre care unul încă nu știa suficient cât să nu sară în scaunul mașinii și să strige „Canada!” spre paznicii de la vamă – în niciun caz.

Așa că, în seara asta, nu mă simt pretențioasă, nu după ce mă gândesc cât de ușor ne-au ținut prizonieri în propria țară, nu după ce Patrick m-a luat în brațe și mi-a spus să încerc să nu zăbovesc asupra a ceea ce a fost în trecut.

În trecut.

Uite cum era în trecut: stăteam noaptea treji până târziu, vorbind. Zăboveam în pat în diminețile de weekend, amânând sarcinile și citind ziarul de duminică. Organizam petreceri cu cocktailuri, cine și grătare de vară când se schimba vremea. Jucam diverse jocuri – mai întâi pică și bridge, iar mai târziu, când băieții s-au făcut suficient de nari încât să deosebească un șase de un cinci, război și, „mergi la pescuit”.

În ceea ce mă privește, aveam prietene. „Petreceri de cotcodăceală” le spunea Patrick serilor mele petrecute în oraș cu fetele, dar știu că nu o făcea cu răutate. Era doar unul dintre acele lucruri pe care le zic bărbații.

Asta îmi spun, oricum.

Aveam cluburi de carte și discuții la cafea, dezbăteam politica în baruri de vin, mai târziu în

subsoluri – versiunea noastră de a citi *Lolita* în Teheran. Pe Patrick nu păreau să îl deranjeze escapadele mele săptămânale, deși glumea despre noi câteodată, înainte să nu mai rămână nimic de glumit. În cuvintele sale, eram vocile care nu puteau fi reduse la tăcere.

Ei, bine, cam atât cu infailibilitatea lui Patrick.

TREI

Când a început totul, înainte ca oricare dintre noi să vadă ce ne rezervă viitorul, era o femeie anume, una din genul celor mai vocale. Numele ei era Jackie Juarez. Nu vreau să mă gândesc la Jackie, dar, dintr-odată, parcă sunt cu un an și jumătate în urmă, nu la mult timp după inaugurare, și stau în sufragerie alături de copii, atenuându-le râsul pentru ca Sonia să nu se trezească.

— Femeia de la televizor este isterică, spune Steven când se întoarce în sufragerie cu trei castroane de înghețată. Isteric. Detest acest cuvânt.

— Ce? întreb.

— Femeile sunt nebune, continuă el. Nu e ca și cum ar fi vreo noutate, mamă. Știi ce se spune despre femeile isterice și crizele mamei.

— Ce? întreb din nou. De unde ai auzit asta?

— Am aflat azi la școală. Un tip pe nume Cooke sau așa ceva.

Steven împarte desertul.

— La naiba! Un castron e mai mic. Mama, îl vrei pe cel mai mic sau pe cel mai mare?

— Pe cel mai mic.

Mă tot străduiesc să slăbesc după ultima sarcină.

El dă ochii peste cap.

— Da. Stai să vezi tu când ajunge și metabolismul tău la patruzeci și ceva de ani. Și de când ai început să citești Crooke? Nu credeam că *Descrierea corpului bărbătesc* a ajuns pe lista de lecturi obligatorii la liceu. Iau o primă linguriță din ceea ce par a fi trei bucăți de salam de biscuiți de mărimea unui șoarece. Chiar și pentru literatură avansată.

— Încearcă studii religioase avansate, mamă, spune Steven. Oricum, Cooke, Crooke… Care-i diferența?

— Un „r”, puștiule.

Mă întorc spre femeia furioasă de la televizor.

A mai apărut și înainte, vociferând despre salariile inegale și despre plafoanele de sticlă impenetrabile, mereu inserând aluzii despre ultima ei carte. Aceasta poartă un titlu înălțător, apocaliptic: *Ne vor închide gura.* Subtitlu: „Ce trebuie să știi despre patriarhat și vocea ta”. Pe copertă, o serie de păpuși color – de la Kewpie la Barbie și la Raggedy Ann – care privesc din fotografie cu gura astupată în Photoshop de un căluș.

— Bizar, îi spun lui Patrick.

— Cam exagerat, nu crezi? El se uită, cam cu jind, la înghețata mea care se topește. Mănânci toată aia?

Îi dau castronul, nedezlipindu-mi privirea de televizor. Ceva mă deranjează la călușurile acelea – chiar mai mult decât ar trebui să mă deranjeze o Raggedy Ann cu o bilă roșie legată de față. Cred că, de fapt, curelele sunt de vină. „X”-ul negru cu centrul roșu ca sângele ce traversează fața fiecărei păpuși. Arată ca niște văluri, eliminând orice altă trăsătură în afara ochilor. Poate că asta e și ideea.

Jackie Juarez este autoarea acestei cărți și a altor șase, toate cu titluri bombastice precum *Taci și stai jos, Desculță și gravidă: cum vrea dreapta religioasă să fii* sau, preferata lui Patrick și a lui Steven, *Uterul umblător.* Coperta celei din urmă este macabră.

Femeia țipă acum la intervievator, care probabil nu ar fi trebuit să spună: „feminazistă”.

— Știi ce obții dacă scoți feminista din feminazistă? Jackie nu așteaptă un răspuns. Nazist, asta obții. Asta îți place mai mult?

Intervievatorul este zăpăcit.

Jackie îl ignoră și sfredelește camera de luat vederi cu ochii ei dați cu mascara. Are o privire de nebună, așa că simt că se uită direct la mine.

— Nu aveți nici cea mai mică idee, doamnelor. Nici cea mai mică idee. Ne aflăm pe o pantă alunecoasă spre preistorie, fetelor. Gândiți-vă!

Gândiți-vă unde vă veți afla – unde vor fi fiicele voastre – atunci când instanțele vor da ceasul înapoi. Gândiți-vă la cuvinte precum „permisiunea soțului” și „permisiunea părintelui”. Gândiți-vă că vă treziți într-o dimineață și descoperiți că nu mai aveți voce în nicio privință.

Se oprește după fiecare câteva cuvinte, cu dinții încleștați.

Patrick mă sărută de noapte bună.

— Trebuie să mă trezesc când se crapă de ziuă, iubito. Ședință la micul dejun cu tipul cel mare, știi tu unde. Noapte bună!

— Noapte bună, dragule.

— Ar trebui să se relaxeze puțin, spune Steven, încă privind ecranul.

Acum are o pungă de Doritos în poală și le crănțăne câte cinci o dată, lucru ce îmi amintește că adolescența nu e așa de rea.

— Salam de biscuiți și Doritos, puștiule? îl întreb. O să îți distrugi fața.

— Desertul campionilor, mamă. Hei, putem să ne uităm la altceva? Tipa asta mă deprimă.

— Sigur.

Îi dau telecomanda, iar Jackie Juarez se liniștește, fiind înlocuită de o reluare de la *Duck Dynasty.*

— Serios, Steven? spun, privind un om al muntelui, cu barbă, după o altă filosofare asupra situației politice.

— Da. Sunt al dracului de amuzanți!

— Sunt nebuni. Și ai grijă cum vorbești.

— E doar o glumă, mamă. Iisuse! Nu există, de fapt, asemenea oameni.

— Ai fost vreodată în Louisiana? Îi iau punga de chipsuri. Tatăl tău mi-a mâncat toată înghețata.

— Mardi Gras, acum doi ani. Mamă, încep să îmi fac griji cu privire la memoria ta.

— New Orleans nu este Louisiana.

Sau poate că este, îmi spun. Dacă stai să te gândești, care este diferența dintre câțiva

nenorociți de pe gârlă care sfătuiesc bărbații să se căsătorească numai cu fete adolescente și niște bețivi costumați care aruncă cu mărgele în oricine își arată țâțele pe St. Charles Avenue?

Probabil nu e niciuna.

Și asta este situația țării în reprize de câte cinci minute: Jackie Juarez în costumul ei de oraș și cu machiaj de Bobbi Brown predicând frica, oamenii rațelor predicând ura. Sau poate că este invers. Oamenii rațelor, cel puțin, nu se uită la mine din ecran și nu lansează acuzații.

Steven, acum la a doua cutie de Cola și la al doilea castron de înghețată – o imagine imprecisă, pentru că a lăsat castronul și mănâncă ultimele bucăți de înghețată cu lingura, direct din cutie –, anunță că se duce la culcare.

— Test mâine la studii religioase avansate.

De când au început bobocii să aibă cursuri avansate? Și de ce nu se face ceva mai util, precum biologia sau istoria? Îi pun ambele întrebări.

— Cursul de studii religioase este nou. Le este oferit tuturor, chiar și celor de gimnaziu. Cred că anul viitor îl vor trece în programa obișnuită. Oricum, spune el din bucătărie, asta înseamnă că anul acesta nu am timp pentru biologie sau istorie.

— Și ce este, mai exact? Teologie comparată? Bănuiesc că pot tolera asta – chiar și într-o școală publică.

El se întoarce în sufragerie cu o negresă. Gustarea lui de culcare.

— Nu. Mai degrabă… nu știu, filosofia creștinismului. Oricum, noapte bună, mamă! Te iubesc!

Mă sărută pe obraz și dispare pe hol.

Dau înapoi la Jackie Juarez.

În realitate era mult mai drăguță și este imposibil să îți dai seama dacă a luat în greutate după absolvirea facultății sau dacă, într-adevăr, camera video adaugă cinci kilograme.

Sub machiajul profesional și coafura elegantă, Jackie arată obosită, ca și când douăzeci de ani de furie i s-au așternut pe față rid cu rid.

Mănânc încă un Dorito și ling chimicalele sărate de pe degete înainte să strâng punga și să o pun la păstrare. Jackie se uită la mine cu acei ochi reci care nu s-au schimbat, acuzându-mă.

Nu am nevoie de acuzațiile ei. Nu am avut nevoie de ele cu douăzeci de ani în urmă și nu am nici acum, dar încă îmi amintesc ziua în care au început. Ziua în care prietenia mea cu Jackie a început să degenereze.

— Vii la marș, Jean, nu?

Jackie era în ușa camerei mele, fără sutien și fără machiaj, iar eu stăteam întinsă peste jumătate din colecția bibliotecii de neurolingvistică.

— Nu pot. Sunt ocupată.

— La dracu, Jean, lucrul ăsta e mai important decât un studiu idiot despre afazie. Ce-ar fi să te concentrezi asupra oamenilor care încă sunt aici?

M-am uitat la ea și am lăsat capul spre dreapta, într-o întrebare silențioasă.

— Bine. Bine, zice ea ridicând mâinile. Ei încă sunt aici. Scuze. Spun doar că ceea ce se întâmplă cu chestia de la Curtea Supremă este… ei, bine, este acum.

Jackie numea mereu situațiile politice – alegerile, nominalizările, confirmările, discursurile, orice – „chestii”. Chestia aia din sala de judecată. Chestia aia cu discursul. Chestia cu alegerile. Mă înnebunea. Ai fi tentat să crezi că un sociolingvist ar investi ceva mai mult timp în vocabularul său.

— Oricum, a continuat ea, eu mă duc acolo. Poți să-mi mulțumești mai târziu, când Senatul va confirma locul lui Grace Murray în funcție. Singura femeie acum, în caz că te interesează.

Apoi a început din nou să vorbească despre „idioții aceia misogini din ședința de audiere de acum doi ani”.

— Mulțumesc, Jackie.

Nu-mi puteam ascunde zâmbetul din voce.

Ea însă nu zâmbea.

— Da. Am împins un caiet într-o parte și mi-am înfipt creionul în părul strâns în coadă. Poți să nu te mai iei de mine? Cursul de neuroștiințe mă omoară. Profesoara Wu e cea care predă semestrul acesta și ea nu ia prizonieri. Joe a renunțat. Mark a renunțat. Hannah a renunțat. Tipele alea două din New Delhi, cele care merg mereu braț la braț și și-au lăsat amprenta fundului pe locurile din sala de lectură, au renunțat. Nu este ca și cum am sta pe-aici în fiecare marți ca să facem schimb de anecdote despre soți furioși și neveste triste, împărtășindu-ne părerea despre cum schimbă viitorul mesajele adolescenților.

Jackie a luat una dintre cărțile împrumutate de la bibliotecă de pe patul meu și a deschis-o, privind titlul din capul paginii.

— *Etiologia atacului cerebral la pacienții cu afazia Wernicke.* Fascinant, Jean.

Apoi a aruncat pe pat cartea, care a aterizat cu o bufnitură înfundată.

— Este.

— Bine. Tu stai aici, în mica ta bulă de laborator, în timp ce noi, ceilalți, mergem. Jackie a luat cartea, a mâzgălit două rânduri pe spatele copertei și a lăsat-o jos din nou. În caz că vei găsi un minut liber ca să îți suni senatorii, Fată din Bulă.

— Îmi place bula mea, am spus. Iar aia e o carte de la bibliotecă.

Lui Jackie nu părea să îi pese nici dacă ar fi vopsit piatra Rosetta cu o cutie de spray.

— Da. Sigur că da, tu și restul feministelor albe. Sper să nu vină nimeni vreodată să ți-o spargă.

Și cu asta a ieșit pe ușă, cu un munte de semne colorate în brațe.

Când contractul de închiriere ne-a expirat, Jackie n-a mai vrut să îl înnoiască. Ea și alte

câteva fete s-au hotărât să opteze pentru un alt loc din Adams Morgan.

— Îmi place mai mult atmosfera de acolo, mi-a spus ea. La mulți ani, apropo! Anul viitor vei împlini un sfert de secol. Cum a spus Marilyn Monroe, asta pune pe gânduri o fată. Rămâi tare acum. Și gândește-te la ce trebuie să faci ca să rămâi liberă.

Cadoul pe care mi l-a lăsat a fost un amestec de fleacuri diverse, un pachet tematic. Într-o folie cu bule erau ambalate un pachet de gumă de mestecat (genul conținând desene idioate în fiecare bucată împachetată individual), o sticlă roz de săpun cu o baghetă din plastic atașată de capac, un spumant de baie – e ușor de ghicit ce marcă –, o sticlă de vin spumant californian și un pachet de douăzeci și cinci de baloane.

În noaptea aceea am băut vinul direct din sticlă și am spart fiecare balon din pachet. Toate celelalte au ajuns la gunoi.

N-am mai vorbit niciodată cu Jackie. În seri ca aceasta, îmi doresc să o fi făcut. Poate că toate aceste chestii – chestia alegerilor, chestia nominalizării, chestia confirmării, chestia ordinului executiv – nu ar fi ajuns așa cum sunt acum.

PATRU

Uneori, desenez litere invizibile în palmă. În timp ce Patrick și băieții vorbesc cu limbile pe-afară, eu vorbesc cu degetele. Țip, blestem și deplâng „cum erau lucrurile pe vremuri”, după cum ar spune Patrick.

Așa sunt lucrurile acum: avem alocate o sută de cuvinte pe zi. Cărțile mele, chiar și vechile mele exemplare din Julia Child și – aici este ironia – revistele franjurate și uzate cu roșu și alb, *Case și grădini la superlativ,* care mi-au fost dăruite drept cadou de nuntă în glumă de către o prietenă, sunt încuiate în dulapuri, pentru ca Sonia să nu ajungă la ele. Ceea ce înseamnă că nici eu nu am acces la ele. Patrick poartă cheile ca pe o greutate și uneori cred că apăsarea acestei poveri îl face să pară mai bătrân.

De lucrurile mărunte mi-e dor cel mai mult: cutiile cu pixuri și creioane din colțurile fiecărei camere, carnetele de notițe înfipte între cărțile de bucate, listele de cumpărături de pe perete, lângă dulapul cu condimente. Până și vechii mei magneți de frigider cu poezii, cei cu care Steven forma propoziții ridicole aranjându-i în diverse poziții și distrându-se la maximum. S-au dus, s-au dus, s-au dus. Ca și contul meu de e-mail.

Ca tot restul.

Unele dintre micile banalități ale vieții rămân însă la fel. Încă mai conduc mașina; merg marțea și vinerea la magazin, îmi cumpăr rochii și poșete noi, îmi coafez părul o dată pe lună la Iannuzzi. Nu că mi-aș fi schimbat coafura – aș avea nevoie de prea multe cuvinte prețioase ca să îi spun lui Stefano cât să taie aici și cât de lung să lase dincolo. Cititul meu de plăcere se limitează la panouri publicitare care promovează cea mai recentă băutură energizantă, liste de ingrediente de

pe sticlele de ketchup, instrucțiuni de spălat de pe etichetele hainelor: *nu înălbiți.*

Totul, un material răvășitor.

Duminica ducem copiii la un film și cumpărăm floricele și suc, precum și cutii dreptunghiulare de bomboane de ciocolată cu glazură albă pe deasupra, în genul acelora pe care le găsești numai la cinema, niciodată în magazine. Sonia râde mereu la desenele care rulează în timp ce publicul își ocupă locurile. Filmele sunt o distracție, singura dată când aud voci feminine neconstrânse și nelimitate. Actrițelor li se permite o dispensă specială în timp ce lucrează. Replicile lor sunt, desigur, scrise de către bărbați.

În primele luni, mai trăgeam cu ochiul la o carte din când în când, scriam o notă rapidă pe spatele unei cutii de cereale sau pe un carton de ouă, îi scriam un bilet de dragoste lui Patrick, cu ruj, pe oglinda de la baie. Aveam motive bune, foarte bune – *nu te gândi la ele. Jean, nu te gândi la femeile pe care le-ai văzut la magazin* – să continui să scriu notițe prin casă. Apoi Sonia a intrat într-o dimineață, a prins mesajul scris cu ruj pe care nu îl putea citi și a strigat:

— Litere! Rău!

De atunci am păstrat comunicarea în interiorul meu, scriindu-i lui Patrick doar câteva cuvinte, seara, după ce copiii se duceau la culcare, arzând apoi bucățelele de hârtie într-o cutie de metal. Cu Steven, care este așa cum este acum, nu mai risc nici măcar atât.

Patrick și băieții sunt afară, pe veranda din spate, aproape de fereastra mea; schimbă povești despre școală, politică, știri, iar greierii bâzâie în întuneric în jurul casei noastre. Fac toți atâta zgomot… băieții și greierii. Asurzitor.

Toate cuvintele îmi ricoșează în minte în timp ce ascult și ies din gâtul meu într-un oftat greoi, fără sens. Și nu mă pot gândi decât la ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat Jackie.

Gândește-te la ce trebuie să faci ca să rămâi liberă.

Ei, bine, ar fi fost un bun punct de plecare să fi făcut dracului ceva, orice.

CINCI

Nimic din toate astea nu este din vina lui Patrick. E ceea ce îmi spun în seara asta.

El a încercat să se opună când conceptul a fost propus prima oară în interiorul pereților concavi ai unui birou albastru dintr-o clădire albă de pe Pennsylvania Avenue. Știu că așa a făcut. Scuzele din ochii lui sunt greu de ignorat, dar să ia atitudine a fost întotdeauna dificil pentru Patrick.

Iar Patrick nu a fost nici cel care a aruncat cu voturi deasupra lui Sam Myers înaintea ultimei sale alegeri, același bărbat care a promis chiar și mai multe voturi la a doua candidatură a lui Myers. Bărbatul pe care, cu ani în urmă, Jackie îl poreclise Sfântul Carl.

Tot ce a trebuit să facă președintele a fost să asculte, să urmeze instrucțiunile și să semneze rahaturi – un preț mic de plătit pentru cei opt ani în rolul celui mai puternic om de pe pământ. Totuși, când a fost ales, nu mai rămăsese prea mult de semnat. Fiecare detaliu diavolesc fusese deja aranjat.

Undeva de-a lungul drumului, în zona cunoscută drept Centura Bibliei, o brazdă de state sudice unde conducea religia, a început să se extindă. Dintr-o curea s-a transformat într-un corset, acoperind toată țara – utopiile democratice din California, New England, Pacific Northwest, D.C., jurisdicțiile sudice din Texas și Florida locuri aflate atât de departe la capătul albastru al spectrului, încât păreau de neatins. Apoi corsetul s-a transformat într-un costum întreg și, în cele din urmă, a ajuns până în Hawaii.

Și nu am văzut nici atunci ce avea să urmeze.

Dar femeile precum Jackie au văzut. Ea chiar a condus un marș prin campus al grupului de zece membri „Atei pentru Anarhie”, strigând profeții

amuzante precum *Acum Alabama, urmează Vermont!* și *Nu trupul tău – un trup PUR!*

Nu îi păsa deloc că oamenii râdeau de ea.

— O să vezi tu, Jeanie, îmi spunea ea. Anul trecut erau în Senat douăzeci și una de femei. Acum, avem cincisprezece de-ale noastre în acea nenorocită gură de iad. A ridicat o mână și a început să numere pe degete, unul câte unul. West Virginia. Nerealeasă. Bun. Iowa. Nerealeasă. Bun. Dakota de Nord. Nerealeasă. Bun. Missouri, Minnesota și Arkansas au renunțat din „motive necunoscute”. Bun, bun, bun. Asta înseamnă o reprezentare de douăzeci și unu la sută redusă la cincisprezece la sută într-un timp foarte scurt. Și se aude că Nebraska și Wisconsin se îndreaptă spre candidați cu – și citez – cele mai bune interese ale țării în minte.

Înainte să o pot opri, a trecut prin cifrele Camerei Reprezentanților.

— De la nouăsprezece la sută s-a ajuns la zece la sută, și asta din cauza Californiei, New Yorkului și Floridei. S-a oprit să se asigure că încă o ascultam. Texas? S-a dus. Ohio? S-a dus. Toate statele sudice? S-au dus și ele dracului pe aripile vântului, asta e. Și crezi că totul este întâmplător? Adică o să ne întoarcem la începutul anilor ’90 după următoarele alegeri interimare. Dacă reprezentarea se taie la jumătate din nou, ne îndreptăm spre Evul Mediu din anii ’70.

— Serios, Jacko, devii isterică de-a dreptul…

Cuvintele ei au zburat spre mine ca niște săgeți otrăvite.

— Ei, bine, cineva trebuie să fie isteric pe aici.

Cel mai rău lucru a fost că Jackie s-a înșelat. Nu am scăzut de la douăzeci la sută reprezentare feminină în Congres la cinci la sută. În următorii cincisprezece ani, nu ne-a mai rămas aproape nimic.

Până la aceste ultime alegeri, am atins chiar și acel prag incredibil, iar previziunea lui Jackie, cum

că aveam să ne întoarcem la începutul anilor ’90, a început să pară exactă – asta dacă se referea la anii 1890. Congresul avea aceeași diversitate ca un castron cu înghețată de vanilie, iar cele două femei care încă aveau poziții în cabinet au fost repede înlocuite cu bărbați care, după cum spunea Jackie, „aveau în minte cele mai bune interese ale țării”.

Centura Bibliei se extinsese și se întinsese, transformându-se într-o fecioară de oțel.

Totuși, avea nevoie de un pumn de fier, de un braț aplicator. Din nou, Jackie părea clarvăzătoare.

— Stai să vezi, Jeanie, spunea ea în timp ce fumam țigări ieftine la fereastra apartamentului nostru.

A arătat apoi spre cinci șiruri de liceeni care mărșăluiau în pas strâns.

— Îi vezi pe puștii aceia din ROTC[1]?

— Da, am răspuns suflând fumul pe fereastră, cu tubul de Lysol la îndemână în caz că apărea proprietara. Și?

— Cincisprezece la sută sunt un fel de baptiști, douăzeci la sută, catolici – varietatea romană. Aproape alte cinci procente susțin că sunt creștini fără denominație – orice ar însemna asta.

A încercat apoi să facă niște inele de fum, privindu-le cum dansează pe geam.

— Și? Asta ce înseamnă? Aproape jumătate fac dansul agnostic.

Jackie a râs.

— Ai rămas fără creier, Jeanie? Nici nu i-am menționat pe cei din LDS[2], sau pe metodiști, sau pe luterani, sau Conferința Creștină de pe râul Tioga.

— Tioga, ce? Câți sunt?

— Unul. Cred că este în forțele aeriene.

A fost rândul meu să râd acum. M-am înecat cu un fuior lung de fum, apoi am stins țigara și m-am dat cu Lysol.

— Deci nu e o mare problemă.

— El nu este. Dar ceilalți sunt, da. Este o organizație puternic religioasă, a zis Jackie aplecându-se pe geam să vadă mai bine. Și este formată în mare parte din bărbați. Bărbați conservatori care își iubesc Dumnezeul și țara. A oftat. Femei, nu prea.

— E ridicol, am spus, lăsând-o să își ardă și celălalt plămân cu o a doua țigară. Ei nu urăsc femeile.

— Puștoaico, chiar trebuie să ieși mai des. Ce state crezi că au cele mai mari procente de înrolare? Indiciu: nu e New England. Ei sunt vechii băieți buni.

— Și ce dacă?

O exasperam și știam asta, dar nu puteam să văd conexiunea pe care Jackie încerca să o facă.

— Și sunt conservatori, asta e. Majoritatea sunt albi. Majoritatea sunt hetero. Jackie și-a stins țigara fumată pe jumătate, a împachetat-o într-o pungă de plastic și s-a întors spre mine, cu brațele încrucișate. Cine crezi că este cel mai furios acum? În țara noastră, vreau să zic.

Am ridicat din umeri.

— Afro-americanii?

A scos un sunet ca un bâzâit, un fel de ai-pierdut-dar-avem-niște-premii-de-consolare-în-spatele-scenei.

— Ghicește din nou.

— Homosexualii?

— Nu, fraiero. Bărbatul alb și hetero. E furios ca dracu'. Se simte emasculat.

— Sincer, Jacko…

— Sigur că da. Jackie a îndreptat spre mine o unghie mov. Așteaptă doar. În câțiva ani va fi o altă lume dacă nu facem ceva ca să schimbăm asta. Extinderea Centurii Bibliei, reprezentare de rahat în Congres și o haită de băieței ahtiați după putere care s-au săturat să li se spună că trebuie să fie mai sensibili. A râs atunci, un râs șmecher care i-a

cutremurat tot trupul. Și să nu crezi că toți vor fi bărbați. Fetele de Casă vor fi de partea lor.

— Cine?

Jackie s-a uitat la treningul și la părut meu ciufulit, la grămada de vase murdare din urmă cu o zi din chiuvetă și, în cele din urmă, la propria sa îmbrăcăminte. Era una dintre cele mai interesante creații de modă pe care o văzusem pe ea de multă vreme – pantaloni mulați verzi, un pulover tricotat supradimensionat, care fusese odată bej, dar care căpătase acum culoarea altor piese vestimentare, și cizme mov cu toc.

— Femeile Casnice. Acele fete care poartă fuste cu pulovere asortate și pantofi comozi și care se luptă pentru titlul de „doamnă”. Crezi că lor le plac fetele de genul nostru? Mai gândește-te.

— Ei, haide, Jackie, am spus eu.

— Așteaptă și-ai să vezi, Jeanie.

Și așa am făcut. Totul s-a derulat în mare parte așa cum prevăzuse Jackie. Și chiar mai rău. Ne-au atacat din atâtea unghiuri și atât de șiret, încât nici nu am avut ocazia să strângem rândurile.

Un lucru am învățat de la Jackie: nu poți protesta față de ceva ce nu vezi că se întâmplă.

Am învățat și alte lucruri cu un an în urmă. Am învățat cât de greu este să îi scriu o scrisoare reprezentantului meu în Congres fără un pix sau să trimit o scrisoare fără un timbru. Am învățat cât de ușor este pentru bărbatul de la magazinul de rechizite să spună:

— Îmi pare rău, doamnă, nu pot să vă vând asta.

Sau pentru ca operatorul poștal să clatine din cap de fiecare dată când cineva fără un cromozom Y îi cere timbre. Am învățat cât de repede poate fi anulat un abonament la telefon și cât de eficienți pot fi tinerii bărbați înrolați în armată la instalarea camerelor de luat vederi.

Am învățat că, odată ce un plan este pus la punct și activat, totul se poate întâmpla peste noapte.

ȘASE

Patrick se simte nebunatic în seara asta, eu însă, nu. Fie asta, fie caută o modalitate de a se elibera de stres înaintea unei alte zile dintr-o altă săptămână, petrecută la serviciul care ne permite să cumpărăm benzină pentru mașină și să plătim facturile de la dentist ale copiilor. Nici măcar un serviciu bun la stat nu mai pare suficient, nu acum, când eu nu mai lucrez.

Luminile de pe verandă se sting, băieții se duc la culcare, iar Patrick se trântește în patul nostru.

— Te iubesc, scumpo, șoptește el.

Mâinile lui neliniștite îmi spun că nu e gata să adoarmă. Nu încă. Și a trecut ceva timp. Câteva luni, bănuiesc. S-ar putea să fie chiar mai mult decât atât.

Așa că trecem la treabă.

Nu am fost niciodată genul de femeie care vorbește mult în timp ce face dragoste. Cuvintele păreau neîndemânatice, întreruperi ascuțite ale unui ritm natural, ale unei cuplări de bază. Și nici nu poate fi vorba de mantrele idioate în stil porno: *Dă-mi-o. Acum îmi vine. Fute-mă mai tare.* O, *iubitule, o, iubitule, o, iubitule.* Își aveau un loc în flirturile din bucătărie sau în glumele deocheate cu prietenele, dar nu în pat. Nu cu Patrick.

Totuși, existase un dialog între noi. Înainte și după. În timpul. Un *te iubesc,* patru sunete, diftonguri, glisări și lichide cu un singur *v* turbulent, o consoană moale în atâtea feluri, potrivită cadrului. Numele noastre, șoptite. *Patrick. Jean.*

În seara asta, cu cei patru copii în paturile lor și cu Patrick în mine, cu respirația lui constantă, aproape greoaie în urechea mea, închid ochii din pricina strălucirii lunii ce se reflectă dinspre oglinda dulapului de haine și mă gândesc la ce aș prefera.

Aș fi mai fericită dacă el mi-ar împărtăși tăcerea? Ar fi mai ușor? Sau am nevoie de cuvintele soțului meu ca să umplu spațiul gol din cameră și din mine?

El se oprește.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

În vocea lui se simte îngrijorarea, dar cred că aud și o urmă de altceva, un ton pe care nu aș vrea să-l mai aud vreodată. Sună a milă.

Ridic mâinile, îi iau chipul în palme și îi trag gura spre a mea. Sărutându-l, îi vorbesc, fac promisiuni, dau asigurări și îi spun că totul va fi bine. Este o minciună, dar una potrivită momentului, iar el tace.

În seara asta, să fie totul în liniște. O liniște totală. Un vid.

Acum sunt simultan în două locuri. Sunt aici, sub Patrick, cu greutatea lui suspendată deasupra pielii mele. Și sunt în celălalt sine al meu, descheindu-mi nasturii de la rochia de bal pe bancheta din spate a Grand Naționalului lui Jimmy Reed, o mașină construită cu adevărat pentru sex. Gâfâi, râd și sunt euforică din cauza unui punci cu mult alcool, în timp ce Jimmy pipăie și apucă. Apoi cânt în clubul de canto, încurajez echipa noastră de fotbal, țin discursul de premiantă la absolvirea facultății, strig obscenități către Patrick când îmi spune „împinge încă o dată, iubito”, înainte să iasă capul copilului. Sunt într-o cabană închiriată, acum două luni, stând sub trupul unui bărbat pe care vreau cu disperare să îl revăd, un bărbat ale cărui mâini încă le mai simt pe toată carnea.

Lorenzo, șoptesc în sinea mea, apoi alung cele trei silabe delicioase înainte să mă doară prea tare. Sinele meu devine din ce în ce mai separat.

În astfel de vremuri, mă gândesc la celelalte femei. La doctorița Claudia, de exemplu. Odată, în biroul ei, am întrebat-o dacă ginecologii se bucură de sex mai mult decât noi, restul, sau dacă s-au

pierdut în natura clinică a actului. Oare ele stau pe spate și se gândesc: „O, acum vaginul meu se lățește și se lungește, acum clitorisul meu se retrage sub gluga lui, acum prima treime (dar numai prima treime) a pereților mei vaginali se contractă într-un ritm de pulsații la fiecare optime de secundă”?

Doctorița Claudia a retras speculul într-o mișcare lină și a spus:

— De fapt, la începutul Facultății de medicină, exact asta am făcut. Nu mă puteam abține. Slavă Domnului că, pe atunci, partenerul meu era un alt student la medicină, pentru că altfel cred că și-ar fi tras fermoarul și ar fi plecat, lăsându-mă să râd isteric sub cearșafuri.

M-a bătut ușor pe genunchi și mi-a scos un picior, apoi și pe celălalt, de pe suportul special acoperit de puf roz.

— Acum doar mă bucur de el. La fel ca toți ceilalți.

În timp ce mă gândesc la doctorița Claudia și la speculul ei lucios de oțel, Patrick are orgasm și se prăbușește peste mine, sărutându-mi urechile și gâtul.

Mă întreb ce fac celelalte femei. Cum rezistă? Mai găsesc ceva de care să se bucure? Își iubesc soții la fel?

Îi urăsc, fie și puțin?

ȘAPTE

Prima oară când o aud că urlă, cred că visez. Patrick sforăie lângă mine – el mereu a dormit profund, iar programul lui din ultima lună l-a consumat foarte tare. Așa că sforăie, sforăie, sforăie.

Înțelegerea mea deja s-a consumat. Lăsați-i să lucreze câte douăsprezece ore pe zi, ca să recupereze volumul de muncă ce s-a adunat inevitabil după eliminarea a jumătate din forța de muncă. Să se îngroape în birocrație și în aiureli administrative și apoi să se târască până acasă doar ca să doarmă buștean și să o ia de la capăt a doua zi. La ce se așteptau?

Nu este vina lui Patrick. Recunosc asta atât în inimă, cât și în minte. Cu patru copii, avem nevoie de venitul pe care îl câștigă la serviciul lui. Oricum, nu mai am deloc înțelegere.

Ea urlă din nou, nu un urlet fără cuvinte, ci o cascadă tulburătoare de cuvinte.

Mami, nu-l lăsa să mă prindă, nu-l lăsa să mă prindă, nu-l lăsa să mă prindă, nu-l lăsa să mă prindă…

Cobor din pat într-un vârtej de cearșafuri și pături, având cămașa de noapte încurcată încă în jurul picioarelor. Mă lovesc cu tibia de colțul dur al noptierei, direct în os. Rana o să sângereze, o să lase o cicatrice, dar nu mă gândesc la asta. Mă gândesc la cicatricea pe care o voi avea dacă nu ajung la timp în dormitorul Soniei ca să o liniștesc.

Cuvintele continuă să iasă, zboară prin hol spre mine, ca niște săgeți otrăvite dintr-un milion de țevi ostile. Fiecare înțeapă, fiecare îmi pătrunde prin pielea odinioară tare cu precizia unui bisturiu de chirurg, înfigându-se direct în burtă. Câte cuvinte a spus? Cincizeci, șaizeci? Mai multe?

Mai multe.

O, Doamne…

Patrick s-a trezit acum, are ochii mari și e palid, o imagine a unui erou de pe ecrane, speriat la descoperirea monstrului din debara. Îi aud pașii rapizi în spatele meu, pășind în ritmul sângelui care pulsează în venele mele, apoi îmi strigă:

— Fugi, Jean! Fugi!

Dar nu mă întorc. Ușile se deschid când trec pe lângă ele, mai întâi a lui Steven, apoi și a gemenilor. Cineva – poate Patrick, poate eu – aprinde lumina din hol și trei fețe începețoșate, palide ca fantomele, apar la periferia câmpului meu vizual. Desigur, camera Soniei este cea mai îndepărtată de a mea.

Mami, nu-l lăsa să mă prindă, nu-l lăsa să mă prindă…

Sam și Leo încep să plângă. Pentru o clipă, prin minte îmi trece un singur gând: sunt o mamă rea. Băieții mei suferă, iar eu trec pe lângă ei nepăsătoare și neafectuoasă. Mă voi îngrijora mai târziu în privința asta, dacă voi fi în stare să îmi mai fac griji pentru ceva.

Fac doi pași în camera Soniei, sar pe patul ei, cu o mână îi caut gura, apoi i-o astup. Mâna mea liberă caută pe sub cearșafuri metalul dur al contorului de la mână.

Sonia geme prin palma mea, iar eu mă uit la ceasul de pe noptieră cu coada ochiului. Unsprezece treizeci.

Nu mi-au mai rămas cuvinte, nu pentru următoarea jumătate de oră.

— Patrick…

Îi fac semn când el aprinde lumina. Patru perechi de ochi se uită la scena din patul Soniei. Trebuie să arate a violență, o sculptură grotescă – copilul meu zvârcolindu-se, cu cămașa de noapte transparentă de sudoare, eu, trântită peste ea, sufocându-i țipetele și lipind-o de saltea. Ce tablou oribil trebuie să alcătuim! Infanticid în carne și oase.

Contorul meu, deasupra gurii Soniei, arată 100. Mă întorc spre Patrick, implorându-l mutește, știind că, dacă vorbesc, dacă ledul arată 101, va primi și ea șocul inevitabil.

Patrick vine lângă mine pe pat, îmi dezlipește mâna de pe gura Soniei și o înlocuiește cu a lui.

— Șșșt, fetiță. Șșșt… Tati e aici. Tati nu va permite să pățești nimic.

Sam, Leo și Steven intră în cameră. Își caută fiecare câte un loc și brusc eu nu mai încap. Mama cea rea devine mama inutilă, două cuvinte care mi se agită în minte. Mulțumesc, Patrick. Mulțumesc, băieți.

Nu-i urăsc. Îmi spun că nu îi urăsc.

Dar uneori așa e.

Detest faptul că bărbații din familia mea îi spun Soniei cât de frumoasă este. Detest faptul că ei sunt cei care o alină atunci când cade de pe bicicletă, că ei inventează povești despre prințese și despre sirene pe care să i le spună. Urăsc că eu trebuie să privesc și să ascult.

Este un întreg proces să îmi aduc aminte că nu ei sunt cei care mi-au făcut asta.

La dracu'!

Sonia s-a liniștit acum, pericolul imediat a trecut. Dar observ când ies din cameră că frații ei au grijă să nu o atingă. În caz că va mai avea o altă criză.

În colțul sufrageriei este barul nostru, un căruț de lemn rezistent, cu diverse anestezice lichide îmbuteliate. Votcă, gin, scotch caramel, coniac și puțin cobalt rămas în sticla de curaçao pe care am cumpărat-o cu ani în urmă pentru un picnic cu tematică polineziană. În spate de tot este ceea ce caut eu: grappa, cunoscut și sub numele de țuică italiană. Iau sticla și un pahar cu picior scurt și ies pe veranda din spate, unde aștept să se facă miezul nopții.

Nu mai beau des. E prea deprimant să sorb un gin tonic cu gheață și să mă gândesc la verile în

care stăteam umăr lângă umăr cu Patrick pe balconul minuscul din primul nostru apartament, vorbind despre granturile mele de cercetare și lucrările de calificare sau despre programul lui nebunesc ca rezident la spitalul universitar din Georgetown. În plus, mă tem să mă îmbăt, mă tem că voi căpăta prea mult curaj și voi uita regulile. Sau că le voi încălca.

Prima înghițitură de grappa e ca focul, a doua este mai moale, paliativă. Sunt la a treia când ceasul anunță finalul zilei și un sunet tern dinspre încheietura mea stângă îmi oferă încă o sută de cuvinte.

Ce voi face cu ele?

Deschid ușa cu plasă pentru insecte și intru în casă, pășind pe covorul din sufragerie, apoi pun sticla la loc în bar. Sonia stă ridicată când intru în camera ei, ținând în mâini un pahar cu lapte, sprijinit de palma lui Patrick. Băieții s-au întors în camerele lor, iar eu mă așez lângă Patrick.

— Totul e bine, draga mea. Mami e aici.

Sonia ridică privirea spre mine și zâmbește.

Dar lucrurile nu se întâmplă așa.

Îmi iau băutura și ies afară în întuneric, pe peluză, dincolo de trandafirii aleși cu grijă și plantați de doamna Ray, într-un petic de iarbă cu miros dulceag unde înflorește liliacul. Se spune că trebuie să vorbești cu plantele ca să fie mai sănătoase. Dacă lucrul ăsta e adevărat, grădina mea e muribundă. În noaptea asta însă, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de liliac, de trandafiri sau de orice altceva. Mintea mea are alte planuri.

— Nenorociții dracului! urlu.

Apoi o fac din nou.

În casa familiei King se aprinde o lumină și jaluzelele verticale se mișcă și se deschid. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă nici dacă trezesc întregul cartier, dacă mă aud până pe colina Capitoliului. Țip, și țip, și țip până mi se usucă gâtul. Apoi trag o altă

înghițitură din sticla de grappa, vărsând puțin pe cămașa de noapte.

— Jean! Vocea vine din spatele meu, urmată de sunetul unei uși trântite. Jean!

— Dispari, spun. Sau voi continua să vorbesc.

Brusc, nu-mi mai pasă de șoc sau de durere. Dacă pot să continui să urlu, să îmi mențin furia, să înec senzația în băutură și cuvinte, electricitatea încă va continua să vină? O să mă doboare?

Probabil că nu. Nu ne omoară din același motiv pentru care nu sancționează avorturile. Ne-am transformat într-un rău necesar, obiecte ce trebuie constrânse, nicidecum auzite.

Patrick strigă acum.

— Jean! Iubito, oprește-te! Te rog, oprește-te!

Încă o lumină se aprinde din casa familiei King. Se deschide o ușă scârțâind. Pași.

— Ce dracului se întâmplă acolo, McClellan? Oamenii încearcă să doarmă.

Este soțul, desigur. Evan. Olivia încă privește printre jaluzele spectacolul de la miezul nopții.

— Du-te dracului, Evan, spun eu.

Evan ne anunță că va chema poliția, deși nu chiar atât de politicos. Apoi lumina de la fereastra Oliviei se stinge.

Aud urlete – o parte ale mele – și îl simt pe Patrick peste mine, înfruntându-mă în iarba umedă, implorându-mă și convingându-mă, apoi simt gustul lacrimilor pe buzele lui când mă sărută ca să tac. Mă întreb dacă pe bărbați îi învață tehnicile astea, dacă soților, fiilor, taților și fraților li s-au dat pliante în zilele în care am ajuns să fim legate prin aceste brățări de oțel strălucitor. Apoi mă decid că nu se poate să îmi pese de asta atât de mult.

— Dă-mi drumul.

Sunt în iarbă, iar cămașa de noapte e lipită de mine ca o piele de șarpe. Apoi îmi dau seama că sâsâi. Și, imediat, că pulsațiile sunt tot mai dese.

Patrick îmi apucă încheietura stângă și verifică numărul.

— Le-ai consumat, Jean.

Încerc să mă îndepărtez de el, un act la fel de lipsit de speranță precum inima mea. Simt iarba amară în gură, apoi îmi dau seama că mestec o gură de pământ. Știu ce face Patrick, știu că vrea să absoarbă șocul împreună cu mine.

Așa că tac și îl las să mă conducă înapoi în casă, în timp ce urletul sirenelor se aude mai tare.

Patrick poate să vorbească cu ei. Eu nu mai am cuvinte.

OPT

Proastă, proastă, proastă.

Privirea goală a Soniei în timp ce o conduc prin ploaie spre stația de autobuz este cel mai aspru reproș, pedeapsa mea pentru tirada indusă de grappa de noaptea trecută, din curte. În mod sigur, cu mult mai rău decât predica ofițerilor Cutare-și-Cutare cu privire la tulburarea liniștii cartierului.

E pentru prima oară când nu i-am spus că o iubesc înainte să o trimit la școală. Îi suflu un sărut și regret imediat când ea își ridică mâna mică la buze și îmi suflă unul înapoi.

Ochiul negru al unei camere de luat vederi se holbează la mine de pe ușa autobuzului.

Acum, camerele de luat vederi sunt peste tot. În supermarketuri și în școli, în saloane și în restaurante, gata să surprindă orice gest ce ar putea fi considerat limbajul semnelor, chiar și cea mai rudimentară formă de comunicare nonverbală.

Pentru că, până la urmă, niciunul dintre rahaturile cu care ne-au lovit nu are de-a face cu vorbitul. Cred că s-a întâmplat cam la o lună după ce s-au instalat contoarele de mâini. În raionul de legume de la Safeway, dintre toate locurile posibile. Nu le știam pe femei, dar le mai văzusem la cumpărături. Ca toate proaspetele mame din cartier, mergeau mai mereu în perechi sau în grupuri, făcând simultan comisioane și fiind gata să ajute dacă unul dintre copii avea câte o criză la coada de la casă. Totuși, cele două femei erau apropiate. Îmi dau seama acum că această apropiere era problema.

Poți să îi iei multe unei persoane – banii, locul de muncă, stimularea intelectuală, orice. Poți să îi iei chiar și cuvintele, fără să îi schimbi totuși esența. Însă dacă îi iei camaraderia, vorbim despre cu totul și cu totul altceva.

Mă uitam la aceste femei, care își priveau pe rând copiii, cu drag, arătând spre inimile și spre tâmplele lor într-un limbaj tăcut. Le vedeam cum scriu cu degetele lângă o piramidă de portocale, râzând când desenau greșit câte o literă pe care probabil nu o mai formaseră din clasa a șasea, când își transmiteau mesaje despre Kevin, Tommy sau Carlo. Le-am urmărit privind îngrozite în timp ce trei bărbați în uniformă se apropiau de ele; am văzut piramida de portocale prăbușindu-se când femeile au încercat să opună rezistență, apoi le-am urmărit în timp ce erau scoase afară prin ușile automate, și ele, și fetițele lor, fiecare cu o cătușă lată de metal pe încheietura mâinii.

Nu am căutat informații despre ele, desigur. Dar nici nu trebuia s-o fac. Nu le-am mai văzut pe femeile acelea sau pe copiii lor de atunci.

— Pa, spune Sonia, apoi se urcă în autobuz.

Eu mă îndrept înapoi spre ușă, scutur umbrela pe verandă și o las la uscat. Căsuța poștală încuiată, cu fanta ei ca o gură, pare să rânjească la mine. *Vezi ce ai făcut, Jean?*

Camionul poștașului nostru se oprește la colț și el coboară, înfășurat într-una dintre acele pelerine de ploaie din plastic pe care poșta le folosește pentru vreme rea. Arată de parcă ar purta un prezervativ.

Prietena mea Ann Marie și cu mine obișnuiam să râdem de poștași în zilele ploioase, chicotind când îi vedeam în pantalonii lor scurți și căștile lor ridicole vara sau cu galoșii ce pleoscăiau prin zăpada topită în lunile de iarnă. Cel mai des râdeam de pelerinele de ploaie din plastic, pentru că ne aminteau de costumațiile purtate de femeile în vârstă. Pe care poștașii încă le mai poartă. Unele lucruri nu s-au schimbat. Deși nu mai avem poștărițe. Presupun că asta e o schimbare uriașă.

— ’Neața, doamnă McClellan, spune el, pleoscăind încet pe aleea spre casă. Multă corespondență azi.

Nu-l văd aproape niciodată pe poștașul nostru. Are obiceiul să vină atunci când sunt plecată de acasă cu diverse treburi sau când sunt în casă și fac duș. Din când în când, dacă sunt în bucătărie, aud zgomotul metalic înfundat al cutiei poștale în timp ce îmi beau a doua cană de cafea. Mă întreb dacă el planifică acest timp. Îi răspund cu un zâmbet și întind mâna, doar ca să văd ce o să facă.

— Scuze, doamnă. Trebuie să pun corespondența în cutia poștală. Regulile, știți…

Au aceste reguli noi. Dar, dacă Patrick este în preajmă în diminețile de sâmbătă, poștașul nostru obedient pune scrisorile în mâna lui. Bănuiesc că îl scutește pe soțul meu de neplăcerea de a căuta cheia.

Mă uit la cutia poștală, care înghite un teanc de plicuri, apoi închide gura.

— Să aveți o zi bună, doamnă McClellan. În măsura în care se poate, pe vremea asta.

Răspunsul automat mi se oprește în gât în câteva secunde.

Și apoi se întâmplă: el clipește de trei ori, fiecare închidere a ochilor fiind punctată de o pauză absurd de lungă, ca o bătaie mecanică din gene.

— Am o soție, să știți. Și trei fetițe.

Ultima propoziție se aude ca o șoaptă dinspre poștaș. Cum se numea oare? Domnul Powell? Domnul Ramsey? Domnul Banachee? Mă simt jenată că nu știu nici măcar numele acestui om, care ne vizitează casa de șase ori pe săptămână.

El face din nou chestia cu ochiul, nu înainte de a se uita peste umărul meu spre camera de luat vederi de pe verandă și de a se așeza astfel încât poziția mea să acopere lentila. Eu sunt soarele sau luna? Probabil Pluto, non-planeta.

Și îl recunosc. Poștașul este fiul femeii care ar fi trebuit să fie primul om desemnat să primească vaccinul antiafazie, Delilah Ray. Nu e de mirare că a fost atât de îngrijorat anul trecut cu privire la

veniturile mele, care ar fi ajuns exact la zero dacă aș fi continuat cu ultima fază experimentală a serului meu Wernicke X-5. Probabil că nu câștiga prea mult ca poștaș.

Îmi plăcea omul. Remarcasem la el o sensibilitate anume când o adusese pe Delilah Ray să mă vadă, dar și un sentiment de uimire copilărească față de poțiunea magică pe care propuneam să i-o injectez în creier. Membrii familiilor altor pacienți fuseseră uimiți, însă omul acesta plânsese când îi spusesem estimările mele, explicându-i că, dacă tratamentul mergea bine, bătrâna ar fi putut să vorbească aproximativ coerent după un an de confuzie lingvistică postcomoție. În ochii acestui om, eu nu eram doar un alt om de știință sau un logoped dintr-un lung șir de diagnosticieni și binefăcători. Eram o zeiță care putea să recupereze vocile pierdute.

Eram.

Acum se uită la mine întrebător, expectativ, așa că fac singurul lucru pe care pot să îl fac: ridic mâna stângă spre chipul meu, îndreptând cadranul contorului spre el.

— Îmi pare rău, spune el.

Înainte să plece de pe verandă și să se îndrepte spre mașina lui de poștă, închid și deschid ochii de trei ori, așa cum a făcut și el.

— Vorbim altădată, spune el.

E doar o șoaptă. Și apoi pleacă.

În dreapta mea se trântește o ușă ce se lovește de cadru, un mic pocnet dublu de aluminiu. Olivia King, ascunsă de o umbrelă verde, apare de sub adăpostul verandei sale. Eșarfa din jurul capului ei este din mătase roz, simplă, sau din poliester. Îi dă un aer de bunică, deși Olivia este cu cel puțin zece ani mai tânără decât mine. Se uită spre cer, ridică o mână, apoi închide umbrela.

Nu își dă jos eșarfa înainte să iasă de pe verandă și să se așeze pe scaunul din față al mașinii. Olivia

nu mai conduce acum decât miercurea dimineața. Dacă biserica ei ar fi mai aproape, ar merge pe jos.

În acest moment, Olivia pare mică, împuținată, un șoarece de casă ce se furișează dintr-un refugiu în altul, temându-se de pericolele care ar putea s-o pândească pe traiectoria ei. Ea este ceea ce Jackie ar fi numit „un cap de Kool-Aid", mulțumită cu locul ei în ierarhie: Dumnezeu, bărbatul, femeia. Olivia a băut otrava până la ultima picătură.

Repertoriul meu de doctrină religioasă este un rahat, și așa îmi și place. Dar când Steven a venit acasă prima oară cu lectura lui de la acel curs avansat – cu un titlu ce părea inocent, *Fundamentele filosofiei creștine moderne,* înscris pe copertă cu litere albastre pe un fundal alb –, am frunzărit cartea după cină.

— Destul de jalnic, nu-i așa? a spus Steven la al doilea drum spre dulapul cu gustări din bucătărie.

— Acesta va fi un curs principal anul viitor? Așa ai zis, nu? l-am întrebat.

Ochii nu mi s-au desprins de pe pagină, dintr-un capitol numit „În căutarea unei ordini naturale în familia modernă". Capitolul, ca toate celelalte, era precedat de un citat din Biblie; acesta, din Corintieni, anunța cititorul: „Capul fiecărui bărbat este Hristos, capul fiecărei femei este bărbatul, iar capul lui Hristos este Dumnezeu". Fantastic.

Mai departe, capitolul douăzeci și șapte începea cu această perlă din cartea lui Titus: „Fiți învățătorii lucrurilor bune, învățați-le pe femeile tinere să fie sobre, să își iubească soții, să își iubească fiii și fiicele, să fie discrete, caste, păstrătoare, bune, supuse față de soții lor". Ideea textului era un fel de chemare la arme, un apel la generațiile de femei mai vârstnice.

Mai erau capitole despre feminism și despre deconstrucția insidioasă a valorilor iudeo-creștine (cât și a bărbăției) de către acesta, sfaturi pentru bărbați în rolurile lor de soți și de părinți, îndrumări educative pentru copii în privința

respectării bătrânilor. Fiecare pagină urla de un pronunțat fundamentalism de extremă dreaptă.

Am închis cartea cu zgomot.

— Spune-mi că asta nu este singura lectură cerută.

— Asta e cartea, mi-a răspuns Steven după ce a dat gata un pahar cu lapte și l-a umplut din nou până la jumătate.

— Deci care este ideea acestui curs? Sublinierea capcanelor creștinismului conservator?

El s-a uitat la mine fără nicio expresie, de parcă tocmai îi pusesem o întrebare în greacă.

— Nu știu. Profesoara e tare. Și are dreptate cu unele lucruri. Știi… de exemplu, cât de greu este pentru copii atunci când ambii părinți lucrează sau cum am ajuns în acest punct, în care oamenii au uitat toate lucrurile simple…

Pun laptele la loc în frigider.

— Ce-ar fi să păstrezi niște lapte și pentru micul dejun al fraților tăi? Și care sunt aceste lucruri simple?

În capul meu se derula deja o succesiune de imagini: femei care grădinăresc, femei care fac dulceață de piersici, femei care brodează fețe de pernă la lumina lumânării și lucruri de genul acesta. Shakeri care se abțin să trăiască.

— Adică… ei, bine, grădinărit, și gătit, și lucruri de genul acesta. În loc să alerge de colo până colo la joburile lor idioate.

— Tu crezi că ar trebui să grădinăresc și să gătesc mai mult? Crezi că munca pe care o fac este mai puțin importantă decât… nu știu, meșteșugurile?

— Nu tu, mamă. Alte femei. Cele care vor să iasă din casă și să aibă un fel de identitate. Și-a luat cartea și m-a sărutat de noapte bună. Oricum, e doar un curs idiot.

— Aș vrea să renunți la el, am spus.

— N-am cum. Am nevoie de credite pentru facultate.

— De ce? Ca să te specializezi în gândirea creștină modernă?

— Nu. Ca să pot intra la facultate.

Și așa au reușit. Strecurând un curs ici, un club dincolo.

Orice pentru a atrage copiii cu promisiuni de creștere a competitivității lor.

Un lucru atât de simplu, de fapt.

NOUĂ

Soția președintelui este alături de el pe ecran, la câțiva pași în spatele lui și spre dreapta, cu părul blond acoperit de o eșarfă de un mov delicat, ce se potrivește cu rochia și îi scoate ochii în evidență.

Nu știu de ce deschid televizorul. Până când mi-am reîncălzit cafeaua, ploaia a început iar, într-un ritm constant, așa că nu prea am chef să ies în oraș. În plus, e mai sigur aici, acasă, singură. Nu sunt tentată să vorbesc.

Prima-doamnă este o frumusețe. Aproape o reîncarnare a lui Jackie O, doar că are ochii albaștri și e blondă în loc să fie brunetă. Mi-o aduc aminte de dinainte să se căsătorească, de când apărea în paginile revistelor *Vogue* și *Elle,* purtând aproape mereu costume de baie minuscule sau lenjerie decoltată, zâmbind din poze ca și când ar fi spus: *Haide. Atinge-mă.*

Acum, când o privesc stând calmă în spatele soțului său, sunt uluită de schimbare. O metamorfoză, într-adevăr. Pare mai scundă, dar poate că asta se datorează faptului că poartă pantofi cu talpă mai joasă. Președintele nu este foarte înalt și se presupune că este o chestiune de estetică în joc, de parcă fotografii s-ar fi decis să le echilibreze staturile, netezind extremitățile subiectelor lor.

Dar pe cine păcălesc eu?

Ea nu mai zâmbește deloc și nu mai poartă nimic care să fie mai scurt de șase centimetri deasupra genunchiului sau care să fie croit mai jos de baza concavității gâtului, locul al cărui nume nici nu mi-l mai amintesc. Nodul supra-ceva. Mânecile ei sunt mereu trei sferturi, la fel ca azi, iar contorul de la mână se potrivește perfect cu rochia pe care o poartă. Arată ca o bijuterie veche, ca un cadou de la o stră-străbunică.

Prima-doamnă ar trebui să fie modelul nostru, o femeie pură, statornică, alături de soțul ei în toate situațiile, în toate ocaziile.

Desigur, ea este alături de el numai la evenimentele publice. Când se opresc camerele și microfoanele, Anna Myers, născută Johansson, este escortată rapid acasă de trei agenți înarmați ai Serviciilor Secrete. Acest lucru nu este niciodată filmat, însă Patrick a fost prezent la mai multe dintre aparițiile președintelui.

Cei trei stau cu ea noapte și zi.

În alte vremuri, această supraveghere constantă a primei-doamne ar fi fost acceptată drept o securitate de rutină pentru protecția ei. Adevărul se află totuși în ochii albaștri ai Annei Myers. Aceștia sunt goi și lipsiți de strălucire, demonstrând că femeia vede acum lumea doar în nuanțe de gri.

În căminul meu, la cinci uși distanță spre stânga, era o fată care avea ochii Annei. Părea că mușchii din jurul lor nu se mișcau și nu se contractau niciodată, întinzându-se astfel încât să se potrivească cu zâmbetul pe care îl arăta atunci când o întrebam dacă este bine, dacă în dimineața aceea se simțea bine, dacă voia să stea de vorbă. Îmi aduc aminte de momentul când i-am găsit cadavrul, cu ochii deschiși și terni precum fântânile de țară sau ca băltoacele de cafea vărsată. Dacă vrei să vezi cum arată depresia, nu trebuie decât să te uiți în ochii unei persoane deprimate.

E ciudat că îmi pot aminti ochii fetei, dar nu și numele ei.

Anna Myers trăiește într-o închisoare cu grădini de trandafiri, cu băi de marmură și cu cearșafuri cu o densitate de două mii de fire pe patul său. Patrick mi-a spus multe despre ea – după una dintre vizitele pe care le-a făcut ca o favoare față de președintele Myers – și despre agenții Serviciilor Secrete care îi cercetează baia de două ori pe zi, îi verifică patul de teama unor obiecte ce ar fi putut migra nevăzute din bucătărie, îi păstrează

medicamentele pe rețetă și îi dau pastilele una câte una. În casa Annei nu există sticle de băutură, nici încuietori la uși, cu excepția celor de la dulapul în care sunt depozitate materialele de îngrijire a locuinței. Nimic din casa ei nu e făcut din sticlă.

Schimb canalul.

Încă avem televiziune prin cablu, peste o sută de canale despre sport, emisiuni de grădinărit, demonstrații de gătit, renovarea caselor, desene pentru copii, câteva filme. Toate filmele au audiență generală – fără horror, doar comedii ușoare, filme epice de patru ore despre Moise și Iisus. Mai sunt și celelalte canale, dar sunt protejate printr-o parolă și pot fi accesate numai de capul gospodăriei și de bărbații având peste optsprezece ani. Nimeni nu are nevoie de prea multă imaginație ca să își dea seama ce fel de emisiuni sunt pe celelalte canale.

Astăzi, aleg golful: plictiseală adevărată cu un băț de metal și o minge.

Când cafeaua este deja rece și jucătorul principal ajunge la a optsprezecea gaură, sună soneria. Este un eveniment neobișnuit în timpul zilei. Adică, ce rost ar avea? Singurii oameni care nu sunt plecați la muncă sunt femeile, iar ele ce ar putea face? Ar sta în tăcere și s-ar uita la golf? Compania doar ne atrage atenția asupra a tot ce nu mai avem.

Îmi dau seama că încă port halatul când deschid ușa și o văd pe Olivia, cu eșarfa roz înnodată strâns în jurul capului, fără vreun fir de păr care să îi iasă afară.

Ea mă analizează – o privire lentă, dezaprobatoare de la gât până la picioare –, apoi îmi întinde un pachet de zahăr aproape gol și o cană de măsurat.

Încuviințez. Dacă nu ar ploua încă, aș lăsa-o să aștepte pe verandă până când aș duce cana în bucătărie și aș turna zahăr în ea. În schimb, îi fac semn să intre în casă, la adăpost de ploaie.

Olivia mă urmează în bucătărie, iar teancul de vase murdare de la micul dejun beneficiază de aceeași încruntare pe care a primit-o și halatul meu de baie la intrare. Aș vrea să-i trag o palmă sau cel puțin să îi spun ce cred despre atitudinea ei ipocrită. Când îi iau din mână cana de măsurat, ea mă apucă de încheietură. Mâinile Oliviei sunt reci și umede de la ploaie.

Mă aștept la un sunet, un mic „hm” superior, dar ea nu spune nimic, ci doar se uită la contorul meu, care clipește neîncetat numărul de trei cifre.

Ea chiar zâmbește, iar zâmbetul îmi aduce aminte de o altă zi, de o altă sonerie neașteptată, de o altă solicitare: o cană de zahăr, o jumătate de litru de lapte, un ou.

— Pot să mă așez un minut? m-a întrebat Olivia cu doi ani în urmă și, fără să aștepte vreo încuviințare, și-a așezat dosul amplu pe canapeaua din sufragerie.

Lăsasem televizorul pornit, la un talk-show sau ceva asemănător, în timp ce eu parcurgeam cărțile albastre pentru examenul final. Jackie Juarez se confrunta cu trei femei, fiecare dintre ele fiind îmbrăcată într-o combinație de Donna Reed și soția astronautului din epoca Apollo.

— O, nu-i așa că e deosebită? a spus ea.

Nu era o întrebare.

— Care dintre ele? am întrebat-o, întinzând cutia de lapte Rubbermaid.

— Cea în costum roșu. Cea care arată ca Satana.

Jackie era cam exagerată – chiar și pentru Jackie. Roșul ieșea în evidență ca o rană supurândă în prezența celorlalte femei, îmbrăcate în taioarele lor pastelate, terne. Fiecare dintre ele purta câte un șirag de perle, suficient de sus pe gât încât să arate ca un guler, în timp ce pandantivul lui Jackie – o bufniță – atârna între sânii ei, ridicați perfect de sutienul modern cu sârme și căptușeală.

— O cunosc, am spus. O cunoșteam. Am fost la facultate împreună.

— Facultate, a repetat Olivia. Ce a făcut?

— Sociolingvistică.

Olivia a pufnit, dar nu mi-a cerut să explic nimic și s-a întors din nou spre cvartetul de femei și spre moderator.

Ca de obicei, Jackie vorbea cu emfază.

— Chiar credeți că femeile ar trebui să li se supună soților lor? În secolul douăzeci și unu?

Femeia din dreapta ei, cea în puloverul bleu, a zâmbit. Era genul de zâmbet adresat de o educatoare de grădiniță amețită unui copil care face scandal, un zâmbet plin de milă și de înțelegere. O *să îți treacă,* spunea zâmbetul.

— Hai să îți zic câteva lucruri despre secolul douăzeci și unu, dragă, a răspuns doamna Pulover Bleu. Nu mai știm care sunt bărbații și care sunt femeile. Copiii noștri cresc confuzi. Cultura familiei a fost distrusă. Avem creșteri de trafic, poluare, autism, consum de droguri, părinți singuri, obezitate, datorii ale consumatorilor, nenumărate femei în închisoare, împușcături în școli, disfuncții erectile… Asta ca să menționez doar câteva.

A fluturat un teanc de dosare în fața lui Jackie, iar celelalte două păpuși Barbie din anii 70 – Femei Pure, așa își spuneau – încuviințau, aprobând grav.

Jackie a ignorat dosarele și a continuat:

— Presupun că urmează să îmi spui că feminismul e de vină pentru violuri.

— Mă bucur că ați menționat asta, doamnă Juarez, a răspuns Puloverul Bleu.

— Domnișoară.

— Mă rog. Știți câte cazuri de viol violent au fost raportate în 1960? în Statele Unite.

— Este interesant că ați folosit cuvântul „raportate”, a început Jackie.

— Șaptesprezece mii. Aproximativ. Anul acesta avem de cinci ori mai multe.

Jackie a dat ochii peste cap, iar celelalte două Femei Pure i-au dat lovitura de grație. Ele aveau cifrele. Aveau diagrame și sondaje. Una dintre ele a prezentat o selecție de grafice simple – trebuie să fi fost pregătite dinainte, m-am gândit eu –, în timp ce Jackie se lupta pentru timpul de dezbatere.

Pe canapea, lângă mine, Olivia își mușca buza de jos.

— N-am știut, a spus ea.

— Ce n-ai știut?

— Numerele acestea.

A făcut semn spre unul dintre grafice, care era afișat alături de un voice-over al vocii lui Bleu. Aceasta trecuse mai departe de la viol și recita acum statistici despre utilizarea antidepresivelor.

— Iisuse. Unu din șase? E groaznic.

Publicul din studio nu mai era atent la Jackie, care încerca să sublinieze că statisticile erau false, relația corelație-cauză, faptul că nimeni nu lua inhibitori selectivi de serotonină în 1960, pentru că nu existau.

Și așa a început. Trei femei cu un teanc de grafice și oameni ca Olivia.

ZECE

A durat o veșnicie până s-o scot pe Olivia din casă, pe ea și nenorocita ei de cană de zahăr. Probabil că nici nu avea nevoie de ea, ci venise doar ca să-și bage nasul, să vadă ce fac. Olivia devenise cea mai pură dintre Femeile Pure, stând mereu pe verandă cu Biblia ei prescurtată și adnotată, acoperindu-și mereu buclele, zâmbind mereu și făcându-i plecăciuni – plecăciuni adevărate – lui Evan atunci când intra cu Buickul lor pe alee.

Bibliile sunt încă permise, dacă sunt tipul potrivit.

A Oliviei este roz, a lui Evan este albastră. Nu îi vezi niciodată făcând schimb, deci nu vezi niciodată cartea albastră în mâinile Oliviei atunci când stă la umbră cu paharul ei de ceai dulce sau când pleacă la slujbă în cea de-a doua lor mașină. Este o mașină compactă, mult mai mică decât cea cu care merge Evan la serviciu.

Până la ora două, aproape că îmi doresc ca Olivia să fie încă aici.

Iau două pachete de hamburgeri din frigider și le pun pe bufet la dezgheț. Nu sunt destui cartofi pentru noi toți, dar pentru cei trei băieți în creștere care par să găzduiască mii de tenii rezistente sper că orezul va fi suficient. Sau aș putea să fac biscuiți dacă mi-aș aminti proporțiile. Mă întorc automat spre raftul de lângă ceea ce a fost odată biroul meu din bucătărie și caut exemplarul pătat din *Bucuria gătitului,* de parcă m-aș aștepta să fie acolo. În locul acestuia – și în locul tuturor celorlalte cărți – sunt câteva fotografii cu copiii, una cu părinții mei, una cu Patrick și cu mine în ultima noastră vacanță. Sam sau Leo ne-a făcut poza aceea, iar eu sunt tăiată pe jumătate, cu partea dreaptă a feței ascunsă de rama din bețe de

înghețată pe care Sonia a făcut-o la școală. Se pare că încă n-au renunțat la lucrul manual.

Dacă mut pozele, raftul nu mai pare atât de abandonat, așa că schimb ramele între ele, pun cronometrul și cântarul de bucătărie în spațiile goale și fac un pas înapoi ca să admir această realizare a zilei. Cu puțină imaginație, pot să mă conving că tocmai am sculptat nenorocitul de munte Rushmore. Începeți parada!

Mama și papa sunt mult mai remarcabili acum decât au fost înainte de această aventură în designul interior. Nu sunt sigură unde vreau să îi pun. Ei ne sună din Italia sau îl sună pe Patrick pe Skype pe laptopul pe care îl ține încuiat în biroul lui, cel cu parolă și cameră și o mie de alte alarme și fluiere particularizate atașate de el. De obicei, asta se întâmplă duminica, atunci când copiii sunt acasă, iar diferența de fus orar le permite să poată saluta toată familia. Ar trebui să fie momente de bucurie, dar mama termină fiecare apel în lacrimi sau îi dă telefonul tatei înainte să cedeze.

Deci, cina.

Copiilor le-ar plăcea biscuiții, așa că îmi trag jeanșii și o bluză veche de in, gata să risc o excursie până la supermarket, când aud mașina lui Patrick pe stradă. Știu că este a lui – dacă am ajuns să deprind ceva la superlativ în acest ultim an, este distincția sunetelor. Mustang, Corvette, Prius, Mini Cooper. Numește mașina, eu îi știu sunetul.

Ce mă deranjează cel mai tare atunci când mă uit printre jaluzele nu este că Patrick a venit acasă mai devreme, ci că văd trei SUV-uri negre, aliniate în spatele lui. Am mai văzut aceste vehicule cu ceva timp în urmă.

Am văzut și interiorul lor.

UNSPREZECE

La dracu'.

Trei mașini înseamnă cel puțin trei bărbați. Ceva îmi spune să las jaluzelele la locul lor și mă întorc în bucătărie, gata să arborez cel mai nimerit chip de Donna Reed (un șorț e suficient) și să devin imaginea binecuvântării domestice. Pe drum, iau telecomanda televizorului și schimb canalul de la golf la CNN.

CNN nu mai este ce-a fost – nimic nu mai este –, dar slujba lui Patrick are mai multe șanse de supraviețuire dacă pare că am luat o supradoză de propagandă prezidențială în loc să mă uit cum zboară mingile peste terenuri de golf îngrijite. *Știre de ultimă oră: Președintele anunță…*

Asta e tot ce aud înainte să îl văd pe Patrick împreună cu escortele sale – m-am înșelat, erau șase – invadându-mi spațiul.

— Jean McClellan? mă întreabă un bărbat bronzat, în costum, care e tot numai colțuri.

L-am mai văzut, desigur. Toată lumea l-a mai văzut, doar că obișnuia să poarte un guler de cleric cu alb și negru în loc de cravată în timpul aparițiilor publice. În diminețile de duminică, pe când eu și Jackie ne beam cafeaua ca să alungăm mahmureala din weekend, el era la televizor, starul propriei emisiuni. La un moment dat, Jackie a dat mai tare, de parcă ar fi făcut parte din turmă. Pretindea că asta o făcea mai furioasă.

— Ascultă, Sfântul Carl urmează să își facă iar numărul, spunea ea.

Și iată-l acolo, în uniforma lui de preot, predicând într-o săptămână despre decăderea familiei americane și în următoarea despre bucuria predării în fața lui Dumnezeu. Asculta cu bucurie anecdote și experiențe reale de viață, iar pe burtiera ecranului de televizor apărea mereu același număr de telefon gratuit. După câțiva ani,

s-a adăugat și un al doilea număr. În anii mai recenți apăreau și linkuri de Facebook, apoi și un cont de Twitter. Dumnezeu îi trimisese trafic, spunea el, și avea să se descurce cu orice îi oferea Domnul.

La vremea aceea, Jackie și cu mine nu ne puteam imagina mai mult de câteva sute de baptiști din sud, din Mississippi, care îl urmăreau pe reverendul Carl Corbin. E dureros să te înșeli atât de tare.

— Doctor Jean McClellan?

Ei, asta e ceva nou. Nu mi s-a mai spus „doctor" din primăvara trecută. Iar Patrick zâmbește. Încuviințez, pentru că nu pot spune nimic.

În sufragerie, la televizor, unul dintre vorbitori rostește două cuvinte magice: *traumă cerebrală.*

Aceste șapte silabe ar fi suficiente ca să-mi ciulesc urechile, însă cuvintele care le înconjoară mă lovesc ca un tren în mișcare. *Președinte. Accident de schi. Frate.*

— Doctore McClellan, avem o problemă.

Este reverendul Carl din nou, deși pare mai puțin palid în persoană decât atunci când era în fața camerei, vorbind pentru președinte.

— Grozav. Rezolvați, rostesc. Ce sunt eu, Houston?

Nu, nu spun asta, nu spun nimic.

— Jean, zice Patrick.

Nu spune „iubito", nici „dragă", nici vreo altă drăgălășenie rostită între soți. E pus pe treabă acum.

— Jean, s-a întâmplat ceva.

La televizor, CNN urlă. Între imaginile transmise în direct de pe un munte acoperit de zăpadă, Cel care Conduce Lumea Liberă apare și dispare, o imagine a solemnității. Anna stă lângă el, cu un aer adorabil în costumul ei albastru și bej. Pare că zâmbește, chiar dacă numai cu privirea.

Reverendul Carl arată spre unul dintre ceilalți bărbați, care înaintează în bucătăria mea. Nu-mi

place intruziunea lor; dacă e să fiu doar o casnică tăcută, lăsați-mă cel puțin să îmi păstrez un sanctuar domestic de care să mă bucur doar eu.

— Haide, Thomas, spune bărbatul care conduce.

Și apoi începe.

Thomas, în costumul lui negru și cu o mină întunecată, dă să mă apuce de mâna stângă. Mă retrag instinctiv, ca un câine sălbatic speriat, ce recunoaște durerea unei capcane, dar Patrick vine spre mine.

— E în regulă, iubito. Lasă-i să facă asta.

Cu mâna liberă, Thomas scoate o cheie mică. Pare o cheie de lift, unul dintre acele mici dispozitive rotunde cu un singur scop, ce mă duce cu gândul la toate celelalte invenții prostești: deschizătoare de conserve, cuțite de lămâi, tăietoare de pepene.

Lucruri care fac un singur lucru. Avem atât de multe…

De unde facem rost de toate rahaturile astea? Petreceri de mirese și cadouri de nuntă, cadouri de Crăciun, cumpărături impulsive de la IKEA. Sunt toate atât de inutile! Rămân ascunse în spatele sertarelor de la bucătărie, luate de bune și nefolosite niciodată. Asta îmi trece prin minte când Thomas mă eliberează cu echivalentul tehnologic al unui desfăcător de conserve.

— Puteți vorbi acum, doamnă McClellan.

Reverendul Carl întinde o mână spre sufrageria mea, de parcă tocmai s-a transformat într-o gazdă mărinimoasă.

Nu este singura inversare de roluri de azi. Tot ce vor ei este transmis la CNN, pe măsură ce este prezentată povestea accidentului de schi al fratelui președintelui. În timp ce sunt transmise și alte detalii – emisfera stângă posterioară, conștient, dar necomunicativ, se bâlbâie –, știu ce doresc reverendul Carl și echipa lui.

Mă vor pe mine.

Dacă Anna Myers ar fi fost cea care ieșise de pe pârtia de schi și se lovise de un copac, aș fi ieșit pe ușă într-o secundă. Deși mă îndoiesc că ar fi existat aici câțiva bărbați veniți cu SUV-urile dacă soția președintelui ar fi fost cea internată la terapie intensivă.

— Ce vreți să vă spun?

Cuvintele mele ies încet, precaut, în timp ce părăsesc bucătăria, trec de televizor – pe care îl sting – și mă așez pe un fotoliu. Nu vreau să fiu nevoită să împart spațiul cu acești oameni.

— E cald aici, spune reverendul Carl privind spre frigider și spre dozatorul încorporat de apă și gheață.

— Da, zic eu.

Unul dintre ceilalți bărbați – nu Thomas – tușește.

Prind ideea.

— Patrick, poți să le oferi oaspeților noștri un pahar cu apă, dragule? Dacă tot ești acolo.

El face asta și fiecare dintre noi observă ușoara clătinare din cap a reverendului Carl. Eu sunt soția. Eu sunt cea care ar fi trebuit să servească.

— Deci? întreb. Se pare că Bobby Myers ar putea avea leziuni cerebrale. Poziție?

Reverendul Carl se așază mai bine pe canapeaua mică din fața fotoliului meu.

— Patrick, tu ești medicul. Arată-i rapoartele medicale trimise prin fax în dimineața asta.

Soțul meu, care vorbește de la egal la egal cu individul care mi-a pus cătușa aceea de metal, intră în cameră cu o tavă de pahare cu apă și un dosar subțire. Se oprește în fața mea, apoi împarte paharele.

— Cred că te va interesa asta, Jean.

Și așa se întâmplă.

Prima pagină conține doar text, iar pe al doilea rând ochii mei descoperă motivul vizitei neașteptate a reverendului Carl: leziune în secțiunea posterioară a GTS. Girusul temporal

superior. Emisfera stângă. Pacientul este dreptaci, deci emisfera stângă este dominantă.

— Zona Wernicke, spun eu, neadresându-mă cuiva anume.

Pe măsură ce citesc mai departe, brațul meu stâng devine tot mai ușor; în jurul încheieturii am o porțiune de piele mai palidă, de parcă mi-aș fi dat jos un ceas înainte să mă scufund în piscină. Unul dintre oamenii de la Serviciile Secrete – presupun că de acolo sunt, dată fiind prezența lui Carl Corbin – își masează propria încheietură. Poartă un inel simplu de aur pe al patrulea deget de la mâna stângă. Deci știe. Nu e clar în ce tabără este; asemenea lui Patrick, cu toții sunt antrenați să urmeze comenzile, ca niște cățeluși.

Reverendul Carl încuviințează.

— Președintele este foarte îngrijorat.

Sigur că este. Mă gândesc că domnul președinte se bazează destul de mult pe fratele lui mai mare și că o să îi fie extrem de greu să obțină informații de la Bobby sau să i le transmită. În mintea mea se derulează secvențe de conversații:

E o criză în Argentina, Bobby, ar spune președintele.

Răspunsul lui Bobby ar suna cam așa: *Doar câteva scântei drăguțe* în comparație cu *flăcările tale.* Discursul lui ar fi precis și fluid, fiecare silabă fiind articulată perfect și fără ezitare. Ce va rezulta însă va fi un nonsens: nu un cod, nu un vorbit imperfect, ci doar pălăvrăgelile unui idiot – în sensul clinic al cuvântului.

E tot ce pot să fac ca să nu zâmbesc. Trebuie să îmi mușc interiorul obrazului – tare – ca să mențin aparența unei femei serioase și îngrijorate, la datorie.

Răsfoiesc celelalte pagini. RMN-urile – sau imaginile de rezonanță magnetică – arată o leziune masivă exact acolo unde mă așteptam: în zona Brodmann 22.

— Asta a apărut din cauza accidentului la schi? întreb. Nu există leziuni anterioare?

Bineînțeles că ei nu știu. Bărbații de cincizeci și patru de ani nu obișnuiesc să-și scaneze creierul fără să existe vreun motiv.

— Suferea de dureri de cap?

Reverendul Carl ridică din umeri.

— E un da sau un nu, domnule reverend? întreb.

— Nu am informația aceasta.

Apoi mă întorc spre Patrick, dar el clatină din cap.

— Jean, trebuie să înțelegi că nu putem publica istoria medicală a familiei președintelui.

— Dar vreți să ajut.

— Ești cel mai bun expert din țară, doctore McClellan.

Reverendul Carl a intervenit, aplecându-se peste măsuța de cafea. Chipul lui, cu toate liniile sale ascuțite, este la doar câțiva centimetri distanță de al meu. Are ceva de desen animat în el, dar tot chipeș e. Încă poartă sacou, în ciuda căldurii, iar sub țesătură se ghicește un trup ferm. Mă întreb dacă femeile precum Olivia King sunt îndrăgostite în secret de el.

Șansa de a-i corecta timpul verbal este prea bun ca să o ratez.

— Am fost, răspund. Nu trebuie să îți mai spun că în ultimul an nu am lucrat.

Reverendul Carl nu reacționează, ci doar se lasă pe spate și își împreunează mâinile, degetele lui lungi formând un triunghi isoscel perfect. Poate că exersează asta în fața unei oglinzi.

— Ei, bine, de aceea suntem azi aici.

Se oprește, cum făcea în timpul slujbelor sale televizate, un efect spectaculos menit să crească suspansul.

Dar știu deja ce urmează să spună. Ochii mei se mută de la el și Patrick la ceilalți bărbați din încăpere.

— Doctore McClellan, vrem să faceți parte din echipa noastră.

DOISPREZECE

Din echipa noastră.

În mine se adună o sută de răspunsuri, dintre care nouăzeci și nouă ar însemna demisie forțată – sau chiar mai rău – pentru Patrick. Dar nimic ce poate aduce cu o încuviințare sau cu un oarecare entuziasm nu își croiește drum de la creier la gură. În loc de încântare, simt o durere în stomac, de parcă reverendul Carl tocmai a înfipt o gheară în mine, în loc de cuvinte. S-ar putea să aibă într-adevăr nevoie să-l ajut, dar nevoia este diferită de dorință. Și nu am încredere în niciunul dintre acești bărbați.

— Am de ales? întreb.

Pare sigur să rostesc aceste cuvinte.

Reverendul Carl își desprinde mâinile, separându-le cu un gest evlavios, ca de rugăciune. L-am mai văzut făcând asta la televizor, atunci când cere ajutorul, când invită tot mai multe Femei Pure și Bărbați Puri să i se alăture, când cere bani. Acum, mâinile acelea par să semene cu o menghină gata să mă strângă până explodez.

— Desigur, spune el, cu o voce exagerat de generoasă și o falsă blândețe. Știu cum trebuie să te simți la gândul că îți vei părăsi casa și copiii și te vei întoarce la munca grea, zilnică.

Pare să caute un cuvânt și ochii lui îmi cercetează casa. Peste tot e dezordine și se văd lucruri aruncate: trei perechi de pantofi de-ai mei lăsați în același loc de săptămâna trecută, praf pe pervazuri și o pată veche de cafea pe covor, exact lângă pantofii lui.

N-am fost niciodată prea pricepută la curățenie.

El continuă:

— Am mai vorbit și cu un alt om de știință, doctorița Kwan, în caz că avem nevoie de o rezervă. O cunoști, cred.

— Da.

Lin Kwan este președinta vechiului meu departament. Sau era, până să fi fost înlocuită cu primul bărbat pe care l-au găsit. Nu trebuie să întreb de ce nu l-au abordat pe acesta pentru proiectul nostru – dacă ar fi fost după Lin, finanțarea tipului ar fi fost tăiată imediat după primul experiment, care fusese un dezastru. Era atât de stupid…

— Deci, reia reverendul Carl. Mâinile lui sunt jos acum și nu se mai uită la mine, ci la cătușa de oțel pe care Thomas o ține de douăzeci de minute. Este alegerea ta. Poți să pui bazele unui nou laborator, să îți reiei cercetarea și să mergi mai departe. Sau…

— Sau? întreb.

Îl privesc pe Patrick în ochi.

— Sau totul poate reveni la normal. Sunt sigur că familiei tale i-ar plăcea asta.

Nu se uită la mine în timp ce vorbește, ci la Patrick, de parcă ar studia reacția soțului meu.

Ca și cum în ultimul an ar fi fost ceva normal în viețile noastre. Apoi înțeleg – Carl Corbin crede cu adevărat ceea ce predică. La început, am crezut că deviase din Mișcarea Pură, că motivele sale de a reînvia cultul victorian al atașamentului față de familie și de a ține femeile departe de sfera publică erau pur și simplu misogine. Într-un fel, îmi doresc ca lucrul ăsta să fi fost adevărat, ar fi mai puțin ciudat decât alternativa.

Steven a fost primul care mi-a explicat totul, acum doi ani, într-o dimineață de duminică.

— E într-un fel tradițional, mamă. Ca pe vremuri.

— Pe vremuri? Cum adică? Grecia? Sumer? Babilon?

El și-a turnat din nou cereale într-un castron, a amestecat două banane, apoi a pus lapte deasupra. Când Sam și Leo vor împlini cincisprezece ani, va trebui să cumpăr acțiuni la Cheerios.

— Păi, da. A fost acolo cu grecii – ideea de sfere publice și sfere private –, dar merge chiar mai departe de atât. Gândește-te la comunitățile de vânători-culegători. Biologic, noi suntem făcuți pentru lucruri diferite.

— Noi?

— Bărbații și femeile, mamă. S-a oprit din mestecat și și-a flexat brațul drept. Vezi asta? Ai putea să mergi la sala de gimnastică în fiecare zi timp de un an și tot nu ai avea mușchi ca ai mei. Trebuie să fi văzut privirea neîncrezătoare de pe chipul meu, pentru că a dat imediat înapoi. Asta nu înseamnă că ești slabă. Doar diferită.

Hristoase.

Am făcut semn spre tâmpla mea.

— Vezi asta, puștiule? Încă zece ani de școală și s-ar putea să ai unul la fel. Sau poate nu. Și asta n-are nici pe dracu' vreo legătură cu genul, am spus pe un ton ridicat.

— Calmează-te, mamă.

— Nu-mi spune tu mie să mă calmez.

— Devii cam isterică. Tot ce spun e că, biologic, are mai mult sens ca femeile să facă unele lucruri și bărbații, alte lucruri. De exemplu, ești o profesoară tare bună, dar probabil că nu ai rezista mai mult de o oră dacă ar trebui… nu știu, dacă ar trebui să sapi șanțuri.

Asta a pus capac.

— Sunt om de știință, Steven, nu educatoare de grădiniță. Și nu sunt isterică.

Ei, bine, cam eram.

Mi-am turnat a doua cană de cafea cu mâinile tremurând. Steven nu s-a lăsat. Și-a deschis manualul de la nenorocitul acela de curs avansat – *Nebunie religioasă de la* A *la Z* sau cum s-o fi numit – și a început să citească.

— „Femeia nu are nicio chemare spre urna de vot, însă are o sferă a ei, de o importanță și o responsabilitate uimitoare. Este numită în mod divin gardianul casei… Ea ar trebui să realizeze

mai mult că poziția ei de soție, de mamă și de înger al casei este cea mai sfântă, cea mai responsabilă și cea mai regală dintre toate atribuite muritorilor și să renunțe la toate ambițiile pentru ceva superior, pentru că, pentru muritori, nu există nimic mai înălțător.” Asta spune reverendul John Milton Williams. Vezi? Ești ca o regină.

— Superb.

Aveam nevoie disperată de cafea, dar nu voiam ca Steven să vadă cât de nervoasă eram, așa că am lăsat-o pe bufet.

— Cred că ar trebui să renunți la cursul acesta.

— Nici pomeneală. Chiar îmi place. Adică, sunt o groază de lucruri care dau de gândit. Chiar și câteva fete cred asta.

— Mi se pare greu de crezut, spun eu, fără să elimin sarcasmul din voce.

— Julia King, de exemplu.

— Julia King nu este tocmai reprezentativă pentru întreaga populație feminină.

Bietul copil, m-am gândit, întrebându-mă ce făcuseră vecinii mei ca să spele creierul fiicei lor.

— Serios, Steven. Renunță la curs.

— Nu.

Cincisprezece ani. Vârsta sfidării. Știam asta prea bine, pentru că trecusem prin asta.

Apoi Patrick a intrat în bucătărie, a golit ibricul de cafea într-o cană și a amestecat ultimul strop de lapte.

— Ce se întâmplă? a întrebat, ciufulind părul lui Steven și apoi sărutându-mă pe obraz. E cam devreme pentru o ceartă domestică.

— Mama vrea să renunț la cursul avansat de religie.

— De ce? a întrebat Patrick.

— Nu știu. Întreab-o. Și cred că nu îi place manualul.

— Manualul e un rahat, am spus.

Patrick l-a luat și a frunzărit câteva pagini, de parcă ar fi fost o carte veche de benzi desenate.

— Mie nu mi se pare chiar atât de rău.

— Poate dacă ai încerca să îl citești…

— Haide, iubito. Lasă-l să opteze pentru ce curs vrea. N-are ce să strice.

Cred că în acel moment am început să îmi urăsc soțul.

Acum sunt din nou în sufrageria mea, detestându-i pe cei șapte-bărbați care stau așezați sau în picioare în jurul meu, așteptând să mă alătur lor.

— Am nevoie de câteva detalii, spun.

Poate nu vor observa că trag de timp.

Poate crezi că sunt nebună fiindcă nu am profitat imediat de șansa de a mă întoarce la muncă. Pot să înțeleg asta. Ne-ar prinde bine un venit suplimentar. Mai e și asta. Și mi-e dor de cercetarea mea, de cărți, de colaborarea cu Lin și de asistenții mei absolvenți. Mi-e dor de vorbit.

Cel mai mult, mi-e dor de speranță.

Eram atât de al dracului de aproape.

Fusese ideea lui Lin să abandonăm cercetarea noastră inovatoare pe marginea afaziei lui Broca și să ne mutăm pe zona Wernicke. Îi înțelegeam raționamentul: pacienții cu Broca se luptau și se bâlbâiau cu o frustrare palpabilă, dar reușeau să scoată cuvinte. În mare parte, limbajul lor era intact. Doar abilitatea de a-l transfera în vorbire fusese afectată, fie de un atac vascular cerebral, fie de o cădere pe scări sau de o rană la cap în timp ce se aventurau printr-un deșert în uniformele țării libere. Puteau încă să înțeleagă, își auzeau încă soțiile, și fiicele, și tații încurajându-i. Celelalte victime însă, cele cu leziuni mult mai profunde pe creier, asemenea lui Bobby Myers, suferiseră o pierdere mai sinistră. Pentru ei, limbajul devenise un labirint de nonsensuri fără ieșire. Îmi imaginez că trebuie să fie ca și cum te-ai fi rătăcit pe mare.

Deci, da, vreau să mă întorc. Vreau să continui să realizez serul și – când voi fi gata – să injectez acea poțiune în venele bătrânei doamne Ray. Vreau

să o aud cum îmi povestește despre *Quercus virginiana,* și *Magnolia stellata,* și *Syringa vulgaris,* așa cum făcea atunci când venise pentru prima oară la mine acasă, identificând stejarii vii și arborii uriași, înstelați, precum și liliecii al căror miros n-ar putea fi egalat de niciun parfumier. Ea îi considera darurile lui Dumnezeu, iar eu toleram asta. Oricine s-ar afla acolo sus a făcut o treabă grozavă cu florile și copacii.

Dar nu dau doi bani pe președinte sau pe fratele lui mai mare și, de fapt, pe niciun bărbat.

— Ei, bine, doctore McClellan? întreabă reverendul Carl.

Aș vrea să îi spun nu.

TREISPREZECE

Iisuse, ce cald e aici! Trebuie să existe din nou o scurgere la compresorul aerului condiționat. Ce noroc pe noi! Mă ridic, cu pantalonii lipindu-mi-se de spatele gambelor, și mă duc în bucătărie să îmi umplu din nou paharul cu apă.

— Patrick, poți să mă ajuți puțin? îi strig.

El se plimbă prin sufragerie, apoi adună paharele de apă și mi se alătură.

În timp ce pun pahar după pahar sub dozatorul de gheață, el mă apucă de încheietura stângă.

— Nu mai vrei aia din nou, nu?

Clatin din cap, din obișnuință.

— Ar trebui să consideri asta un schimb, iubito. Ei primesc ce vor, tu primești ce vrei.

— Ar trebui să consider totul ceea ce este de fapt, spun eu. Un nenorocit de șantaj.

El oftează de parcă ar fi ținut până atunci tot universul în plămâni.

— Atunci, fă-o de dragul copiilor.

Copiii.

Lui Steven nu îi pasă. Este ocupat să trimită scrisori pentru facultate, să scrie eseuri de admitere și să se pregătească pentru examene, care vor veni în curând. În plus, i-a făcut ochi dulci Juliei King aproape tot semestrul acesta. Gemenii, care au doar unsprezece ani, au fotbalul și Liga de Juniori. Dar mai este Sonia. Dacă îmi voi da la schimb creierul pentru cuvinte, o voi face pentru ea.

Rotița din capul meu trebuie să fi făcut zgomot, pentru că Patrick se oprește cu paharele de apă și mă întoarce către el.

— Fă-o pentru Sonia.

— Vreau mai multe detalii mai întâi.

Când mă întorc în sufragerie, le primesc.

Reverendul Carl s-a transformat din politician într-un om de vânzări.

— Contorul de la mână va rămâne scos pe durata proiectului, doctore McClellan. Dacă sunteți de acord, desigur. Veți avea la dispoziție un laborator de ultimă generație și toată finanțarea și asistența de care aveți nevoie. Verifică documentația dintr-un alt dosar, apoi continuă: Vă putem oferi o bursă frumoasă, plus un bonus dacă găsiți un tratament viabil în următoarele nouăzeci de zile.

— Și după aceea? întreb, din nou în fotoliu cu jeanșii lipiți de mine.

— Ei, bine…

Se întoarce spre unul dintre agenții Serviciilor Secrete, iar bărbatul încuviințează.

— Înapoi la o sută de cuvinte pe zi? întreb.

— De fapt, doctore McClellan – și ceea ce vă spun este strict confidențial, înțelegeți? –, de fapt, vom crește cota la un moment dat în viitor. Odată ce totul revine la normal.

Ei, bine, asta e o noutate. Aștept să văd ce alte informații confidențiale are la dispoziție.

— Noi sperăm – reverendul Carl este acum cu totul în poziția de preot – ca oamenii să se așeze, să se stabilizeze în noul ritm, astfel încât să nu mai avem nevoie de aceste brățări prostești.

Face un gest fin de desconsiderare cu mâna, de parcă ar vorbi despre un banal accesoriu la modă, și nu despre un instrument de tortură.

Desigur, simțim durerea numai dacă încălcăm regulile.

Îmi aduc aminte de ziua în care am aflat despre aceste reguli.

A durat doar cinci minute, în clădirea albă guvernamentală. Bărbații păreau să vorbească spre mine, niciodată cu mine. Patrick urma să fie notificat și să primească instrucțiuni; un echipaj avea să sosească acasă, să ne ia cărțile – chiar și cartea Soniei, *Copilul învață alfabetul.* Jocurile de societate au fost ambalate și au ajuns în cutii de carton, iar cutiile de carton, într-un dulap din

biroul lui Patrick. Eu aveam să o aduc pe Sonia, care ieșise din trupul meu abia de cinci ani, în același loc, în acea după-amiază, ca să i se fixeze și ei pe încheietură un contor. Mi-au arătat o selecție, un curcubeu de culori din care puteam alege.

— Roz ar fi cel mai potrivit pentru o fetiță, au spus ei.

Am ales argintiu pentru mine și un roșu sângeriu pentru Sonia. Un simplu act de sfidare.

Unul dintre bărbați a plecat și s-a întors cu brățara care avea să îmi înlocuiască ceasul Apple, cel pe care mi-l dăruise Patrick cu un an în urmă, ca surpriză de Crăciun. Metalul era ușor, neted, un fel de aliaj, nefamiliar pe pielea mea.

Bărbatul a potrivit contorul cu vocea mea, apoi l-a fixat la zero și m-a trimis acasă.

Bineînțeles, nu am crezut niciun cuvânt. Nici schițele pe care mi le-au arătat în cartea lor cu poze, nici avertismentele pe care Patrick mi le-a citit cu voce tare la ceai, la masa din bucătărie. Când Steven și frații lui au venit acasă de la școală, plini de noutăți despre antrenamentul la fotbal și rezultatele la teste, iar Sonia, uimită de noua ei brățară roșie și strălucitoare, își ignora păpușile, am deschis barajul. Cuvintele mele au zburat afară nestăvilite, automat. Camera s-a umplut cu sute de cuvinte, de toate culorile și formele. În cea mai mare parte albastre și ascuțite.

Durerea m-a doborât pe loc.

Trupurile noastre au un mecanism, un mod propriu de a uita traumele fizice. La fel cum procedasem și cu nonamintirile mele despre durerea nașterii, am blocat tot ce se asocia cu după-amiaza aceea, totul, mai puțin lacrimile din ochii lui Patrick, șocul – ce termen potrivit – de pe chipurile fiilor mei și chițăielile încântate ale Soniei, care se juca cu dispozitivul roșu. Acesta este încă un lucru pe care mi-l amintesc, felul în

care ridica fetița mea acel monstru roșu, de culoarea cireșelor, la buze.

Era ca și când îl săruta.

PAISPREZECE

În sfârșit, pleacă.

Reverendul Carl se urcă în Range Roverul lui, iar bărbații de la Serviciile Secrete și Thomas se suie în celelalte mașini. Patrick și cu mine rămânem în sufragerie cu opt pahare de apă goale, care lasă urme circulare pe suporturile de sub ele.

Nu s-a decis nimic încă.

El se plimbă în susul și în josul camerei, sudoarea făcându-i părul dat de obicei cu gel să-i cadă în onduleuri blonde în jurul feței. În momentul acesta arată mai puțin ca soțul meu și mai mult ca o felină încolțită. Sau, poate, o alegere mai bună ar fi un câine sălbatic; un animal de haită.

— Ei nu îi vor scoate Soniei contorul, spun eu.

— Ba da. În cele din urmă… Gândește-te cum o să pară dacă merge la școală fără acea…

— Să nu îndrăznești să îi spui brățară.

— Bine. Contor.

Încarc tava cu pahare, folosindu-mă numai de degetul mare și de cel arătător, ca să nu le ating mai mult decât este nevoie. După ce am dat mâna cu reverendul Carl, am simțit nevoia să mă frec cu leșie.

— Nu poți să faci nimic? Tu ai spus că acesta este un schimb – deci hai să facem schimb! Eu mă duc să lucrez pentru ticăloși; ei trebuie să îmi lase fata să vorbească.

— O să văd ce pot să fac.

— Patrick, la dracu, ești consultantul științific al președintelui. Ai face bine să poți face ceva.

— Jean…

— Nu mă lua cu „Jean”.

Trântesc atât de tare paharul pe care îl țin, încât se sparge.

Patrick vine spre mine imediat, încercând să oprească sângele care mi se scurge din mână.

— Nu mă atinge, îi spun.

În carnea moale a degetului mare este înfipt un ciob. Și e sânge. Destul de mult sânge.

În timp ce apa curge deasupra rănii mele, mă întorc în urmă cu treizeci de minute, când reverendul Carl ținea o prelegere în sufrageria mea, educându-mă cu privire la planurile pentru viitor.

Ceva mi se păruse ciudat. Poate că erau ochii lui, care nu zâmbeau odată cu gura, sau cadența propozițiilor pe care le rostea. Toate erau prea bine repetate, aproape prea exersate în cadența lor egală și în intonație. Chiar și așa, ezitarea i se simțea în glas – prea multe ăăă-uri și aaa-uri scăpate în recitalul lui despre schimbările, modificările și dispensele intenționate de președinte.

Nu-mi dau seama exact care a fost momentul în care mi-am dat seama că nu am încredere în el.

— Dacă e totul un fel de joc, Patrick? i-am strigat peste apa care curgea, în timp ce el aduna bucățile de sticlă spartă și le arunca la coșul de gunoi.

Nu m-am întors să mă uit – cioburile acelea aduceau prea mult cu căsnicia noastră.

Nu a fost mereu așa. Nu faci patru copii din greșeală. El mi se alătură la chiuvetă și își spală mâinile până sus, la coate, așa cum doar un medic o face. Se uită la mine întrebător și mă apucă de încheietură. Încă are acea atingere blândă.

— Ce vrei să auzi mai întâi, veștile bune sau veștile proaste?

— Veștile bune.

— Bine. Vestea bună este că nu o să mori.

— Și cea rea?

— Mă duc să-mi iau trusa de cusut.

Copci. Rahat.

— Câte?

— Două sau trei. Nu-ți face griji, arată mai rău decât e.

Când se întoarce cu geanta lui neagră, îmi toarnă coniac într-un pahar scund.

— Uite! Bea asta. O să atenueze durerea înțepăturii. Apoi mă așază lângă blatul din bucătărie și își scoate echipamentul, gata să se joace de-a doctorul.

Iau o înghițitură zdravănă din pahar, apoi acul intră în pielea mea dezinfectată fără să simt prea multă durere. Oricum, nu mă uit, ci doar îi dau lui Patrick materiale când mi le cere.

— Ce bine că nu te-ai făcut asistentă, iubito, zice el și între noi apare din nou un fel de tandrețe.

Preț de un moment.

El face un nod perfect, apoi taie firul și mă mângâie pe mână.

— Gata, doctore Frankenstein. Ești ca nouă.

— Doctorul Frankenstein nu era cel cu fermoar la gât? întreb apoi. Oricum, ce crezi? Ne păcălesc sau au vorbit serios?

— Nu știu, Jean.

„Jean” din nou. E supărat.

— Uite, dacă accept postul acesta, de unde știu că ei nu vor… nu știu, că nu vor folosi cercetările mele ca să promoveze răul mondial?

— Cu un ser antiafazie? Haide!

Sângele pierdut și cocktailul cu coniac m-au amețit.

— Pur și simplu nu am încredere în oamenii ăștia.

— Bine, atunci. Își toarnă și el un pahar, apoi trântește sticla pe bufet cu suficientă forță încât să mă doară urechile. Nu accepta postul. Vom repara aerul condiționat când voi fi plătit săptămâna viitoare; poți să îți pui nenorocita aia de brățară la loc și totul va fi la fel ca azi-dimineață.

— Du-te dracului!

E furios, rănit și frustrat. Totuși, nimic din toate acestea nu justifică cuvintele pe care le rostește mai departe, cuvintele pe care nu și le va mai putea retrage niciodată, care taie mai adânc decât orice

ciob de sticlă spartă și care mă fac să sângerez peste tot.

— Știi ceva, iubito, mă întreb dacă nu cumva era mai bine când nu vorbeai.

CINCISPREZECE

Chiar și fără aparatul de metal de la încheietura mea, cina din seara asta se desfășoară în tăcere. Steven, de obicei vorbăreț între două furculițe cu mâncare, nu a povestit nimic despre școală sau despre Julia King, nici despre fotbal. Gemenii par confuzi și se fâțâie puțin pe scaunele lor. Sonia ezită între a se uita în farfurie și a se holba la încheietura mea, dar a tăcut încă de când s-a întors de la școală. În plus, nu s-a schițat nici măcar un salut între ea și Steven.

Patrick însă își duce farfuria în bucătărie după ce termină de mâncat, apoi pleacă în biroul său cu un pahar de coniac și ne adresează câteva cuvinte despre faptul că trebuie să termine ceva la timp. E imposibil să îmi dau seama pe cine este mai furios – pe mine sau pe el însuși.

— Explică-le tu, Jean, spune el, înainte să închidă ușa sanctuarului său plin cu cărți.

Ei, bine, ce stânjenitor…

Nu am mai avut o conversație adevărată cu toți copiii mei de peste un an. Ceea ce odată ar fi fost o dezbatere animată despre pierderea timpului cu Pokémon Go sau despre cea mai deșteaptă inovație de la Xbox încoace se transformă acum într-o tăcere apăsătoare, ce cuprinde patru tinere chipuri care se holbează la mine. Iar eu sunt evenimentul principal.

Aș putea foarte bine să o spun repede și gata.

— Deci, Steven, ce mai e pe la școală zilele astea?

— Am două examene mâine.

Este ca și când el s-ar confrunta cu o cotă zilnică de cuvinte.

— Vrei să te ajut să înveți?

— Nu. E în ordine. Apoi se gândește mai bine și adaugă: Mulțumesc, oricum.

Sam și Leo sunt puțin mai dornici, povestindu-mi despre noul lor antrenor de fotbal și despre cum au pus la cale o farsă la antrenamentul de dimineață, pretinzând fiecare că este celălalt. Ei doi vorbesc cel mai mult. Bănuiesc că așa s-au obișnuit.

Numai Sonia se uită la mine cu ochii mari, genul de privire ce mă face să mă simt de parcă aș fi o persoană nouă. Sau căreia tocmai i-a crescut blană. Sau care s-a transformat în dragon. Nu și-a mâncat friptura din farfurie, ci doar câțiva dintre cartofii pe care i-am cumpărat de la magazin după cearta cu Patrick din după-amiaza asta.

— O să mai am alt coșmar? întreabă ea.

Automat, răspund cu o întrebare nepotrivită:

— Ce te face să crezi asta, draga mea? apoi reformulez: Nu. Nu voi permite să mai ai alte vise urâte. Și o să îți spun o poveste la culcare, bine?

Ea încuviințează. Numărul de pe încheietura ei strălucește la 40.

— Speriată, spune ea.

— N-ai motive să fii.

Sam și Leo fac un schimb nervos de priviri, iar eu clatin din cap spre ei. Steven ridică un deget la buze, semnul lui de tăcere adresat surorii mai mici, ceva normal.

Apoi Sonia încuviințează din nou. Ochii ei – de culoarea alunei, ca ai lui Patrick – se scaldă în lacrimi care stau să se scurgă.

— Încă te temi? o întreb eu.

O altă încuviințare.

— De visele rele?

Acum scutură din cap.

Sonia nu știe ce rol au contoarele de pe mâini în afară de a străluci, de a-i arăta numere și de a pulsa pe încheietura ei de fiecare dată când rostește câte un cuvânt. Am fost foarte atenți să păstrăm acest secret. Poate că este un lucru prostesc, dar nu am putut niciodată să îmi dau seama exact cum să-i descriu un șoc electric dureros unei fetițe de șase

ani. Ar fi ca și cum i-aș povesti unui copil despre ororile scaunului electric doar pentru a-i demonstra sensul binelui și răului. Macabru și inutil. Ce părinte ar explica exact cum funcționează scaunul electric doar pentru a-și face copilul să nu mintă sau să nu fure?

Când contoarele ne-au fost montate pe încheieturi – fără nicio perioadă de acomodare, nici măcar pentru copii –, m-am decis să procedez în felul meu. O cupă de înghețată, un biscuit în plus înainte de culcare, o ciocolată fierbinte cu cât de multe bezele încăpeau într-o cană, ori de câte ori Sonia încuviința, sau clătina din cap, sau mă trăgea de mânecă în loc să vorbească. Răsplată pozitivă în loc de pedeapsă. Nu am vrut să învețe regulile printr-o metodă dură. Nu ca mine.

În plus, mai știam câte ceva despre contoare. Durerea crește cu fiecare abatere. Pentru mine nu a fost timp, în acea primă zi, să procesez creșterea constantă a șocului. Patrick mi-a explicat mai târziu, în timp ce aplica o cremă calmantă pe cicatricea de pe încheietura mea.

— La primul cuvânt după o sută, vei primi un mic șoc, Jean. Nimic destabilizator, doar o mică zgâlțâitură. Un avertisment. O vei percepe, dar nu te va durea.

Superb, m-am gândit.

— Pentru fiecare zece cuvinte de după aceea, șocul crește cu o zecime de microcoulomb. La jumătate de microcoulomb, chiar simți durerea. La un microcoulomb întreg – s-a oprit și a privit în altă parte –, durerea devine de nesuportat. Mi-a luat apoi mâna stângă într-a lui și a verificat numărul de pe contor. Ah! O sută nouăzeci și șase. Slavă Cerului că nu ai continuat să vorbești! Câteva cuvinte în plus și ai fi ajuns la un microcoulomb.

Însă Patrick și cu mine avem idei diferite despre ce înseamnă o „durere de nesuportat”.

El a continuat în timp ce eu țineam o pungă de mazăre congelată peste arsura circulară, nescăpând din ochi ușa închisă a dormitorului Soniei. Băieții erau acolo, cu ea, la insistența lui Patrick, fără îndoială ca să se asigure că nu vorbește. Nimeni nu voia încă un spectacol de Femelă Electrocutată, nici măcar atunci când în rolul principal este o fetiță atât de mică.

— Asta cred că s-a întâmplat, iubito. Cred că ai vorbit atât de repede, încât dispozitivul nu a putut să țină pasul. Avea acum lacrimi în ochi. O să vorbesc cu cineva despre asta mâine-dimineață. Promit. Iisuse! Îmi pare atât de rău!

Mi-a trebuit doar o secundă ca să mi-o imaginez pe fetița mea aruncată de pe scaun, fără să știe de ce o doare, și să mi se întoarcă stomacul pe dos. Așa că am adoptat metoda pavloviană, concentrându-mă pe recompensă ca și când aș fi dresat un câine, pentru binele suprem, mă gândeam pe atunci.

Acum, în mijlocul acestei nonconversații de la cină, îmi dau seama că nu ar fi trebuit să mă deranjez.

Sonia a început să plângă, iar lacrimile îi cad ca niște picături grele de ploaie în farfuria cu friptură și cartofi de care abia s-a atins.

— S-a întâmplat ceva rău la școală azi?

O singură încuviințare. O dată în sus, o dată în jos, ca o exagerare. Pot să aflu de la ea secretul pe care îl ține.

— Bine, iubita mea. Gata, gata… îi mângâi buclele, încercând să o calmez în timp ce tot ce îmi doresc este să urlu. Ți-a zis cineva ceva?

Un mic geamăt îi scapă de pe buze.

— Una dintre celelalte fete?

Capul ei se mișcă acum spre dreapta, apoi spre stânga, sub mâna mea. Deci nu unul dintre elevi.

— Profesoara? îi prind privirea – doar o scânteie mutându-se de la mine la Steven. Și înțeleg. Steven, e rândul tău să speli vasele, da? spun apoi.

El mă privește în felul acela.

— Te rog, spun.

Nu mă aștept să funcționeze, dar în ochii fiului meu apare un fel de blândețe, iar el începe să adune farfuriile, atent să nu le pună una peste alta înainte de a fi curățate. Face o mică plecăciune, ceva nesemnificativ, dar eu nu-l văd decât pe reverendul Carl Corbin, întinzându-mi mâna în după-amiaza asta și oferindu-mi un loc în propria-mi sufragerie.

Oferind, mă gândesc apoi, iar cuvintele îmi joacă prin cap ca piesele de Scrabble. Oficios. Oficial. Ofensiv. Ofrandă. *Capul ei drept ofrandă.*

Gemenii se alătură tentativei de curățenie a lui Steven fără prea multe obiecții, iar eu și Sonia rămânem la masă.

— Ești bine, draga mea? o întreb, apoi pun o mână pe fruntea ei.

Cu o clipă în urmă, fetița mea transpira ca un pahar de gin tonic uitat pe o verandă în iulie; acum s-a mai liniștit puțin. Nu mai transpiră, dar nu este deloc relaxată.

Iar lucrul ăsta este cel mai rău. Tot ce se întâmplă acum, în timp ce o privesc pe Sonia urmărindu-l pe Steven și devenind din ce în ce mai calmă cu fiecare pas pe care el îl face spre bucătărie. Este cel mai rău lucru, pentru că acum știu de ce se teme Sonia de fapt.

Nu vorbesc, ci doar înclin capul spre locul unde Steven curăță bucățile de carne tocată și de cartofi de pe farfurii, fredonând o melodie veche. Iar ea încuviințează.

Steven avea unsprezece ani când a venit pe lume singura lui soră – aproape că era suficient de mare încât să devină el însuși tată, doar în sens biologic. Avea un fel al lui de a proceda cu ea, ținând-o distrasă și fericită și schimbându-i scutecele murdare fără mai mult de un „Hei, mama, ce scutec murdar!” Puțini adolescenți învață limbajul semnelor bebelușilor, dar fiul meu cel mare e unul

dintre ei. La puțin după un an, Sonia stăpânea perfect semnele întregii sale lumi: mâncat, băut, somn, jucărie și – preferatul ei – caca. Steven a perfecționat acest gest particular, adesea însoțit de rostirea cuvintelor, o traducere a unui limbaj primitiv, un sistem atât de vechi, încât nimeni, nici măcar doctorița Jean McClellan, nu l-ar fi putut pune cap la cap.

A început să cânte o melodie atât de grotesc modificată, încât nu am știut ce să cred. Patrick aproape că și-a vărsat cafeaua într-o dimineață când l-a auzit pe Steven cântând.

Era formația Police și cântecul lor doo-doo-doo-da-da-da – sau cum o fi fost; era melodia lui Lou Reed despre „fetele colorate" care cântă „do-do-do" – ultrarasist acum, dar era vorba de Lou Reed, iar lui i se puteau permite tot felul de rahaturi pe atunci; erau formațiile Motown și albii care voiau să sune ca și când ar fi fost într-o formație Motown; și mai erau compozitorii din lumea modernă care dădeau peste câte un vers și ajungeau să umple spațiul gol cu un cuvânt care rima cu termenul copilăresc pentru defecare. Și, în cele din urmă, era propriul meu fiu, cântând tot canonul muzical de la Brahms la Beyoncé și înlocuind fiecare cuvânt cu „caca".

Amintirile fac prezentul de două ori mai greu, dar, în cele din urmă, o spun:

— Steven a venit la tine la școală azi?

O încuviințare.

— Vrei să îmi spui despre asta?

Nu. Nu vrea.

— O poveste, atunci? continui.

O las să plece în camera ei și îi amintesc pe drum să se spele pe dinți, iar ea trece prin sufragerie și prin hol, spre baia pe care o are acum doar pentru ea, căci gemenii sunt la acea vârstă când devin importante locurile separate pentru urinat. Ușa lui Patrick nici măcar nu se clatină când Sonia fuge pe lângă ea.

Mă îndrept cu totul spre Steven. Poate că nu e cea mai bună tactică de parenting, dar sunt furioasă.

— Steven, ce s-a întâmplat azi la școala Soniei? îl întreb după ce îi trimit pe Sam și pe Leo în camera cu televizor.

Ei sunt dornici să meargă, în mare parte pentru că, fără fratele lor mai mare, beneficiază de câteva minute singuri cu telecomanda.

Steven ridică din umeri, dar nu se întoarce de la chiuvetă.

— Aș vrea un răspuns, puștiule, spun eu și îl apăs pe umăr, forțându-l să se întoarcă.

Abia acum văd mica insignă de pe gulerul lui, lată cam cât degetul mic de la mână. În cercul argintiu, pe un fundal alb, este litera P, scrisă cu un albastru strălucitor. Am mai văzut asta.

Prima oară a apărut la televizor, în timpul acelei emisiuni ridicole în care femeile pipăitoare de Biblii, în taioare asortate, au făcut-o bucăți pe Jackie Juarez. O săptămână mai târziu, am remarcat că decora una dintre rochiile de biserică ale Oliviei King când a bătut la ușa mea ca să întrebe dacă am cumva un ou în plus.

Ar trebui ca acest P purtat atât de bărbați, cât și de femei să fie un simbol al solidarității, bănuiesc. Julia, fiica Oliviei, are și ea unul, iar uneori îl văd când merg la magazin sau la curățătorie, ca să iau cămășile lui Patrick. M-am întâlnit cu doctorița Claudia, fostul meu medic ginecolog, la poștă și am observat că până și ea purta unul, deși am bănuit că soțul ei avea mai mult de-a face cu alegerea Claudiei în materie de accesorii decât ea. Știu că P vine de la „Pur” – Bărbatul Pur, Femeia Pură, Copilul Pur.

Ceea ce nu știu este de ce propriul meu fiu poartă această insignă.

— De când ai asta? îl întreb, punând mâna pe gulerul lui.

Steven îmi dă mâna la o parte de parcă ar fi o muscă enervantă și se întoarce la clătitul vaselor și la încărcatul mașinii de spălat veselă.

— Am primit-o alaltăieri. Nu e mare chestie.

— Ai primit-o? Cum adică? A căzut din cer? Ai găsit-o la canal? Niciun răspuns. Insignele astea nu se dau pur și simplu, Steven.

El trece pe lângă mine, își toarnă un pahar cu lapte din frigider și îl dă pe gât.

— Sigur că nu se dau pur și simplu, mamă. Trebuie să le câștigi.

— Înțeleg. Și cum se întâmplă asta?

Încă un pahar cu lapte dispare pe gâtul lui Steven.

— Păstrează ceva lapte pentru cerealele de mâine, îi spun. Nu ești singurul om din casa asta.

— Poate că ar trebui să mergi să mai cumperi o cutie, atunci. E treaba ta, nu?

Mâna îmi zboară cu o voință proprie și o urmă de palmă înflorește pe obrazul drept al lui Steven.

El nu tresare, nici nu ridică mâna; fără să reacționeze deloc, spune doar atât:

— Bravo, mamă! Foarte bine. Într-o zi, asta o să fie o infracțiune.

— Rahat mic ce ești!

Este îngâmfat acum, ceea ce face ca totul să fie mult mai rău.

— O să îți spun cum am câștigat insigna. Am fost recrutat. Recrutat, mamă. Aveau nevoie de voluntari de la școala de băieți care să facă ture la școlile de fete și să explice anumite lucruri. Am acceptat. Și, în ultimele trei zile, am fost pe teren și am demonstrat cum funcționează brățările. Uite. Ridică o mânecă și îmi arată semnul de arsură din jurul încheieturii sale. Mergem câte doi și facem cu rândul. Totul pentru ca fetele ca Sonia să știe ce se va întâmpla. Ca pentru a mă sfida și mai tare, bea paharul cu lapte și se linge pe buze. Apropo, nu aș încuraja-o să reia limbajul semnelor din nou.

— De ce dracului nu?

Încă încerc să asimilez ideea că fiul meu și-a administrat șocuri voluntar „pentru ca fetele ca Sonia să știe ce se va întâmpla”.

— Mamă! Serios… Dintre toți oamenii, tu ar trebui să înțelegi. Vocea lui capătă timbrul cuiva mult mai în vârstă, cineva obosit să tot explice cum stau lucrurile. Vorbitul prin semne este opusul a ceea ce încercăm să facem aici.

Sigur că așa este.

— Uite, nu pot să îți spun detaliile, dar sunt oameni care cercetează noile… știi tu, dispozitive. Vor fi ca niște mănuși. Serios, doar atât pot să îți spun. Se îndreaptă de spate, zâmbind. Doar că eu m-am oferit să le testez.

— Ce ai făcut?

— Se cheamă leadership, mamă. Și asta fac Bărbații Puri.

Nu știu ce să spun, așa că rostesc primul lucru care îmi trece prin minte:

— Ticălos nenorocit ce ești!

Steven ridică din umeri.

— Cum zici tu.

Apoi iese din bucătărie, lăsând paharul pe bufet alături de un bilet pe care scrie: „Cumpără lapte”.

Sam și Leo sunt în cadrul ușii de la bucătărie, holbându-se la mine, așa că nu îndrăznesc să plâng.

ȘAISPREZECE

După ce îi citesc Soniei povestea de culcare și stau un timp întinsă lângă ea, așteptând respirația calmă care îmi spune că a adormit, mă duc în dormitorul meu. Dormitorul nostru. În seara asta îl am pe tot numai pentru mine, pentru că Patrick este încă în biroul lui, chiar dacă se apropie miezul nopții.

Rareori stă atât de târziu.

În seara asta mă gândesc la bărbați.

Când i-am culcat pe gemeni, Steven era în camera cu televizorul, mâncând înghețată și uitându-se la un episod dintr-o serie de prelegeri ale reverendului Carl, despre care cred acum că ar putea fi eroul fiului meu. Ei doi fac o pereche pe cinste, fiind la fel de încăpățânați cu privire la ideile lor de a ne întoarce la un timp de demult, o epocă în care bărbații erau bărbați și femeile erau femei și glorie, glorie, aleluia, la dracu', *lucrurile erau cu mult mai simple pe când fiecare își știa locul.* Nu pot să-l urăsc pe Steven pentru convingerea cu care crede în ceva atât de greșit, chiar dacă urăsc ceea ce crede el.

Totuși, alți bărbați sunt diferiți.

Nu la mult timp după cea de-a cincea zi de naștere a Soniei, după ce am primit contoarele, i-am telefonat medicului meu acasă, pregătită cu un set de întrebări precis formulate. Am combinat propozițiile, eliminând cuvintele de legătură și prepozițiile și ajungând cât de eficient posibil la esență. Microfonul ar fi captat fiecare cuvânt, chiar și o șoaptă.

Cine știe la ce mă puteam aștepta de la ea, ce mi-ar fi putut spune medicul meu de peste zece ani? Poate că aveam nevoie de un partener tăcut. Poate că voiam să aud doar cât de supărată era ea.

Doctorița Claudia mi-a răspuns, a ascultat, apoi un geamăt ușor a scăpat înainte ca soțul ei să intre

pe fir.

— A cui vină crezi tu că a fost? a rostit el.

Stăteam în bucătărie, dorind să-i explic, dar atentă să nu o fac, în timp ce el îmi spunea că mărșăluisem de prea multe ori, că scrisesem prea multe scrisori și că urlasem prea multe cuvinte.

— Voi, femeile! Trebuie să vă învățați lecția, a zis el, apoi a închis.

Nu am mai sunat-o ca să o întreb cum o reduseseră la tăcere, dacă dăduseră buzna în cabinetul ei sau dacă îi invadaseră bucătăria, dacă o băgaseră într-o dubă împreună cu fiicele ei și li se povestise despre viitorul lor într-o cameră slab luminată înainte să li se monteze brățări strălucitoare la mâini, dacă fuseseră apoi trimise acasă ca să gătească, să deretice și să fie Femei Pure fidele. Să ne învățăm lecția!

Doctorița Claudia nu și-ar fi pus niciodată insigna aceea la guler, nu fără o luptă; dar știu că încă o poartă. Probabil că și fiicele ei, asemenea Juliei King, de peste drum. O știu pe Julia de când purta jeanși tăiați și maiouri și mergea cu bicicleta pe stradă cu un player MP3 dat la maximum, cântând alături de Dixie Chicks. Odată m-a prins în grădină și mi-a povestit despre cât de ciudat se purta mama ei, dându-și ochii peste cap la toată aiureala asta cu oamenii puri. Când tatăl ei a prins-o că vorbește cu mine – cred că în urmă cu un an și jumătate –, a luat-o de braț și a împins-o prin ușa din spate.

Încă îmi amintesc plânsul ei în timp ce Evan o bătea.

Ușa de la biroul lui Patrick scârțâie și se deschide, iar pașii lui se aud înaintând pe hol, departe de dormitorul nostru, spre bucătărie. Aș putea să mă duc la el, să ne turnăm câte o băutură tare și să îi povestesc despre ce s-a întâmplat cu Steven după cină. Ar trebui, știu asta.

Dar nu o fac.

Patrick face parte din a treia categorie de bărbați. Nu este credincios și nici nu este vreun nenorocit care urăște femeile; este doar slab. Și aș prefera să mă gândesc la bărbați care nu sunt genul ăsta.

Așa că, în seara asta, când Patrick vine în sfârșit în pat, chiar și după ce își cere scuze, mă hotărăsc să visez din nou la Lorenzo.

Nu știu niciodată ce declanșează asta, ce anume mă face să îmi imaginez că, în jurul taliei mele, este strâns brațul lui, și nu al soțului meu, în timpul nopții. Nu am mai vorbit cu Lorenzo din ultima mea zi la universitate. Ei, bine, a mai fost o dată după aceea, când n-au fost implicate prea multe vociferări.

Îmi schimb poziția sub strânsoarea grea care mă ține nemișcată. Gestul acesta aduce prea mult cu o posesie. E prea exagerat. În plus, moliciunea pielii lui Patrick, mâna lui delicată de doctor și părul fin, toate stau în calea amintirilor mele, acoperindu-le.

Se poate ca Lorenzo să se fi întors în Italia deja. Nu sunt sigură. Au trecut două luni de când mi-am urmat inima și libidoul și m-am dus cu el.

Două luni de când am riscat totul pentru o tăvăleală de după-amiază.

Nu tăvăleală, Jean, iubire, îmi amintesc singură.

Planul lui, de la bun început, fusese să se întoarcă în ceea ce numeam Cizmă, odată ce bursa lui profesorală se termina. Îi era dor de gătit și de mare, de portocale și de piersici îngrășate de solul bogat, vulcanic, crescând mari cât soarele. Și de limba lui. Limba noastră.

Patrick se foiește lângă mine, iar eu mă dau jos din pat. În bucătărie, scot vechea *macchinetta* dintr-un dulap, pun cafea espresso măcinată în cana sa mică, perforată, apoi umplu containerul de jos cu apă și îl așez pe o flacără mică. Este aproape cinci dimineața și nu o să mai adorm.

Oare cafeaua a fost cea care a pus lucrurile pe traiectoria lor? Sau a fost italiana? Dintr-odată, mi

se face frig și cald în același timp.

În biroul lui avea o plită, un aparat electric cu un singur arzător în genul celor pe care le găsești în apartamentele mici și în motelurile ieftine. Între aceasta și textele lui de semantică era o cutie de cafea, cafea adevărată, nu praful măcinat pe care îl aveam în bucătăria facultății. Ne-am întâlnit ca să evaluăm progresul amintirii lexicale la pacienții mei cu anomie. Dintr-un motiv sau altul, anomicii mă blocaseră. Incapacitatea lor de a-și aminti numele unor obiecte comune – deși știau exact cum să le descrie – însemna că cercetarea mea trebuia luată de la zero. Dacă nu reușeam să realizez un raport pozitiv până la finalul lunii, îmi luam la revedere de la finanțare și îi spuneam adio postului meu.

Lorenzo a pus cafeaua la fiert și am parcurs împreună cele mai recente tomografii. Acolo a început, printre RMN- uri, EEG-uri și cafea italiană.

Primul lucru pe care l-am observat a fost mâna lui în timp ce turna cafeaua neagră, groasă, într-o ceașcă mică. Pielea lui era închisă, neavând nimic în comun cu rozul bine frecat al mâinii lui Patrick. Una dintre unghiile lui era ciobită și avea bătături în vârful degetelor, care erau lungi și subțiri.

— Cânți la chitară? l-am întrebat.

— La mandolină, a spus el. Și puțin la chitară.

— Tata cânta la mandolină. Mama cânta cu el; toți cântam. Nimic special, doar cântecele folk cunoscute. *Torna a Surriento, Core ‘ngrato,* cântece de genul ăsta.

El a râs.

— Ce e așa amuzant?

— O familie americană care cântă *Core ‘ngrato.*

A fost rândul meu să râd.

— Ce te face să crezi că sunt americancă?

Doar că nu am spus-o așa. Am spus-o în italiană.

Ne întâlneam astfel, în biroul lui, unde se aflau plita electrică și micul ibric de cafea. După ce am terminat cu proiectul de anomie, asigurându-mi astfel viitorul oarecum instabil pentru încă un semestru, am continuat să ne întâlnim.

— Ți-am adus puțin din Italia, a spus el într-o zi, nu la mult timp după ce se întorsese din vacanța de primăvară, când își vizitase familia.

Discursul nostru migra cu viteză maximă de la jumătate engleză, jumătate italiană, până la napolitană, astfel că biroul lui Lorenzo a devenit o oază de continentalisme: cafea, muzică și prăjiturelele crocante *taralli* pe care le aducea lunea după ce muncea tot weekendul la rețeta bunicii sale.

A împins peste birou un obiect împachetat în hârtie de ziar.

— Ce este? l-am întrebat.

— Niște muzică pentru tine, Gianna. Deschide pachetul.

Și l-am deschis. În hârtie era o cutie din lemn lustruită, decorată cu o margine din trandafiri cu cinci petale. Nu mi s-a părut ceva muzical până când Lorenzo n-a deschis capacul cu un deget. Încă îmi amintesc foarte bine cum a ridicat capacul cu balama, cu grija unui mire care îi scoate noii sale soții jartiera de deasupra genunchiului, pregătindu-se să își prindă degetul în aceasta. Un gest lasciv, tandru și blând.

Atunci a fost prima oară când mi-am imaginat mâna lui Lorenzo pe pielea mea goală, o zi obișnuită de luni în biroul lui plin de cărți, alături de cutia muzicală care ciripea *Torna a Surriento* și cafetiera în care bolborosea cafeaua dulce și densă.

Lorenzo nu este nici excesiv de credincios, nici stăpânit de furie, nici vreun laș. El aparține propriei sale categorii, fiind plăcut adăpostit într-un colț întunecat și plăcut din mintea mea.

ȘAPTESPREZECE

Steven este primul care se trezește și pleacă de acasă înainte ca eu și Patrick să ne începem rutina de dimineață. Gemenii, într-un efort rar de autosuficiență, s-au îmbrăcat singuri și își toarnă acum laptele în castroanele pline cu pufuleți de zahăr multicolori, atât de dăunători pentru dinți. Leo are puloverul pus pe dos și Sam i-l aranjează. Niciunul dintre ei nu spune prea multe în timp ce își mănâncă cerealele.

— Ce s-a întâmplat aseară a fost doar o ceartă, spun eu.

— E ciudat când vorbești, mamă, zice Leo.

Presupun că este, după un an.

Când coboară Patrick, arătând de parcă ar fi dormit cel mai puțin dintre noi, gemenii sunt în drum spre stația de autobuz, iar eu o îmbrac pe Sonia, băgându-i fiecare braț pe mâneca jachetei. Mâna mea zăbovește pe brățara ei roșie, dar ea își trage încheietura; mâna ei mică se eliberează din strânsoarea mea.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta ieri. Cu Steven.

Ea încuviințează, de parcă și ei i-ar părea rău că a trebuit să vadă. Mergem împreună până la stația de autobuz, în tăcere, la fel ca în celelalte zile ale anului școlar. Acum am cuvinte, însă nu știu cum să le folosesc; nu știu cum să fac viața fiicei mele mai bună, fie chiar și pentru o scurtă perioadă.

— Gata cu visele urâte, da?

Sonia încuviințează din nou. Desigur, nu a avut niciun coșmar noaptea trecută, nu după mica doză de Sominex pe care i-am amestecat-o în cacao.

Patrick nu știe nimic despre asta și nu sunt sigură că o să îi spun.

— Să fii cuminte la școală, îi zic apoi și o ajut să se urce în autobuz.

Să fii cuminte la școală. Ce rahat!

Mi-o imaginez pe fiica mea într-o bancă, una dintre cele care au un dulap sub scaun, în care stau cărțile și cutiile de creioane colorate Hello Kitty și, mai târziu, biletele secrete pe care scrie *Îți place de Tommy? Cred că Tommy te place!* Suprafețe din lemn laminat pe care mâzgălești inimioare și inițiale sau unde scrijelești numele vreunui băiat sau al unei fete din alt an, întrebându-te dacă BL s-a măritat vreodată cu KT sau dacă domnul Pondergrass, profesorul de algebră, chiar era un porc monstruos cu ochii încrucișați.

Cărți alb-negru de compoziție, mai târziu tot mai subțiri și mai albastre, cu teme care ajung de la „Ce am făcut în timpul vacanței de vară” la „Comparați și descrieți contrastul dintre Hamlet și Macbeth de Shakespeare”. Toate acele lucruri simple și obișnuite pe care am presupus că nu le vom pierde niciodată.

Ce studiază acum fetele noastre? Adunări și scăderi, cum să citească timpul, cum să facă rost de mărunt… Număratul, desigur. Mai întâi învață să numere. Până la o sută.

Când Sonia a intrat în clasa întâi toamna trecută, școala a organizat o zi a porților deschise. Am fost și noi, alături de restul părinților. Nu am văzut niciodată anunțul care le-a fost trimis taților – sau bunicilor, în cazul în care vreuna dintre fete era o Heather cu două mămici. Desigur, nu mai există familii cu două mămici sau cu doi tătici. Copiii din parteneriatele de același sex au fost mutați și trimiși să trăiască alături de cea mai apropiată rudă de sex masculin – un unchi, un bunic, un frate mai mare – până când părintele biologic se recăsătorește corespunzător. E amuzant că, în ciuda discuțiilor dinainte de terapia de transformare și de vindecare a homosexualității, nu s-a gândit nimeni niciodată la această modalitate infailibilă de a-i converti pe homosexuali: luându-li-se copiii.

Bănuiam că prezența la școală din seara aceea era obligatorie, deși Patrick nu-mi spusese că este; m-a trimis în schimb să verific facilitățile, despre care se presupunea că sunt de ultimă generație.

— Ultimă generație din ce punct de vedere? am întrebat, verificându-mi contorul înainte să vorbesc.

O oră mai târziu, am aflat.

Existau încă săli de clasă echipate cu bănci și cu ecrane de proiecție. Avizierele erau tapetate cu desene: un picnic în familie, un bărbat în costum care ține o servietă, o femeie cu o pălărie de paie care plantează un strat de flori mov în alt colț. Copii într-un autobuz școlar, fetițe jucându-se cu păpuși, băieți aranjați într-un triunghi de baseball. Nu văd nicio carte, dar, desigur, nici nu mă așteptam la asta.

Nu am petrecut prea mult timp în clase până ca profesorii, purtând cu toții câte o insignă mică cu P pe guler, să înceapă să mărșăluiască pe coridoare pentru tur.

— Aici este sala de cusut, ne spune liderul grupului nostru, deschizând câteva uși duble și îndemnându-ne să intrăm.

— Fiecare fată – odată ce ajunge suficient de mare încât să lucreze la aparate fără să se transforme în Frumoasa Adormită – va avea propriul Singer digital, zice el râzând de propria glumă. Echipament cu adevărat uimitor. A mângâiat apoi una dintre mașinile de cusut de parcă ar fi fost un animal de casă. Acum, dacă mă urmați, vom arunca o privire la bucătării înainte să ieșim afară, în zona de grădinărit.

Era cursul de economia gospodăriei, și nimic mai mult.

Îi fac semn Soniei cu mâna în timp ce autobuzul se îndepărtează de trotuar. Azi va fi într-o cameră cu alte douăzeci și cinci de eleve de clasa întâi, numai fete. Va asculta povești, va exersa scrierea numerelor și va ajuta celelalte eleve în bucătărie

când își vor tăia prăjiturile și vor frământa aluatul pentru plăcinte. Așa este școala acum și așa va fi pentru o vreme. Poate pentru totdeauna.

Memoria este o capacitate condamnabilă.

Îmi invidiez singura fiică: ea nu își amintește viața de dinainte de cota de cuvinte sau zilele de școală dinainte ca Mișcarea Pură să avanseze. Este o luptă să îmi aduc aminte când am văzut ultima oară un număr mai mare de patruzeci pe încheietura ei fragilă, cu excepția momentului din urmă cu două nopți, când am observat acel număr urcând până la o sută. Pentru noi, restul, pentru fostele mele colege și studente, pentru Lin, pentru doamnele de la clubul de carte, pentru femeia care mi-a fost ginecolog și pentru doamna Ray, care nu va mai proiecta niciodată o altă grădină, memoria este tot ce avem.

Nu am cum să câștig, dar există o cale prin care mă pot simți o învingătoare.

În cele zece minute care îmi sunt necesare ca să traversez strada și să urc treptele de la veranda noastră, mă decid.

Patrick are televizorul aprins, iar reverendul Carl ține o conferință de presă. Camera de la Casa Albă arată cam la fel ca întotdeauna, doar că nu sunt deloc femei, ci doar o mare de costume negre și de cravate impunătoare. Toți reporterii încuviințează în timp ce ascultă noutățile reverendului Carl cu privire la starea lui Bobby Myers.

— Avem pe cineva care ne poate ajuta, spune Carl.

Un cor de „Cine?”, de „Unde l-ați găsit?” și de „Ce veste minunată!” se ridică din sala de presă. Patrick își îndreaptă privirea spre mine.

— Asta ești tu, iubito. Din nou la treabă!

Dar nu vreau să mă întorc la treabă, nici de dragul lui Bobby Myers, nici de dragul președintelui sau al oricărui bărbat din camera aceea.

Reverendul Carl face gestul lui obișnuit, apăsând cu ambele mâini aerul din fața lui, de parcă ar dezumfla o saltea. Sau de parcă ar strivi un obiect.

— Acum, ascultați cu toții! Ceea ce facem este oarecum neconvențional, poate chiar și puțin radical, dar sunt sigur că doctorița Jean McClellan este persoana potrivită pentru această misiune. Așa cum știți deja, munca ei în inversarea… își verifică notițele, ca să rostească termenul tehnic corect – … afaziei fluente, cunoscută și sub numele de afazia lui Wernicke, a fost inovatoare. Desigur, munca aceea a fost suspendată temporar până când lucrurile se așază, dar ce vreau să spun e…

Opresc televizorul. Nu-mi pasă ce vrea să spună reverendul Carl. Nu-mi va păsa niciodată.

— N-o s-o fac, îi zic lui Patrick. Așa că sună-l pe reverendul Carl înainte să pleci la serviciu.

— Ce ar trebui să îi spun?

Mă uit la încheietura mea, lipsită de arsura electrică și de gulerul ei argintiu.

— Spune-i că răspunsul meu e nu.

— Jean… Te rog. Știi ce se va întâmpla dacă nu vei accepta.

Poate că este felul în care spune asta. Poate că este privirea din ochii lui, o privire obosită, de cățel bătut. Poate că este mirosul acru de lapte și de cafea din respirația lui atunci când vorbește. Ar putea fi o combinație a tuturor acestor lucruri, cert e că, în clipa asta, în casa în care am conceput patru copii, îmi dau seama că nu îl mai iubesc.

Mă întreb dacă l-am iubit vreodată.

OPTSPREZECE

De data asta, reverendul Carl vine acasă singur. Poartă același costum scump de lână gri de ieri, dar cu o vestă peste cămașă. Îi număr nasturii: trei pe dreapta, trei pe stânga, patru pe fiecare mânecă. Nasturii de la mânecă sunt genul care se suprapun câțiva milimetri, nasturi care se sărută, după cum spunea tatăl meu pe când avea merceria, semnul unui costum făcut la comandă. Presupun că vrea ca toată lumea să știe ce gust deosebit are.

Lorenzo nu epata niciodată așa. Într-o după-amiază, la cafea – cu două ierni în urmă, cred, în timp ce depășeam un alt obstacol în proiectul Wernicke i-am murdărit din greșeală mâneca de la sacou cu pixul, lăsând o urmă mică, dar urâtă, pe materialul gri.

— Las-o, a spus el.

— Mă întorc imediat.

Pe atunci țineam un spray fixativ în biroul meu. Când spun „pe atunci” mă refer la zilele de după ce Lorenzo și cu mine am început să lucrăm împreună. Nu obișnuiam să mă deranjez înainte; de obicei, eram mulțumită să îmi las buclele negre moștenite de la mama să stea în felul lor propriu, oarecum ciufulit. Dar în după-amiaza aceea, aveam într-un sertar un tub de Paul Mitchell Freeze and Shine, alături de o pilă de unghii, o pensetă și o trusă de machiaj de urgență, în caz că Lin anunța vreo ședință-surpriză de proiect.

Genul de lucruri pe care le facem noi, fetele.

După ce am pulverizat și am șters urma de cerneală, mi-am trecut o unghie în jos, pe cascada celor patru nasturi, în timp ce îi atingeam, făceau un zgomot.

— Nasturi care se sărută, am spus apoi. N-am mai văzut de ceva vreme nasturi ca ăștia. Tatăl meu mi-a spus că numai în Italia se cos astfel nasturii de la mânecă.

Și așa a început. Un comentariu stupid, nepotrivit, despre o amintire din copilărie, iar Lorenzo a închis ușa cu piciorul și m-a sărutat pe gură.

Un loc plăcut în care să te afli, dar acum mă întorc din nou în sufrageria mea, cu Patrick și cu reverendul Carl, dar și cu nasturii de la mânecă ai lui Carl, ultimul de la fiecare mânecă fiind desfăcut.

— Doctore McClellan, speram că veți… începe reverendul Carl.

Se holbează prelung la cana mea de cafea.

Nu îi ofer nimic de băut și nici nu îl las să termine.

— Ei, bine, nu o voi face.

— Am putea crește plata.

Ochii lui Patrick lucesc, în timp ce privește mai întâi spre reverendul Carl, apoi spre mine.

— Ne vom descurca, spun eu, sorbind din cafea.

M-am obișnuit cu aceste mici expresii de sfidare, ca atunci când am ales pentru Sonia un contor de culoare sângerie.

În vocea lui nu se simte disperarea, nici nu imploră, ci doar ridică puțin colțurile gurii când rostește:

— Dacă v-am spune că avem și alte stimulente?

Acum mă imaginez într-o cameră, undeva, într-un loc murdar și searbăd, cu pereți capitonați și fără ferestre, unde câțiva bărbați transpirați, cu ochii holbați, urmează comenzi precum „Dă-i mai tare”, „Dă-i un moment să se mai gândească” și „Hai să începem din nou”. Încerc să nu tresar, să mențin o privire calmă.

— Precum?

Zâmbetul lui se lățește.

— Am putea, de exemplu, să creștem cota fiicei tale. Să spunem… o sută cincizeci? Nu. Două sute.

— Puteți s-o creșteți la zece mii, domnule reverend. Ea oricum nu vorbește nici acum.

— Îmi pare rău să aud asta, spune el, dar nimic din tonul lui nu indică vreo părere de rău.

Asta e ce și-a dorit: femei și fete docile. Generațiile mai vârstnice încă trebuie controlate, dar, în cele din urmă, până când Sonia va avea propriii copii, visul reverendului Carl Corbin cu Femei Pure și Bărbați Puri va deveni o normalitate. Îl urăsc pentru asta.

— Altceva? îl întreb apoi.

Patrick îmi aruncă o privire, dar nu spune nimic.

Reverendul Carl scoate din buzunar o cutie subțire din metal.

— Atunci, va trebui să pun asta la loc.

Când spune „asta”, se referă la o banderolă neagră, îngustă, din cutie.

— Nu este a mea, spun eu. A mea e argintie.

Un alt zâmbet, dar acum se alătură și ochii reverendului Carl.

— Un model nou, spune el. Veți vedea că funcționează exact la fel ca și cealaltă brățară, doar că aceasta are două caracteristici în plus.

— Ce? Un bici încorporat?

— Jean! spune Patrick, dar eu îl ignor.

— Nimic de genul acesta, doctore McClellan. Prima caracteristică este un tracker de curtoazie.

— Un ce?

— Ne place să îl considerăm un mic impuls, nimic mai mult. Dacă ținem lucrurile curate, totul va funcționa normal. Fără cuvinte de patru litere, fără blasfemii. Dacă vă scăpați, e în regulă, dar cota se reduce cu zece pentru fiecare încălcare. Vă veți obișnui cu asta.

Mă simt precum Cartman în filmul *South Park,* cu un cip implantat în cap, care îl șochează de fiecare dată când spune „la dracu’” și, pentru că e vorba de *South Park,* se întâmplă practic tot timpul.

— A doua însă necesită puțin efort din partea dumitale. Apasă apoi butonul roșu dintr-o parte a benzii. O dată pe zi, la o oră preferată, veți apăsa

acest buton și veți vorbi în brățară. Aici este un microfon, spune el indicând latura opusă. Sperăm ca această practică îi va ajuta pe oameni să…

— Pe femei, îl întrerup.

— Da. Pe femei. Sperăm că vă va îmbunătăți dispoziția, că veți înțelege fundamentele…

— Cum?

Scoate din buzunarul de la piept o hârtie împăturită și o netezește. Este o listă scrisă.

— Veți citi asta, o dată pe zi, în microfon. Apăsați butonul roșu de două ori înainte să începeți și de două ori când ați terminat. Nu se va pune la socoteală peste cotă.

— Ce nu se va pune la socoteală?

Mi se usucă gura și mai iau o gură de cafea, acum rece.

El îmi dă foaia.

— De ce nu citiți acum, în timp ce potrivesc dispozitivul cu vocea dumitale? Așa împușcăm doi iepuri dintr-un foc.

Primele cuvinte pe care le citesc sunt scrise în capul paginii, cu un font gros, albastru.

— „CRED că bărbatul a fost creat după chipul, asemănarea și gloria lui Dumnezeu și că femeia slăvește bărbatul, pentru că bărbatul nu a fost creat din femeie, ci femeia a fost creată din bărbat.” Nu pot să citesc asta, spun.

Reverendul Carl se uită la ceas.

— Doctore McClellan, am o întâlnire în centru într-o oră. Dacă nu putem termina asta, va trebui să sun pe cineva care poate.

Mi-l închipui pe Thomas, în costumul lui negru, cu tenul lui bronzat și cu ochii chiar și mai negri, cel care mi-a scos contorul ieri-dimineață. Bărbatul pe care l-am mai văzut înainte, cu un an în urmă, când indivizii aceia au venit prima oară după noi.

În ziua în care am anunțat progresul echipei noastre în fața unei săli pline de seminar, s-au strecurat prin mulțime peste douăzeci de bărbați în

uniformă, cu brațele stângi însemnate cu sigiliul prezidențial, cu arme negre în mâna dreaptă. Proiectorul meu s-a stins în timpul în care îmi recăpătăm răsuflarea. În spatele meu, pe ecranul alb, nu au rămas decât fantomele formulelor mele.

Începuse acel lucru oribil și de neconceput despre care Patrick mă avertizase cu doar câteva zile în urmă. Au separat mulțimea noastră, trimițând bărbații într-o parte, în timp ce cincizeci de studente și de profesoare, unele titulare, altele noi, au fost aliniate și conduse prin holurile goale. Lin a fost prima care și-a exprimat rezistența.

Thomas a sărit pe ea ca o pumă asupra prăzii sale, cu bățul său negru de tortură îndreptându-se amenințător spre silueta minionă a lui Lin Kwan.

Am privit-o aplecându-se și îndoindu-se, apoi prăbușindu-se la pământ, fără niciun cuvânt, doar cu urma unui oftat dureros, ascuțit și încordat, desprinzându-i-se de pe buze. Cinci dintre noi am alergat spre femeia prăbușită pe podeaua de gresie, doar ca să fim alungate în bătaie. Cele care au rămas au fost și ele electrocutate sau lovite. Ca animalele care nu ascultă. Vite. Animale de casă.

Ce vreau să spun este că nimic din toate astea nu s-a întâmplat fără o luptă.

— Doctore McClellan?

Reverendul Carl are acum telefonul scos, cu un deget lung deasupra butonului verde de trimitere, gata să îl apese și să cheme un bărbat care nu are deloc farmec, dar care are din belșug tehnici de persuasiune.

— Bine, citesc, spun apoi, gândindu-mă că pot rosti acele cuvinte oribile fără să le las să mă invadeze.

Așa că încep.

Până când ajung la jumătatea paginii, pielea lui Patrick e cu totul albă, ajungând de culoarea unei paste. Reverendul Carl încuviințează de fiecare dată când rostesc una dintre credințele, afirmațiile sau declarațiile de intenție în brățara neagră.

— „Ni se cere, ca femei, să păstrăm tăcerea și să fim obediente. Dacă trebuie să învățăm, putem să ne întrebăm soții în intimitatea căminului nostru, pentru că este rușinos ca o femeie să pună la îndoială conducerea masculină orânduită de Dumnezeu.”

Încuviințare.

— „Când ne supunem conducerii masculine cu umilință, recunoaștem următoarele: capul fiecărui bărbat este Hristos și capul fiecărei femei este bărbatul.”

Încuviințare.

— „Planul lui Dumnezeu pentru femeie, fie că este căsătorită sau singură, este să se împodobească cu rușine și sobrietate și să afișeze modestie și feminitate fără a fi capricioasă sau mândră.”

Încuviințare.

— „Voi căuta să mă înfrumusețez pe interior și să fiu pură, modestă și supusă. Așadar, voi aduce slavă bărbatului, slăvindu-l astfel pe Dumnezeu.”

Încuviințare.

— „Voi onora sanctitatea căsătoriei, atât a mea, cât și a altora, pentru că Dumnezeu îi va judeca pe cei implicați în adulter cu răzbunare.”

Încuviințare.

Sper că Patrick interpretează pauzele din vocea mea drept un semn de disconfort.

Reverendul Carl mai încuviințează o dată, când termin toată pagina, apoi apasă de două ori pe butonul roșu.

— Bravo, doamnă McClellan. Spune „doamnă” cu emfază. Patrick, vrei să faci onorurile?

Patrick se mișcă și își lasă cana de cafea, încă plină, pe masă, vărsând-o. Apoi ia brățara neagră din mâna reverendului Carl, mi-o pune la încheietura mâinii stângi și o închide.

Deci așa îmi pierd vocea pentru a doua oară. Cu un clic care sună ca o bombă.

NOUĂSPREZECE

Cred că am dezvoltat un simț al auzului supraomenesc. În această după-amiază, în timp ce aștept ca autobuzul Soniei să intre pe alee spre casa noastră, aud fiecare sunet. Nu sunetele pe care le auzeam înainte: nu reporterii CNN care discutau politică la minitelevizorul din bucătărie, nu pe John, pe Paul, pe George și pe Ringo care îmi spuneau în boxe că vor să mă țină de mână, nu propria mea voce cântând – fals, recunosc – împreună cu ei. Aud plesnitul ud al aluatului în timp ce îl frământ, murmurul asurzitor al frigiderului, zbârnâitul de frecvență înaltă al computerului lui Patrick prin ușa încuiată a biroului său. Îmi aud propria inimă bătând, constant, neîncetat.

Acum se aude motorul; efectul Doppler amplifică frecvența pe măsură ce autobuzul se apropie. Deja am cele trei cuvinte planificate pentru atunci când Sonia ajunge: *mami te iubește.* Mai târziu poate voi spune mai multe, dar momentan este suficient.

Pun aluatul într-un castron mare de sticlă și îl las la crescut, apoi șterg cu un prosop făina care mi s-a lipit de degete. Ar fi trebuit să îmi scot inelul, dar am uitat. Apoi zâmbesc forțat – nu prea mult, nu ca un clovn, nu ca un machiaj nereușit – și mă îndrept spre ușă.

Sonia sare de pe treptele autobuzului și îi face cu mâna domnului Benjamin înainte ca el să plece mai departe spre următoarea oprire, apoi parcurge suta de pași dintre stație și verandă ca o felină alimentată de adrenalină.

De obicei are un mers calm și hotărât, dar în după-amiaza asta observ un salt în pașii ei, un fel de anxietate entuziasmată. Fata mea strălucește de bucurie și îmi sare în brațe; hârtia pe care o ține în

mână îmi zgârie urechea stângă, iar obrazul ei umed este lipicios și dulce, cu aromă de ciocolată.

— Mami te iubește, îi spun.

Puls, puls, puls. Abia îmi înregistrez cuvintele când ea se desprinde din îmbrățișare.

— Câștigat premiu! chiuie Sonia dându-mi hârtia, apoi arătând spre gura ei și lingându-și buzele cu o limbă roz.

Când îmi mijesc ochii spre ea, face trei mișcări spre gură cu degetul arătător, spre urma de înghețată uscată care i-a rămas în colțul gurii. Îi iau mâna și i-o îndepărtez de la gură, încuviințând. Ea uită uneori de camerele de luat vederi.

Și de Steven.

Sonia arată din nou spre gura ei, disperată să-mi indice urma de ciocolată, și din nou îi dau mâna jos, ținându-i degetele în pumn. Câteva secunde de arătat sau de gesticulat acasă poate că nu contează, câtă vreme acesta nu devine un obicei. Prin fața ochilor îmi apare o imagine dureroasă a Soniei, care face asta în public – sau, mai rău, în fața nenorocitului de Steven-Copilul Spion. O strâng ceva mai tare de degete, în timp ce cu cealaltă mână întorc plicul pe care l-a adus acasă.

Pe față este o etichetă și văd că plicul îi este adresat domnului Patrick McClellan. Și, desigur, este sigilat. Deci, iată-ne. Cele trei cuvinte ale mele pe ziua de azi, dacă nu pun la socoteală și lista de ingrediente de pe punga de făină sau mesajul cu led verde *Băutura este gata* care strălucea la microunde când mi-am reîncălzit cafeaua.

— De ce? spun apoi, conducând-o înăuntru pe Sonia și încercând să ignor următoarea pulsație de pe încheietură. Fii atentă la cuvinte.

Asta este o conversație mai amplă decât de obicei, dar sunt disperată să aflu ce vești mi-a adus acasă fata mea. Sunt disperată și să o împiedic să spună mai mult decât ar trebui – nu i-am verificat încă totalul de pe contor.

În bucătărie, în timp ce pregătesc câte o cană de cacao pentru amândouă – ritualul nostru tăcut de după-amiază –, Sonia sare pe un scaun, își întinde mâna stângă și scoate trei cuvinte asurzitoare:

— Cel mai jos!

Ce dracului?

Apoi citesc contorul de pe brățara ei roșie. Li se spune brățări la școală, la doctor, în reclamele care sunt afișate înaintea filmelor. Mă gândesc la asta în timp ce ud un șervețel și șterg urma de ciocolată, care bănuiesc că a fost premiul Soniei. Mă uit cum își face o mustață nouă în timp ce soarbe ciocolată caldă din cana ei. Reclame pentru aparate care te reduc la tăcere prin șocuri electrice: alege-ți culoarea preferată, adaugă eventual niște sclipici sau dungi. Există modele adaptate dispoziției, care se potrivesc cu hainele pe care le porți dacă ești obsedată de asortare, precum și o varietate de sonerii și modele cu desene animate pentru fetițe.

Asta e tot ce pot să fac pentru a mă abține să-i înjur pe bărbații responsabili pentru toate acestea sau pe comercianții ale căror eforturi sinistre vor să ne convingă că avem o oarecare libertate de alegere. Bănuiesc că, dacă lucrurile se vor întoarce vreodată la normal, vor folosi vechea replică: *N-am făcut altceva decât să respect ordinele.*

Unde am mai auzit asta înainte?

Nu pot să stau în bucătăria asta și nici să mă uit la fata mea care bea ciocolată, studiind plicul alb de pe bufet de parcă ar conține o nenorocită de Medalie de Onoare din partea Congresului. Așa că mă duc în altă parte. Încerc să mi-o imaginez pe terenul de joacă, sărind coarda, jucând jocuri cu alfabetul, cântând *Miss Lucy Had a Steamboat* și chicotind la micile înjurături sugerate. O văd aranjându-se, șoptind câte ceva despre noul băiat din clasă și scriind bilețele de dragoste și ghicitori pe hârtie împăturită în diverse forme. O aud vorbind sute de cuvinte inutile, dar prețioase, înainte să sune primul clopoțel.

Sunetul unui alt motor pătrunde prin plasa de la veranda din spate și mă trezesc din visul meu cu ochii deschiși. Cel puțin Patrick vine acasă înainte ca băieții să se întoarcă de la școală. Nu am nimic să îi spun, dar am nevoie de el singur. Trebuie să văd ce secrete conține scrisoarea misterioasă a Soniei.

Dar, de fapt, nu este nevoie. Peste insula din bucătărie, contorul fiicei mele strălucește, afișând oribilul număr.

Câștigat premiu! spusese ea. *Cel mai jos!*

Știu ce vrea școala ei. Știu, întrucât contorul de pe încheietura ei subțire afișează numărul 5.

Fiica mea a rămas tăcută toată ziua.

DOUĂZECI

Am avut dreptate, este un concurs.

Scrisoarea pe care o deschide Patrick și pe care mi-o citește anunță „cu mare plăcere” lansarea unei competiții lunare pentru toate elevele înscrise la SFP 523 – SFP înseamnă Școala pentru Fete Pure. Evident, băieții frecventează SBP; Steven este la liceu, iar Sam și Leo sunt la o școală pentru clasele de la a cincea până la a opta. Ei nu împart fetele în felul acesta, în ideea de a împlini o promisiune a manifestului – aceea că femeile mai în vârstă le oferă învățăminte și instruire celor mai tinere –, posibil pentru că nu vor să dubleze numărul mașinilor de cusut și al echipamentelor de grădină.

— Organizează mai întâi concursuri zilnice, spune Patrick, așezându-se pe scaunul din fața mea după ce ia o bere din frigider. Este devreme pentru el, dar nu spun nimic. Îi oferă înghețată fetei din fiecare clasă cu cel mai mic… – ia o înghițitură zdravănă din sticlă – … cu cel mai mic număr pe contor.

Deci a fost exact cum m-am așteptat.

El continuă:

— La finalul lunii, adună toate numerele și…

— Cuvintele, îl întrerup eu.

Banda neagră de pe încheietura mea stângă pulsează o dată.

— Da. Cuvintele. E un premiu pentru fiecare clasă, care constă în ceea ce numesc ei un cadou potrivit vârstei. O păpușă pentru fetele mai mici, jocuri pentru cei din clasele mijlocii, machiaj pentru cele de peste șaisprezece ani.

Super. Tot felul de tâmpenii în schimbul vocilor.

Partea cea mai proastă este că Patrick zâmbește.

— Suficient cu asta, spune el. Nu contează.

— Pe dracu’ nu contează!

Dispozitivul de pe încheietura mea sună de patru ori și mă uit cum crește numărul de la 46 la 50. Apoi emite un sunet ca o broască bolnavă, iar 50 devine 60. Bine. „Dracu' ” tocmai a dispărut din vocabularul meu. Cam atât cu lista lui George Carlin de șapte cuvinte murdare. Mi-aș dori să știu de ce radiază Patrick în timp ce se uită spre mine.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, el iese din bucătărie, își aduce servieta din holul de la intrare și o așază pe bufetul dintre noi.

— Cadou de la președinte, iubito, spune el în timp ce scoate un plic din caseta de piele.

În colțul de sus, din dreapta, este sigiliul prezidențial, în stânga, unde ar trebui să fie un timbru, este un *P* mare în relief, argintiu, modelul noii insigne a lui Steven.

Și, vorbind despre diavol, băieții ajung acasă.

Leo și Sam dau buzna în bucătărie primii, mă sărută și se îndreaptă spre sertarul cu gustări.

Steven, mai stăpân pe sine ca de obicei, se duce spre frigider după ce rostește scurt:

— Bună, tată, bună, mamă.

Caută laptele, pe care evident am uitat să-l cumpăr.

— Bun așa, spune apoi, scurgând ultima linguriță de lapte din cutie.

Pare surprins când nu răspund, apoi remarcă achiziția cea mai recentă din garderoba mea.

— Ai primit modelul nou! Super! Și Julia are una, doar că a ei este mov cu stele argintii. A primit-o azi. Mi-a arătat-o când veneam spre casă de la autobuz.

Nu-mi urăsc fiul. Nu-mi urăsc fiul. Nu-mi urăsc fiul.

Doar că acum îl urăsc, puțin de tot.

— Citește scrisoarea, Jean, spune Patrick.

Azi, președintele Myers a fost din nou la televizor. Se pare că e tot timpul la televizor, trâmbițând mereu câte un nou plan de a transforma țara, spunându-ne constant cât de bine ne este așa.

Economia crește – dar nu în gospodăria noastră, după cum îmi amintește aerul condiționat stricat; șomajul a scăzut – atâta vreme cât nu pui la socoteală cele șaptezeci de milioane de femei care și-au pierdut locurile de muncă. Totul este grozav.

Dar azi nu a fost totul grozav în timp ce s-a confruntat cu întrebările din partea presei.

— Vom găsi pe cineva, spunea el. Indiferent de ce va fi nevoie, vom găsi pe cineva care să îmi vindece singurul frate.

Pe dracu' o să găsiți, m-am gândit. Zâmbetul subtil de pe chipul Annei Myers mi-a confirmat că și ea gândea la fel.

Bravo ție, surioară.

Chiar dacă aș fi acceptat, nu existau garanții ale succesului. Afazia Wernicke este un diavol alunecos. Poate că aș avea o șansă dacă m-aș putea asigura că Lin Kwan ar fi în echipa mea, și nu doar rezerva menționată de reverendul Carl. Și chiar mai bine, Lin și Lorenzo.

Dar nu vreau să mă gândesc acum la Lorenzo. Nu îmi place să mă gândesc la el când Patrick este în preajmă.

— O să-l deschizi? mă întreabă Patrick.

Înfig o unghie sub clapa plicului. Înăuntru se află o singură foaie, împăturită de trei ori. Îmi este adresată mie, doctorului Jean McClellan. Deci momentan am redevenit „doctor".

Scrisoarea are o singură propoziție.

— Ei, bine? mă întreabă Patrick, dar ochii lui îmi spun că el știe deja ce are de zis președintele.

— Stai așa.

Își ia o altă bere din frigider, dar nu o bea cu aceeași dispoziție de sărbătoare ca mai devreme. Asta este pur medicinală, anestezie lichidă pentru a trece mai ușor așteptarea, în timp ce eu ies din bucătărie fără să-mi rostesc decizia. Poate că se aștepta ca titlul să mă facă să mă răzgândesc pe loc. Nu știu.

Oricum, este prea cald aici ca să mă pot gândi. E mai bine în grădina din spate, sub magnolia doamnei Ray.

Vă rog să mă sunați și să îmi spuneți prețul, spune președintele. Este destul de plăcut să văd cum își dă arama pe față ticălosul. Prețul meu. Prețul meu este să dea timpul înapoi, dar asta nu este fezabil. Prețul meu este eradicarea Mișcării Pure din rădăcini, așa cum ai smulge buruienile din ceea ce a fost odată o grădină înfloritoare. Prețul meu este să îl văd pe reverendul Carl Corbin spânzurat, sau transformat în bucăți de câini sălbatici, sau ars de viu în iad.

Ușa din spate se deschide scârțâind, apoi se trântește, și mă aștept să îl văd pe Patrick venind spre mine, dar nu este el. Este Sonia. Ține o foaie de hârtie creponată roz, de aceeași culoare precum buzele ei. Când ajunge la mine, mi-o întinde.

Pentru un copil de șase ani, are ceva talent, iar desenul acesta este, într-un fel, printre cele mai bune ale ei. Cele șase siluete chiar seamănă cu noi – Patrick, Steven, gemenii, eu și Sonia. Stăm toți în grădină, ținându-ne de mână sub un arbore care înflorește cu stele albe. I-a ilustrat pe gemeni în costume identice și a desenat ceva care seamănă mai mult cu o valiză decât cu o servietă în mâna liberă a lui Patrick. Steven poartă insigna lui nouă, iar eu am părul prins la spate într-o coadă. În jurul încheieturii mâinilor noastre sunt brățări: roșie pentru ea și neagră pentru mine. Zâmbim cu toții sub un soare pe care ea l-a decorat cu inimi portocalii.

— Frumos, spun eu, luând desenul.

Dar nu cred că este frumos. Cred că este cel mai urât lucru pe care l-am văzut vreodată.

În loc să stau lângă Patrick sau chiar în capătul îndepărtat al liniei familiei noastre, lângă copiii mei, sunt a cincea. După soțul meu, după Steven, după gemenii de unsprezece ani. Iar Sonia m-a făcut mai mică decât toată lumea, cu excepția ei.

Reușesc să schițez un zâmbet și să o iau în poală, apăsându-i capul de pieptul meu ca să nu îmi vadă lacrimile din ochi, pe care nu le pot reține.

Mă gândesc la Jackie și la acele ultime cuvinte pe care mi le-a spus în apartamentul nostru de rahat din Georgetown, la toate acuzațiile și admonestările. Jackie a avut dreptate: trăiam într-o bulă. Am umflat-o chiar eu, cu fiecare respirație.

Și iată-ne aici. Eu, fiica mea și contoarele noastre de la mâini, care ne disciplinează. Mă întreb ce ar avea de spus Jackie. Probabil ceva de genul: *Bună treabă, Jean. Ai făcut plinul la mașină și ai mers cu ea direct în iad. Ardere plăcută!*

Da. Asta ar spune ea. Și ar avea dreptate.

Îmi șterg lacrimile cu mâneca și reușesc să nu îmi schimonosesc prea tare fața când întorc căpșorul Soniei spre mine și o sărut pe obraz. Apoi îmi verific contorul de cuvinte.

Până acum, am rostit cincizeci și cinci de cuvinte. Mi-au rămas suficiente pentru ce am să îi spun președintelui Myers.

DOUĂZECI ȘI UNU

Pot să fac asta, mă gândesc. Pot să o fac chiar și cu mai puțin de cincizeci și cinci de cuvinte, câte mi-au mai rămas. În capul meu, repet jumătate din conversația telefonică:

Domnule președinte, vreau trei lucruri. Vreau să fie scos contorul fiicei mele. Vreau să fie scutită de la școală, îi voi preda eu acasă de vineri până luni. Vreau ca Lin să fie în proiect cu normă întreagă, nu doar de rezervă.

Nu e nevoie să menționez alte nume. Oricum Lorenzo este acum în Italia.

Sonia și băieții se află în camera de relaxare, unde se uită la un film de desene animate ale cărui efecte sonore se aud până în bucătărie. Este mai răcoare aici, datorită ferestrei, iar eu și Patrick suntem singuri.

— Haide, iubito, spune el, după ce strigă la Steven să dea volumul mai încet. Sună-l!

Nu am sunat niciodată până acum la Casa Albă. Serviciul lui Patrick acolo a început după ce s-au instalat contoarele de cuvinte, iar eu nu prea am motive să îl sun la muncă, dacă nu vreau să mă angajez în ascultarea unei serii de respirații sacadate la telefon. Nu vreau. Nu cu Patrick.

Degetele mele găsesc numerele și le apasă pe rând, ezitând deasupra ultimului. Aproape că ratez și apăs pe cinci în loc de patru, atât de tare îmi tremură mâinile. Răspunde o voce – nu a vreunei secretare sau a altui filtru, ci a lui –, iar eu îmi rostesc cele patruzeci de cuvinte ale mele.

— Îmi pare rău, doctore McClellan, dar nu pot să fac așa ceva.

Doar că nu acestea sunt cuvintele pe care le rostește cu vocea lui răgușită, o voce pe care o consider uneori nenaturală în duritatea sa, fiindcă bănuiesc că președintele este, în sinea lui, un

simulacru de bărbat nesigur și slab. Probabil că toți sunt așa.

Ce spune însă, după o scurtă pauză, este:

— Foarte bine, doctore McClellan.

Apoi închide telefonul.

— Uau, spune Patrick.

Stătea aproape de mine, răsuflând în nările mele un aer cu miros de bere în timp ce asculta conversația. Pare șocat.

O clipă mai târziu, sună telefonul. Patrick răspunde vesel:

— Bună! apoi rostește câteva cuvinte simple: Da. Bine. În regulă.

Nu știu cu ce anume este el de acord.

— Thomas va fi aici în jumătate de oră, spune el. Ca să scoată… ăăă…

Nu îndrăzni să le spui brățări.

— Contoarele, rostește el.

Încuviințez și scot două cutii de paste pentru cină. Mâine, m-am decis deja, voi face friptură. Un munte de friptură. În ultima vreme nu am prea mâncat asta.

În timp ce pasez câteva roșii decojite într-o cratiță, pentru sos, mă gândesc la Sonia, la faptul că, în mai puțin de treizeci de minute, va fi eliberată de acel guler metaforic, va fi liberă să cânte, să pălăvrăgească și să răspundă la întrebări care implică mai mult decât o încuviințare sau un dat din cap. Ceea ce nu știu este cum va întâmpina ea această libertate.

În facultate, înainte să-mi schimb prioritățile și să mă afund cu totul în gaura neagră a neuroștiinței și a procesării lingvistice, am studiat psihologia. Comportamentală, a copilului, anormală și tot ce rezultă de aici. Acum, când privesc în această oală cu roșii tocate și usturoi, mă gândesc că, din punct de vedere comportamental, am făcut o treabă bună, condiționând-o pe Sonia cu promisiuni de prăjituri și bezele ca să își țină cuvintele nerostite. Cineva ar trebui să îmi revoce licența de mamă.

Continui să îmi spun că nimic nu este din vina mea. Eu nu am votat pentru Myers.

De fapt, nu am votat deloc.

Și aud din nou vocea lui Jackie, spunându-mi ce om supus și de rahat sunt.

— Jean, trebuie să votezi, a rostit ea, aruncând pe jos teancul de pliante electorale cu care alergase prin campusul universitar, în timp ce eu mă pregăteam pentru ceea ce știam că va fi un examen oral monstru. Trebuie.

— Singurele lucruri pe care trebuie să le fac sunt să plătesc taxe și să mor, am răspuns eu, fără să îmi rețin sarcasmul din voce.

Acel semestru avea să fie începutul sfârșitului pentru mine și Jackie. Începusem să mă văd cu Patrick și preferam discuțiile noastre nocturne despre procesele cognitive în locul discursurilor lui Jackie despre ultimul lucru la adresa căruia avea să protesteze. Patrick era sigur și tăcut și mă lăsa să mă îngrop în munca mea în timp ce tocea pentru câte un examen de la medicină.

Normal, Jackie îl ura.

— E un fătălău, Jean. Un fătălău cerebral.

— E drăguț, spuneam eu.

— Pun pariu că citează din *Anatomia lui Grey* în timp ce-ți face un oral.

Mi-am lăsat notițele deoparte.

— Cartea sau serialul?

De data asta, Jackie a rânjit.

— El nu discută politică, Jacko. Acesta era numele meu de alint pentru ea – sau fusese. Numai asta aud în nenorocitul ăsta de oraș.

— Draga mea, într-o zi, te vei răzgândi. A aruncat o carte pe canapeaua noastră de mâna a doua, pe care stăteam întinsă. Citește asta. Toată lumea vorbește despre asta. Toată lumea.

Am luat cartea.

— Este un roman. Știi că eu nu citesc romane.

Era adevărat: cu cinci sute de pagini de articole de specialitate pe săptămână, nu aveam timp de

ficțiune.

— Citește doar ultima copertă.

Și am citit-o.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Niciodată. Femeile nu ar accepta așa ceva.

— Acum e ușor de zis, a spus Jackie.

Era îmbrăcată ca de obicei: jeanși cu talie joasă, un tricou decoltat care nu îi acoperea burta, pe care nici nu se străduia să o ascundă, chiar dacă era oarecum prea plină, sandale urâte, dar comode, și trei cercei în urechea dreaptă. În ziua aceea, părul ei tuns scurt și țepos avea câteva șuvițe verzi. A doua zi, ar fi putut fi albastre. Sau negre. Sau roșii ca cireșele. Cu Jackie nu știai niciodată.

Nu era neatrăgătoare, dar maxilarul ei pătrățos, nasul ascuțit și ochii migdalați nu prea îi tentau pe tipi să îi bată la ușă. Lui Jackie nu părea să îi pese și, într-o noapte de septembrie, am aflat de ce, după ce m-a târât la o petrecere. De fapt, a fost mai puțin o petrecere și mai mult o reclamă la Planned Parenthood cu gustări și băutură, iar Jackie a consumat din toate de parcă în dimineața următoare avea să vină apocalipsa. Nu aveam prea mulți bani pentru băutură și junk food, dar Jackie reușea mereu să facă rost de câțiva dolari pentru țigări.

Doamne, era atât de beată! A trebuit să o car înapoi pe străzile pietruite până la apartamentul nostru, un lucru deloc simplu când persoana pe care încerci să o ajuți fumează țigară de la țigară.

— Te iubesc, Jeanie, a spus ea când am intrat, în sfârșit, pe ușă.

— Și eu te iubesc, Jacko, am răspuns automat. Vrei o cană de cafea sau altceva?

Nu aveam ceai, așa că am deschis o cutie de Cola și am încercat să îi dau câteva aspirine.

— Vreau un sărut, a spus ea după ce s-a trântit pe patul ei, luându-mă cu ea.

Mirosea a paciuli și a vin roșu.

— Vino aici, Jeanie. Sărută-mă.

Dar Jackie nu voia un sărut – a fost un schimb complet de salivă.

A doua zi, la cafea, a râs.

— Scuze dacă am luat-o puțin razna aseară.

Nu i-am spus niciodată lui Patrick despre asta.

— La ce te gândești, iubito? mă întreabă Patrick, speriindu-mă și făcându-mă să scap o roșie cojită pe jos.

La ce mă gândesc? Mă întreb unde a ajuns Jackie Juarez, dacă s-a decis să se convertească sau dacă a ajuns într-una dintre acele tabere împreună cu restul mulțimii LGBTQIA. Pun pariu că într-o tabără.

Reverendul Carl fusese cu ideea, care se bucura de un adevărat succes cu Majoritatea Pură, până când fusese respinsă ideea de a pune bărbați homosexuali și femei lesbiene în aceleași celule. Ar fi contraproductiv, susțineau ei, gândiți-vă la ce ar face. Așa că reverendul Carl modificase planul și se decisese să pună în aceeași celulă câte o femeie și un bărbat.

— Vor prinde ideea destul de repede, a spus el atunci.

Desigur, taberele sunt doar ceva temporar, „până când ne îndreptăm”, conform cuvintelor reverendului Carl. Bineînțeles că taberele nu sunt altceva decât închisori. Sau au fost închisori înainte să fie semnate noile ordine executive despre criminalitate. Nu prea mai este nevoie de închisori acum, dar asta nu înseamnă că nu mai există criminalitate. Există, însă criminalii nu trebuie să fie închiși nicăieri, cel puțin nu pentru prea mult timp.

Îi răspund lui Patrick după ce curăț roșia căzută pe gresie.

— La nimic.

Puls. Ding. *S-a terminat, puștoaico.* De când a sunat telefonul, limbile ceasului s-au decis să se miște în ritm de melc.

El mă sărută pe obraz.

— În câteva minute, totul va reveni la normal pe aici.

Încuviințez. Sigur că da. Până voi găsi un leac.

DOUĂZECI ȘI DOI

Cina e un dezastru, în ciuda eforturilor mele de a pregăti sosul mamei. Sonia nu e aici, ci în camera ei. Am stat cu ea timp de o oră după ce Thomas – în costumul său negru și cu atitudinea sa sumbră – a venit și a scos contoarele. I-a fost greu cu Sonia pentru că se tot zbătea. La a doua încercare chiar l-a mușcat. Nu i-a dat sângele, dar Thomas a țipat ca un cățel luat prin surprindere și a înjurat în șoaptă în drum spre mașină.

— E în regulă, iubito. Poți să vorbești acum, i-am spus, alinând-o când am rămas singure în cameră.

Ea a rostit un singur cuvânt:

— Nu.

— Nu mai trebuie să mergi la școală, am spus apoi. O să avem cursurile noastre aici, acasă. Vom citi povești. Și, cât timp sunt la serviciu, poți să te uiți la desene animate acasă la doamna King.

Detestam ideea ca Sonia să petreacă fie și un minut în compania lui Evan și a Oliviei King, însă o detestam mai puțin decât să o trimit la SFP.

În ultima vreme, totul pare să fie o alegere între diferite grade de ură.

Când am menționat școala, a început din nou să plângă.

— Doar nu îți place acolo, nu? am întrebat.

Ea a dat din cap.

— Folosește-ți cuvintele, Sonia.

S-a ridicat și și-a lipit buzele. La început, am crezut că face pe dura – pe cât de dură poate fi o fetiță de șase ani atunci când este învelită în cearșafuri roz și înconjurată de iepurași și unicorni de pluș. Dar doar se pregătea.

— Mâine urma să câștig! a spus ea apoi și și-a încleștat gura din nou.

Aproape că am auzit un clinchet de oțel când s-a uitat cu alean la încheietura ei goală.

În cele din urmă, Leo a băgat capul pe ușă și a spus:

— Mamă, sosul bolborosește. Rău.

— Ce-ar fi să oprești gazul atunci? am răspuns, întrebându-mă cum o să muncesc, cum o să îi predau Soniei și cum o să mă descurc cu o gospodărie plină de masculi incompetenți în următoarele câteva luni. Apoi, întorcându-mă spre Sonia, am spus: Mâine o să ne gândim la un altfel de premiu, bine? Hai să mâncăm!

Ea a încuviințat și l-a luat în brațe pe Floppy Iepurașul.

La masă, Steven este cel care îmi transformă grijile în cuvinte.

— Mamă, cum o să poți să o înveți pe Sonia, să muncești și să ai grijă și de casă? întreabă el cu gura plină de paste. Încă nu avem lapte.

În mintea mea, îl apuc de guler și îl zgudui până amețește. În realitate, spun:

— Ai putea să mergi cu bicicleta până la Rodman și să-l cumperi chiar tu. Sau ai putea să mergi pe jos până la 7-Eleven.

— Nu e treaba mea, mamă.

Sam și Leo își lasă nasurile în jos, în castroanele cu paste.

Patrick se înroșește.

— Steven, încă un cuvânt ca acesta și poți să te ridici de la masă.

— Tată, trebuie să respecți programul, spune Steven. Mai ia o înghițitură de paste – o lopată, de fapt – și se apleacă în față sprijinindu-se pe coate. Ridică un deget în aer. Vezi, de-asta avem nevoie de noile reguli. Pentru ca totul să meargă așa cum trebuie.

El nici nu pare să observe că mă uit la el de parcă a venit din spațiul cosmic.

— De exemplu, eu și Julia…

— Julia și cu mine, spun eu.

— Nu contează. Eu și Julia am planificat totul. Când o să ne căsătorim și o să avem copii, ea se va

ocupa de chestiile din casă în timp ce eu sunt la muncă. Îi place la nebunie. Eu voi lua deciziile, iar Julia se va conforma. Simplu ca bună ziua.

Las jos furculița, care se lovește de marginea farfuriei.

— Ești prea tânăr ca să te căsătorești. Patrick, vorbește cu el!

— E adevărat ce a zis mama ta, spune Patrick. Ești mult prea tânăr.

— Am vorbit despre asta.

— Ați vorbit despre asta, repet, fără să mănânc. Cum vei face asta cu cele o sută de cuvinte pe zi ale Juliei? Sunt curioasă.

Steven se lasă pe spate, terminând al doilea castron.

— Nu am vorbit despre asta cu Julia, spune el. Am vorbit cu Evan.

Sângele începe să îmi fiarbă.

— Julia are vreun cuvânt de spus?

Din partea fiului meu nu vine niciun răspuns, ci doar o privire uimită, de parcă am început pur și simplu să vorbesc într-o limbă străină. Ne uităm unul la altul peste masă ca niște necunoscuți, până când Patrick intervine:

— Las-o baltă, Jean. N-are sens să te cerți în legătură cu asta. Oricum e prea mic. Apoi se uită la Steven și adaugă: Mult prea mic.

— Te înșeli din nou, tată. Un tip de la Departamentul de Sănătate și Asistență Socială a venit azi la școală. Adunare importantă. Ne-a spus că anul viitor vor derula un nou program. Fii atent: zece mii de dolari, taxa de facultate plătită și un loc de muncă garantat la guvern pentru oricine se căsătorește până la optsprezece ani. Băieții, desigur. Și alți zece mii de dolari pentru fiecare copil pe care îl faci. Ca lumea, nu?

La fel de ca lumea ca veninul de șarpe, mă gândesc eu.

— Puștiule, nu te însori la optsprezece ani.

Pe chipul lui Steven se așterne un zâmbet, doar o schiță, dar ochii nu îi zâmbesc. De fapt, nu este deloc un zâmbet.

— Mamă, tu nu poți să te amesteci. Este decizia tatei.

Poate că așa s-a întâmplat în Germania cu naziștii, în Bosnia cu sârbii, în Rwanda cu etnicii Hutu. M-am întrebat adesea cum se pot transforma copiii în monștri, cum învață ei că violența este justă și că opresiunea este corectă, cum, într-o singură generație, lumea își poate schimba axa, devenind un loc de nerecunoscut.

Simplu, mă gândesc apoi, ridicându-mă de pe scaun.

— Mă duc să-mi sun părinții, rostesc.

Am încercat și ieri, dar nu au răspuns. În dimineața asta, niciun răspuns. Înainte de cină, niciun răspuns. Acolo e târziu, e aproape miezul nopții, dar vreau să vorbesc cu mama.

A trecut mult prea mult timp.

DOUĂZECI ȘI TREI

Joi dimineața m-am îmbrăcat în costum pentru prima oară în ultimul an. A trebuit să mă sui în pod ca să-l iau, după ce am căutat prin cutiile pe care le umplusem cu hainele mele mai bune în zilele de după ce Sonia și cu mine ne primisem contoarele. Nu îmi amintesc ce făceam atunci, doar că simțeam nevoia să îmi țin mâinile ocupate cu lucruri mărunte. Altfel și-ar fi găsit calea prin pereți sau ferestre.

Am ales un costum de in bej, din cauza căldurii. Nu prea am timp pentru a călca cutele vechi de un an și pentru a mă aduna înainte să sune soneria. Patrick îi deschide bărbatului și îl recunosc imediat.

Este Morgan LeBron, din vechiul meu departament, un tip de rahat mult prea tânăr și complet incapabil care preluase poziția lui Lin. Nu mă miră că președintele a acceptat atât de repede condițiile mele. Morgan este un idiot care nu știe că este idiot. Cel mai rău tip de idiot.

Intră și îmi întinde o mână îngrijită.

— Doctore McClellan, sunt atât de bucuros să vă am în echipa mea. Atât de bucuros…

Sigur că ești.

Și este echipa lui. Nu echipa, nici echipa noastră.

Îi iau mâna. Mereu am avut o strânsoare fermă pentru o femeie, iar cu Morgan este ca și cum aș da mâna cu un pisoi nou-născut.

— Și eu mă bucur, spun eu.

Fătălăule!

— Așadar, zice el, să trecem la treabă! Am o documentație pe care trebuie să o semnați și va trebui să stabilim un virament direct în contul soțului dumneavoastră. Pfui… E cald aici.

— Aerul condiționat este stricat, îi răspund. Putem să mergem în camera din spate. E un aparat

de aer condiționat la fereastra de acolo.

Nu are sens să întreb de ce salariul meu va intra în contul lui Patrick, întrucât, de anul trecut, toți banii mei sunt acolo. Cuvintele, pașapoartele, banii – chiar și criminalii rămân cu două din trei. Sau așa era pe vremuri.

Îl conduc prin casă, oprindu-mă în bucătărie ca să umplu din nou cănile de cafea pentru mine și Patrick și ca să îi torn și lui una. El o bea cu trei linguri de zahăr și cu o cantitate generoasă de lapte, pe care l-am cumpărat seara trecută după dezastrul de la cină cu Steven și după criza Soniei. Mi s-a părut mai veselă puțin când a venit să o ia Olivia King, probabil pentru că i-am spus că doamna King are un canal prin cablu cu desene animate și că o să facă împreună prăjituri. Sau se poate ca zâmbetul de pe chipul fiicei mele să fi avut de-a face cu contorul de culoarea lavandei de pe mâna vecinei noastre. Ceva normal.

Primul set de documente pe care Morgan îl scoate din servieta lui constă într-un contract, un acord de neconcurențialitate (de parcă aș avea alte perspective profesionale), un acord de confidențialitate și un acord de angajare. Ultimul este un memento de cinci pagini în limbaj juridic, care spune că rezultatul muncii pe care o prestez nu îmi aparține mie, ci guvernului. Iau pixul pe care mi-l oferă Morgan și semnez totul fără să citesc, întrebându-mă de ce au nevoie de o semnătură, pentru că oricum vor face tot ce vor. Patrick semnează formularele pentru viramentele bancare și le predă.

Observ totuși termenii plății: cinci mii de dolari pe săptămână și un bonus de o sută de mii dacă termin tratamentul până pe 31 august. Bonusul este redus cu zece la sută pentru fiecare lună de după această dată. Deci există un stimulent ca să lucrez mai repede. Într-un fel. Totuși, cu cât voi termina mai repede, cu atât mai repede vor reveni contoarele de metal pe încheietura mea și a Soniei.

Știu că vor reveni în cele din urmă, este doar o chestiune de timp.

— Perfect, spune Morgan, care scoate apoi un aparat din servieta lui.

Obiectul subțire și negru arată ca un iPhone, doar că este ceva mai mare. Îl pune pe masa de cafea dintre noi.

— Verificare de securitate.

Apasă un buton, glisează și îmi introduce numele.

— Degetul mare este unu, degetul arătător este doi și așa mai departe. Urmează instrucțiunile și ține degetul pe ecran până când auzi un bipăit.

Normal, vor o verificare de amprentă. Fac așa cum mi se cere și, după ce aparatul îmi scanează degetul mic de la mâna stângă, Morgan îl ridică și așteaptă.

— Va dura doar câteva secunde. Dacă totul e în regulă, putem debloca fișierele și ne putem îndrepta spre laboratorul meu.

Din nou, al „meu”. Mă întreb cât de mult din munca mea – munca mea și a lui Lin, adică – va ajunge să poarte semnătura lui Morgan.

— Bine, spune Morgan când mașinăria bipăie. Ai trecut. Se întoarce apoi spre Patrick, care a ținut un set de chei în mână tot timpul acestei petreceri de semnare și amprentare. Domnule?

Patrick pleacă și ușile încep să se deschidă. Mai întâi, biroul lui. Apoi dulapul de metal de lângă fereastră. Apoi dulapul unde ar fi trebuit să se afle laptopul și fișierele mele în ultimul an. În timp ce el dispare, Morgan caută prin alt set de documente.

— Iată echipa, spune el, înmânându-mi o copie.

Cel puțin, nu a spus din nou „a mea”. Dacă ar fi făcut-o, cred că l-aș fi pocnit.

Liderul echipei este, desigur, Morgan LeBron însuși. După numele lui apare o scurtă biografie, inclusiv o referință la cea mai recentă poziție a lui: Președinte, Departamentul de Lingvistică, Universitatea Georgetown. Sub el, restul echipei

apare în ordine alfabetică: mai întâi, Lin Kwan și recomandările ei, care includ cuvântul „fost”, apoi eu, tot „fost”. Fiecare apariție a acestui cuvânt este ca o împunsătură în ochi.

Dar nu sunt pregătită pentru lovitura în stomac care urmează.

Al treilea nume de pe listă este Rossi. Prenume, Lorenzo.

DOUĂZECI ȘI PATRU

A trecut atâta vreme de când mi-am folosit ultima oară laptopul, încât sunt îngrijorată că nu se va mai aprinde, că un an de nefolosință îl va fi trimis în aceeași tăcere latentă în care am căzut și eu. Dar este obedient, ca un vechi prieten care așteaptă un telefon sau ca un animal de companie ce stă răbdător la ușă până când stăpânul său vine acasă. Îmi trec un deget peste tastele sale netede, șterg praful de pe ecranul său și mă adun.

Un an înseamnă multă vreme. La naiba, când am rămas fără internetul de mare viteză de acasă, mi s-a părut sfârșitul lumii.

Opt mii șapte sute șaizeci de ore este un interval lung, de aceea am nevoie de o clipă înainte să ies pe ușă, să pornesc mașina Honda și să îl urmez pe Morgan la laborator, unde voi petrece trei zile pe săptămână de acum încolo, până când voi reuși să-l „repar” pe fratele președintelui.

În plus, am nevoie de un moment ca să trec prin fișierele mele, cele pe care le-am copiat și le-am ținut acasă pentru a nu trebui să car mereu aceleași rahaturi în biroul meu din campus. Sunt rapoarte pe care nu vreau să le vadă Morgan, nu înainte să vorbesc cu Lin.

Vreau ultimul dosar, dosarul cu X-ul roșu pe copertă. Patrick a plecat deja la serviciu, iar Morgan este afară în Mercedesul lui și dă telefoane, cel mai probabil lăudându-se în fața reverendului Carl în legătură cu echipa fantastică pe care a adus-o laolaltă. Asta îmi permite să mai stau în camera lambrisată, cu un aparat de aer condiționat la fereastră care uruie și, probabil, cu două milioane de kilograme de cărți. Nu cântăresc atât de mult, dar grămezile de volume și de jurnale împrăștiate prin toată camera sunt precum niște munți academici.

Nu am mai folosit canapeaua extensibilă de un an și jumătate, de când a venit ultima oară un oaspete în vizită. Nimeni nu prea mai vine în vizită. Nu are rost. Am încercat odată să organizez o cină pentru niște vechi prieteni, pe care îi cunoscusem când Steven era încă în scutece, dar după o oră în care bărbații au vorbit și femeile au privit în farfuriile lor cu somon, toată lumea s-a decis să plece acasă.

Trag într-o parte perna din catifea de lângă mine și ascund acolo dosarul roșu cu X, peste firimituri de biscuiți, pop-corn și ceva mărunțiș.

Acest „ceva”, închis într-un dosar tern, frecat și lustruit de propriile mele mâini, este ceea ce, atunci când voi fi gata, va inversa afazia Wernicke. M-am gândit să găsesc o ascunzătoare permanentă pentru el, dar, date fiind rahaturile pe care le găsesc sub pernele canapelelor de un an întreg, nu văd de ce aș face asta.

Nimeni, nici măcar Patrick, nu știe că am trecut granița de la „aproape” la „terminat”, deși cred că Lin și Lorenzo bănuiau asta.

În ziua dinainte ca Thomas și oamenii lui cu aparate cu electroșocuri să vină după mine pentru prima oară, tocmai terminam un curs despre procesarea lingvistică în emisfera stângă posterioară – zona din creier unde se întâlnesc loburile temporal și parietal. Zona Wernicke și pierderea limbajului în urma leziunilor din această zonă complexă de materie cenușie au fost motivul pentru care majoritatea studenților mei s-au înscris la acest seminar, iar în ziua aceea încăperea era plină de colegi ai colegilor, inclusiv decanul și câțiva cercetători veniți din alte orașe, intrigați de cea mai recentă descoperire a grupului nostru.

Lin și Lorenzo stăteau în rândul din spate în timp ce eu vorbeam.

Ei trebuie să fi zărit strălucirea din ochii mei în timp ce treceam prin diapozitivele cu imagistică cerebrală de pe proiector, mărind zona țintită.

Serul pe care urma să îl folosim nu era al meu. Reparațiile urmau să se petreacă în mod natural, cu ajutorul unui receptor antagonist interleukin de tip 1, medicament folosit deja pentru contracararea efectelor artritei reumatoide, și al celulelor stem de la copii, care creșteau plasticitatea creierului, încurajând repararea și reconstrucția rapidă. Una dintre contribuțiile mele – contribuțiile noastre – se referea la descoperirea locului exact al aplicării, fără afectarea zonelor înconjurătoare de țesut cortical și fără cauzarea unor leziuni suplimentare.

Mai aveam un as în mânecă. Într-o dimineață de miercuri, cu o primăvară în urmă, când cireșii înfloriseră într-o explozie de vată de zahăr și Washingtonul începuse să fie inundat de valul anual de turiști, Lorenzo m-a chemat în biroul lui.

Mai întâi m-a sărutat, desigur. Încă îi simt gustul amar de espresso pe buze. E ciudat cum un sărut poate transforma ceva amar în ceva dulce.

El o făcea profund și apăsat, așa cum fac iubiții atunci când săruturile sunt furate sau când au un preț; apoi s-a desprins și a zâmbit.

— N-am terminat, am spus eu.

Ochii lui se mișcau în sus și în jos, plimbându-se de la fruntea mea până la pantofii negri cu toc, pe care începusem să îi port la serviciu în locul mocasinilor mult mai comozi.

— Nici eu, a răspuns el. Dar, mai întâi, am o surpriză pentru tine.

Îmi plăceau surprizele lui Lorenzo. Încă îmi plac.

În timp ce îmi reveneam din amețeala plăcută a sărutului, el a îndepărtat câteva dosare și articole din jurnale de pe birou până când a găsit ceea ce căuta.

— Uite! Verifică numerele astea pentru mine.

Statisticile arătau bine. Valorile *p* arătau impresionant; era limpede că se pricepea la asta. Am preluat datele de parcă ar fi fost apă și hrană pentru un Robinson Crusoe eșuat pe o insulă.

— Ești sigur? am întrebat apoi, verificând în continuare datele.

— Foarte. De câteva lucruri.

Stătea în spatele meu, cu brațele în jurul taliei, apropiindu-se tot mai mult de sânii mei.

Nu o făcusem niciodată în campus – nu Sfântul Graal al intimității fizice –, doar ne sărutasem și ne pipăisem în spatele ușii încuiate a biroului lui Lorenzo. Sau în al meu. Odată, el m-a urmat în baia profesorilor și – mă simt rușinată spunând asta – m-a făcut să am orgasm doar cu un deget. După șaptesprezece ani de căsnicie și patru copii, nu a durat prea mult.

Probabil că m-a simțit încingându-mă pe dinăuntru, pentru că mi-a dat drumul, lăsându-mă să citesc rapoartele.

— La naiba, am spus eu. Ai izolat proteina?

Căutam acea ultimă piesă, substanța biochimică despre care știam că este prezentă la anumiți oameni și absentă la alții. Lorenzo verificase cifrele pe mai mult de două mii de subiecți, căutând un indicator care ar fi putut prezice capacitatea lexicală. El l-a numit Proiectul Kissinger, iar pregătirea lui în biochimie și în semantică l-a ajutat să găsească legătura dintre metaelocvență și chimia creierului.

— Tu ai harta, iar eu am cheia, iubire, mi-a spus el, în timp ce mâna lui se strecura pe sub fusta mea.

— Ce-ar fi să exersăm deschiderea misterului? am spus. Lorenzo îmi trezea la viață cochetăria. Mai târziu?

— Mai târziu. În același loc.

Aveam o micuță cabană – Baraca Crabului, cum îi spuneam noi – în comitatul Anne Arundel, lângă golful Chesapeake, suficient de departe de casa mea, aflată în suburbia Marylandului, pentru a asigura discreția. Acum două luni, contractul de închiriere era încă pe numele lui Lorenzo.

Aș face bine să nu mă duc acolo acum. În plus, e posibil ca el să fi cedat deja locul altcuiva.

Îmi iau laptopul și dosarele, toate mai puțin unul, și le bag în servieta pe care o folosesc încă din facultate, când eram cu Jackie, apoi mă îndrept spre ușă cu un zâmbet plăcut pe chip, care sper că ascunde păcăleala mea față de Morgan. Vreau să trag de timp cât de mult se poate vara asta, să prelungesc munca suficient de mult încât să o recuperez pe Sonia.

În mașină, în timp ce traversez peisajul de țară din Maryland și mă îndrept spre traficul aglomerat din Washington, D.C., mă gândesc la cum am descoperit locul ideal și la cum a ajutat munca lui Lorenzo în domeniul fluenței verbale și semantice la identificarea proteinei. Știam asta. Și Lin, și Lorenzo o știau. Dar Morgan nu trebuie să știe. Nu încă.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Biroul meu arată cumva între o peșteră și chilia unui călugăr, dar este mai puțin elegant, având în vedere mesele de lucru și scaunele îngrămădite înăuntru. În plus, nu are fereastră – asta dacă nu pui la socoteală panoul de sticlă din ușă, care îi conferă spațiului de lucru intimitatea unui acvariu. O eșarfă și o poșetă, ambele uzate, se află pe unul dintre birouri. Le recunosc ca fiind ale lui Lin.

Morgan mă conduce înăuntru și mă lasă să mă instalez. Spune că revine în câteva minute ca să mă conducă prin laborator, să îmi facă legitimația și să îmi arate unde se află camera copiatorului și zona de imprimare. Știu acum că nimic din ceea ce fac aici nu va scăpa neobservat de alți ochi.

În mod straniu, nu îmi pasă. Ideea de a o revedea pe Lin, de a vorbi și de a lucra cu ea mă entuziasmează ca pe o școlăriță primul ei dans.

— O, Doamne, se aude încet o voce din cadrul ușii.

Lin Kwan este o femeie minionă. Adesea îi spuneam lui Patrick că Lin ar putea încăpea pe jumătatea pantalonilor mei – iar eu nu am decât 155 de centimetri înălțime și 54 de kilograme, mulțumită dietei bazate pe stres pe care am urmat-o în ultimele câteva luni. Totul este delicat la Lin: vocea, ochii de culoarea migdalelor, părul tuns bob, neted și lucios, care cu greu îi ajunge mai jos de urechi. Sânii și fundul lui Lin mă fac să par un model de-al pictorului Peter Paul Rubens. Însă creierul ei… creierul ei este un leviatan de materie cenușie. Trebuie să fie, doar MIT nu dă doctorate duble oricui.

Ca și mine, Lin este neurolingvist. Spre deosebire de mine însă, ea este medic – chirurg, mai precis.

Cu cincisprezece ani în urmă, când avea aproape cincizeci de ani, și-a părăsit cabinetul de „reparat”

creiere și s-a mutat la Boston. Cinci ani mai târziu, a plecat cu câte o diplomă de doctorat în fiecare mână, unul în știința cognitivă, altul în lingvistică. Dacă există cineva care mă poate face să mă simt ca proasta clasei, acel cineva este Lin.

Și o iubesc pentru asta. Ea ridică standardele până la înălțimea Everestului.

Intră și privește în jos, spre încheietura mea stângă.

— Și tu, nu-i așa?

Apoi mă îmbrățișează strâns, ceea ce este oarecum interesant având în vedere că este mai scundă și mai subțire decât mine. Este ca și cum aș fi îmbrățișată de o păpușă Barbie.

— Și eu, răspund râzând și plângând în același timp.

După un timp care pare cât o oră, ea îmi dă drumul din strânsoare și se dă cu un pas înapoi.

— Arăți exact la fel. Poate chiar mai tânără.

— Ei, bine, este uimitor ce efect a avut asupra ta un an fără muncă, spun la rândul meu.

Umorul nu funcționează. Ea clatină din cap și ridică o mână, cu degetul mare și cel arătător la o distanță de un centimetru unul de altul.

— Am fost atât de aproape să mă întorc în Malaysia ca să îmi vizitez familia. Atât de aproape. Degetele ei se despart ca o stea-de-mare în timp ce răsuflă. S-a dus. S-a dus într-o singură zi nenorocită.

— Vorbești ca regina, spun eu. Mai puțin partea cu înjurătura.

— Nu te păcăli singură. Chiar și regina Elisabeta a II-a știe cum să înjure. Că veni vorba, ți-a spus cineva ceva despre ultimul model de monstru de mână?

Când spune asta, se aude un „mon-stu” fără „r”, cât se poate de elegant.

— Nu doar că mi-au povestit despre el. I-am explicat experiența mea de opt ore cu cel mai nou model. Dacă ar fi trebuit să mai citesc rahatul acela

de manifest încă o dată, mi-aș fi tăiat propria limbă.

Ea se urcă pe birou, cu un picior gol legănându-se în aer, apoi coboară vocea după ce verifică ușa:

— Știi că le vor pune la loc, Jean, da? Imediat ce vom termina.

— Nu trebuie să terminăm imediat, spun eu, cu spatele la ușă. Chiar dacă putem, nu trebuie. Ridic eșarfa roz. Spune-mi că n-ai început să porți asta pe cap.

— Tu ce crezi?

Cred că asta este – în termenii lui Lin – cam la fel de probabil precum un porc zburător și îi spun asta, ceea ce o face să râdă.

Apoi redevine serioasă.

— Jean, trebuie să facem ceva. Ceva în afară de a lucra la proiectul Wernicke.

— Știu. Ce-ai zice să inversăm serul și să infectăm rezerva de apă a Casei Albe?

Spun asta știind că este chiar și mai puțin probabil decât ca Lin să meargă pe stradă cu o eșarfa roz pe cap și o insignă a Mișcării Pure pe guler.

— Ei, asta e o idee, spune ea. Nu-mi dau seama dacă vocea ei exprimă sarcasm sau aprobare. Apoi sare de pe birou și mă apucă de braț. Hai să mergem să luăm un espresso înainte ca Morgan Cretinul să se întoarcă.

— Au vreun aparat de espresso aici? o întreb, lăsând-o să mă conducă afară din birou, apoi pe coridorul cenușiu.

Toate stațiile de lucru și birourile pe lângă care trecem sunt goale.

— Nu. Dar Lorenzo are micul lui aparat de cafea.

O, *Doamne…*

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Biroul lui Lorenzo pare copia exactă a celui pe care îl împărțim eu și Lin, cu excepția faptului că este de două ori mai mare, este din lemn, în loc de metal, scaunul arată de parcă ar fi desprins din platoul *Star Trek* și are o fereastră ce dă spre parcul plin cu cireși în floare. Mârâi în sinea mea.

Lin mă împinge prin cadrul ușii și iese pe hol înainte să pot protesta.

— Ciao! spune Lorenzo.

Vocea lui este aceeași și totuși cumva diferită. Încă joasă și muzicală, cu aceleași consoane moi care mă duc cu gândul spre sudul Italiei, spre o viață mai așezată. Dar în acea singură silabă se citește o melancolie care se potrivește cu ridurile de pe chipul său, deja mai adânci după doar două luni. Nu pot decât să mă uit stăruitor în ochii lui negri și, când o fac, văd fiecare cuvânt captiv în el.

Dintr-odată, simt o gâlmă în gât de mărimea unei mingi de plajă. Încerc să spun „ciao” în ciuda acesteia, dar ceea ce iese are forța unei șoapte. Genunchii îmi cedează, iar camera începe să se învârtă odată cu mine; mai mulți Lorenzo, precum și nenumărate mașini de cafea și rafturi de cărți se rotesc într-un vârtej de culori și texturi.

El mă prinde la timp și mă așază pe scaunul mare de piele din spatele biroului său, apoi se lasă pe scaunul mai mic, destinat vizitatorilor.

— Mă bucur că încă pot să îți înmoi genunchii, Gianna.

Într-o realitate paralelă, îmi revin complet din ceea ce femeile obișnuiau să numească *la petite mort,* apoi întind gâtul spre chipul lui Lorenzo și îl cuprind cu ambele brațe. Ne sărutăm, oarecum încet la început, apoi cu furie. După aceea se dezlănțuie totul, iar eu îl împing pe birou sau el mă împinge pe mine; sau suntem amândoi sub birou și este fantastic. Totul e perfect.

Apoi mai este o altă realitate, cea pe care o trăim de fapt, în care am timp exact cât să scot coșul de gunoi din colțul său, să îl așez sub mine și să vomit în el tot micul dejun, cu un pleosc extrem de neatrăgător. Lorenzo spune doar:

— Uau…

— Trebuie să merg la toaletă, zic apoi, ridicându-mă și sprijinindu-mă de birou.

Cred că adevăratul test al unui bărbat este reacția sa atunci când o femeie vomită în fața lui, în biroul lui, în coșul lui de gunoi. Ce a făcut Lorenzo, înainte să mă conducă la ușa toaletei din capătul opus al holului, a fost să zâmbească. Un „uau" și un zâmbet, nimic mai mult.

Și îl iubesc pentru asta.

— O să fiu bine. Am nevoie de un minut doar, îi spun, împingând ușa și îndreptându-mă spre cea mai apropiată cabină.

Vomit și restul de covrig și cafea și trag apa, apoi mă așez pe toaletă cu capul între picioare, simțind acidul amar și bila în gât.

Niciodată nu mi se face rău și nu am un stomac sensibil, așa că nu îmi aduc aminte când am vomitat ultima oară.

Ba da.

În dreapta mea se află o cutie de oțel cu capacul în balamale și căptușită cu un sac de plastic, vizavi de dozatorul industrial de hârtie igienică ce ar putea să șteargă la fund o țară mică înainte să se termine. Nu am nimic de pus în ea, nici vreun tampon atent împachetat, nici vreun absorbant rulat și lipit, nici măcar un miniabsorbant.

Oh, rahat…

Am patruzeci și trei de ani. Am patru copii, mulțumită lui Patrick și virilității lui irlandeze. Am avut gemeni acum unsprezece ani. Și știu suficient despre biologia reproducerii încât să îmi dau seama că șansele de a avea o sarcină multiplă sunt mai mari acum decât erau atunci.

Mai știu și că am o șansă din două să fac din nou o fată. Îi vor pune și ei un contor la mână în secunda în care iese din mine? Sau vor aștepta câteva zile? În orice caz, se va întâmpla repede, iar eu nu voi mai avea nimic de negociat.

Așa că fac ce ar face orice altă femeie în situația mea: vomit iar.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Lin mă așteaptă afară, lângă ușa toaletei, iar pe chip i se citește îngrijorarea.

— Ești bine, draga mea? mă întreabă.

— Bine. Doar că jumătate din micul dejun este în biroul lui Lorenzo.

Ea își trece un braț în jurul taliei mele și mă conduce înapoi spre gaura noastră de hobbiți; curăță o urmă de rimel cu un șervețel umed din poșeta ei fără fund și trece direct la subiect.

— Ai dat o definiție destul de explicită a răului din dragoste, Jean. Și să nu te prefaci că nu am idee despre ce vorbesc. Încă ai o slăbiciune pentru colegul nostru italian?

Mă las pe scaunul din spatele biroului meu.

— Este atât de evident? Încep acum să mă întreb dacă restul departamentului, inclusiv Morgan, a observat întâlnirile mele regulate cu Lorenzo în biroul lui. Cine mai știe?

Lin se apropie de mine și se lasă în coate pe biroul dintre noi.

— Dacă te temi de Morgan, nu e cazul. E un idiot obsedat de sine și în plus e bărbat. Nu ar recunoaște bucuria de după sex nici dacă cineva i-ar turna o sticlă în cap. Mă îndoiesc că a observat schimbările din garderoba ta. Zâmbetul ei se preschimbă într-o linie și linia devine o încruntare. Dar ai grijă. Nu vrei să te ia Carl Corbin cu duba adulterului, nu?

— Nu, spun imediat și mi se face rău din nou.

În lumea noastră nouă, anormală, surprinzător de multe lucruri sunt la fel ca înainte. Mâncăm, mergem la cumpărături, dormim, ne trimitem copiii la școală și ne-o tragem. Doar că există reguli pentru cea din urmă.

— De când se întâmplă asta? mă întreabă Lin.

— Cam de doi ani, cred.

Nu are sens să îi spun că știu exact ziua în care am observat pentru prima oară mâna lui Lorenzo pe lemnul satinat al cutiei muzicale, când am simțit un curent electric plăcut pe șira spinării la gândul acelei mâini pe pielea mea.

— Doar înainte? Sau după?

Mintea mea se îndepărtează acum de ea, de funcționalitatea sterilă a biroului nostru, ajungând la cabana înghesuită din Maryland, cu pereții săi acoperiți până în tavan cu un tapet îndoielnic, cu tematică marină. O plasă de pescuit aici, o corabie într-o sticlă pe pervaz, o ancoră ruginită care se sprijină de perete într-un colț. Și un pat; mi-l amintesc cel mai bine, pentru că avea gâlme și scârțâia și fiindcă era prea îngust ca să dormim amândoi în el confortabil, fără să ne înghesuim. Adoram acel pat.

L-am împărțit numai o dată după ce Mișcarea Pură s-a răspândit la nivel național, iar Lin la asta s-a referit când m-a întrebat: „Doar înainte? Sau după?” Luasem metroul până la Piața de Est, la începutul lunii martie, îndreptându-mă apoi spre magazinul de brânzeturi condus de un cuplu în vârstă, dar aflat acum doar în grija soțului. Nu-mi amintesc ce căutam, poate *scamorza* afumată, poate ricotta proaspătă. Sau poate că nu căutam brânză deloc.

El stătea acolo, lângă brutărie, cu un braț de produse și de flori, având o privire distantă. Petrecusem zece luni fără să ne vedem nici măcar o dată și am fi continuat astfel dacă eu nu aș fi ieșit din magazinul de brânzeturi și nu aș fi mers direct spre hala pieței.

Am riscat două cuvinte.

— Tot aici?

— Tot aici. Am un bilet spre casă în august, a spus. După ce se termină semestrul de vară. Nu pot să mai rămân în țara ta.

În timp ce vorbea, îmi evita ochii și se uita la brățara argintie.

— N-aș fi rămas peste vară, dar mi-au făcut o ofertă generoasă.

August era peste cinci luni. Când ar fi plecat, știam că nu s-ar mai fi întors niciodată în State. Cine ar fi făcut-o?

Și-a plătit pâinea, apoi mi-a spus:

— Nu pleca. Mă întorc imediat.

A dispărut în piața aglomerată până în capătul îndepărtat, unde erau cafeneaua și magazinul de vinuri. Asta se întâmpla într-o dimineață de marți, neobișnuit de caldă pentru martie, care de obicei lovea Washingtonul cu o pală proaspătă de iarnă, de parcă ar fi vrut să ne amintească într-un fel că anotimpul nu se terminase încă, nu fără o ultimă lovitură. Mintea îmi spunea să fug pe ușa lăturalnică, să uit de brânză și să iau următorul tren spre casă. Sau spre o altă direcție. Picioarele nu m-au ascultat și au rămas pironite în podea. Apoi el s-a întors, cu o pungă nouă adăugată la cumpărăturile pe care le avea deja.

— Ne vedem pe Eighth Street în zece minute, doar atât a zis.

Oficial, sexul premarital și extramarital era ilegal. Mereu fusese ilegal în multe dintre state, o rămășiță a zilelor legilor sodomiei dinainte de Evul Mediu, care interziceau până și unui cuplu căsătorit să facă orice altceva în afară de penetrare vaginală. Limitele erau la „imoral” și „nenatural”. Totuși, rareori a fost condamnat cineva pentru felație sau sex anal, iar aventurile în afara patului conjugal erau văzute drept acte normale, dacă nu lăudabile.

Cât despre contraceptive… Asta e o glumă bună. Raftul farmaciei rezervat altădată cutiilor de Trojan, Durex și Lifestyles este plin acum cu mâncare pentru bebeluși și scutece. O înlocuire logică.

Reverendul Carl avusese câte ceva de spus despre moralitatea sexuală atunci când își ocupase actualul loc în ierarhia puterii.

Nu s-au ținut alegeri, nici nu au avut loc audieri de confirmare – președintele a vrut voturi și le-a primit. Tot ce a trebuit să facă Sam Myers a fost să asculte de un om aflat în poziția neoficială de mână dreaptă, un bărbat cu urechile atente la milioanele de oameni care credeau că era de dorit să dăm ceasul cu o sută de ani în urmă.

Binecuvântată fie această scăpare.

Nu știu dacă există cu adevărat o dubă ce ia oamenii care au comis adulter, dar știu ce s-a întâmplat cu Annie Wilson de pe strada noastră când soțul ei a reclamat încălcarea. A apărut la televizor, la câteva zile după ce lumea mea s-a schimbat.

Annie Wilson era o târfă în haine de casnică – dar cel puțin se îmbrăca atunci când soțul ei era acasă. Bănuiesc că se repezea la dulap în diminețile de miercuri, după ce el pleca la serviciu, și inversa procesul după-amiaza devreme, după ce bărbatul din vechea camionetă albastră își pornea motorul și pleca pentru încă o săptămână. Aveau un aranjament.

N-ar trebui s-o fac târfă. Nici eu nu-s mai bună, iar soțul lui Annie nici nu era vreun Făt-Frumos. Ea voia să îl părăsească de vreo doi ani, iar după ce el i-a anulat cardurile de credit și nu i-a mai plătit ratele la mașină, Annie ar fi putut la fel de bine să trăiască într-o închisoare de maximă siguranță. Într-o miercuri, îmi amintesc că o încurajam, dorindu-mi în tăcere să iasă pur și simplu din casă, să se urce în acea camionetă albastră și să nu se mai uite niciodată înapoi.

Dacă nu i-ar fi avut pe cei doi băieți, amândoi sub zece ani, poate că asta ar fi făcut. Iar dacă ar fi fugit în după-amiaza aceea de miercuri, poate că nu ar mai fi trebuit să o văd la televizor în seara respectivă, în timp ce reverendul Carl Corbin le-o preda celor două femei îmbrăcate tern, cu chipurile cenușii, care se potriveau atât de bine cu veșmintele lor lungi. Poate că nu ar mai fi trebuit

să îl aud povestindu-ne despre mănăstirea din Dakota de Nord, unde Annie Wilson avea să își trăiască viața cu un contor la mână setat pe un maximum zilnic de zero.

Ceea ce m-a convins să ies din Piața de Est și să mă îndrept spre mașina lui Lorenzo, aflată pe aleea de peste drum, nu a fost doar dorința, nici cearta pe care o avusesem cu Patrick în dimineața aceea. Furia ardea în mine ca un foc, la început cu o flacără mică, apoi transformându-se într-un infern. Știam totul despre standardul dublu, cluburile private care apăruseră în orașe și în metropole, unde bărbații singuri cu anumite mijloace își puteau descărca stresul și sperma cu ajutorul unor doamne profesioniste în sportul divertismentului. Patrick îmi povestise despre cluburi după ce auzise o conversație la serviciu. Acelea erau ultimele locuri unde puteai să capeți o cutie de prezervative.

Se spune că prostituția este cea mai veche profesie. Și nu poți ucide ceva atât de vechi. În plus, homosexualii fuseseră rezolvați în taberele lor de detenție, iar victimele adulterului, precum Annie Wilson, lucrau la ferme din Dakota de Nord sau pe centura grânelor din Midwest. Purii trebuiau să facă ceva cu privire la femeile singure, care nu aveau familii pentru a fi preluate – acestea nu puteau să trăiască singure, fără cuvinte și fără venituri. Li s-a dat de ales: fie să se mărite, fie să se mute într-un bordel.

Îmi fierbea sângele când mă gândeam la Sonia – sau la ce i s-ar fi putut întâmpla dacă Patrick și cu mine n-am mai fi fost în peisaj, dacă ar fi fost forțată să intre într-o căsnicie fără iubire sau ar fi fost trimisă într-o comună de târfe, unde nu ar fi făcut nimic cu gura în afară de a suge și a geme. Până și târfele erau nevoite să tacă și să se poarte frumos.

Așa că am ieșit din Piața de Est și am traversat, ocolind gropile și băltoacele semiînghețate, apoi

m-am urcat în mașina lui Lorenzo. Era singura cale prin care puteam să spun sistemului „du-te dracului”.

Mulțumită hormonilor furioși și propriei mele prostii, sistemul mi-a spus și el „du-te dracului”. Lorenzo și cu mine am făcut-o de trei ori. O dată cu un prezervativ. Restul? Complet neprotejat.

Doamne, ce bine era!

Lin mă ia de mână, aducându-mă în prezentul acestei dimineți.

— Ai grijă, draga mea! Ai mult mai multe de pierdut în afară de vocea ta.

— Știu, răspund, apoi încerc să mă adun exact când Morgan bate la ușa noastră.

DOUĂZECI ȘI OPT

Morgan ne conduce pe hol, apoi îl ia pe Lorenzo din biroul lui și se oprește cu nasul încrețit.

— Ce miroase așa? întreabă el.

— Eu nu miros nimic, spune plat Lorenzo, dar ochii lui îmi zâmbesc.

Lin intervine.

— Nici eu.

— Hm… Ei, bine, hai să trecem la treabă, oameni buni! Avem multe de făcut dacă vrem să respectăm termenul-limită.

Este prima oară când aud despre un termen-limită și orice respect pe care l-aș fi putut avea pentru Morgan scade cu alte câteva puncte. El nu are cum să știe că am găsit deja leacul Wernicke și mă întreb ce i-a promis președintelui. Nu e ca și cum am face un nenorocit de tort.

— Ce termen-limită? întreb.

Morgan ezită, de parcă tocmai ar inventa o poveste pe care să ne-o spună. Când vorbește, în cele din urmă, sună ca o replică bine exersată:

— Președintele va călători în Franța la finalul lunii iunie, pentru summitul G20. Și are nevoie de fratele lui.

— Suntem în mai, îi spun. Am crezut că vom avea mai mult timp. În contract nu era menționat nimic despre…

Dar el mă întrerupe:

— Doctore McClellan, nu ați citit de fapt contractul. Dacă ați fi făcut-o, ați fi văzut un termen-limită clar menționat, respectiv douăzeci și patru iunie, cu o săptămână înainte ca președintele să zboare spre Europa. Alte întrebări?

— Suntem oameni de știință, spun eu. Noi nu avem termene-limită.

Lorenzo, care a tăcut până acum, închide ușa de la biroul său și spune:

— Morgan, o să le explic mai târziu. Hai să continuăm cu rahaturile administrative ca să putem începe să lucrăm la problema ta.

Îi arunc o privire uimită, la fel ca și Lin, dar Lorenzo clatină din cap.

— Mai târziu, mimează el.

Prima noastră oprire este la biroul de securitate, format dintr-o serie de camere și de cabine ocupate de douăzeci de bărbați. Nu se află în secțiunea clădirii în care suntem noi, ocupată doar de Lorenzo, Lin și cu mine, ci cu un etaj mai jos.

Aici nu sunt ferestre, nici măcar la ușa principală, pe care Morgan o descuie inserând în cititor un card pe care îl avea atârnat la gât de un șnur.

— Suntem foarte preocupați de securitate, spune el, conducându-ne prin marea de computere și echipament de supraveghere spre una dintre cele mai mici cabine.

Lin și cu mine facem un schimb de priviri.

— Securitate pentru ce? întreb eu.

Morgan nu răspunde, dar știu că m-a auzit.

Repet întrebarea.

— Securitate generală, doctore McClellan. Nu e nimic de care să vă preocupați. Se întoarce apoi spre bărbatul din cabină. Vom avea nevoie de carduri de acces pentru echipa mea, Jack.

Din nou spune „mea”.

Jack mormăie, dar nu zâmbește. Estimez că are între cincizeci și șaizeci de ani. Sacoul de la costumul lui atârnă pe scaunul din spate, uzat și șifonat. Cămașa albă i se întinde mult peste burta de bere și pete gălbui îi înfloresc sub brațe. Gulerul îi este perforat de o insignă argintie, un P albastru într-un cerc. Mă întreb dacă este însurat, dacă vreo biată femeie trebuie să zacă sub el în timp ce el mormăie și transpiră. Sau, dacă e singur, se află oare suficient de sus în ierarhie încât să merite accesul într-unul dintre cluburile private pentru bărbați din oraș? Pentru a doua oară astăzi, mi-o

imaginez pe Sonia, la douăzeci de ani, pe post de curtezană, satisfăcând apetitul unui monstru.

— Stai aici, spune Jack, făcând semn spre mine și spre scaunul de lângă biroul lui. Mâna dreaptă aici, cu palma în jos.

Arată spre un ecran plat de pe birou, lustruit și strălucitor.

Îmi las mâna pe suprafața rece – dar nu la fel de rece ca Jack. Mașinăria uruie și o bandă de lumină îmi scanează amprenta mâinii.

— Privește drept înainte. Nu zâmbi, îmi ordonă el.

Camera din față îmi face o poză.

— Ești gata. Acum, tu.

Jack face semn spre Lin, iar ea trece prin aceeași procedură. Când Jack mormăie un alt ordin, ea se ridică.

— Ești în întuneric la fel de mult ca mine, nu-i așa, Jean? rostește Lin.

— Taci din gură, îi spune Jack. Se întoarce apoi spre Lorenzo. Doctore Rossi, vă rog să luați loc. Mâna dreaptă pe ecran.

Ticălosul, mă gândesc.

Pe biroul lui Jack nu sunt fotografii: nici portrete de familie, nici fotografii de la școală cu copiii pe un fundal cu nori sau vreo pădure, nici vreo decorațiune. Prânzul lui – sau ceea ce cred că este prânzul lui – se află într-o pungă de hârtie mototolită care arată ca și cum n-ar mai putea suporta o altă golire și o altă reumplere. Mă gândesc că Jack nu este căsătorit și găsesc acest gând mulțumitor. Mai bine să suferi câteva minute de împunsături, îmbrânceli și gâfâieli o dată pe săptămână decât să trăiești cu el 24 de ore, șapte zile pe săptămână.

Lorenzo a terminat, iar imprimanta din spatele lui Jack scuipă rapid trei carduri de identitate din plastic. Jack întinde o mână spre Morgan și se salută. Când întinde aceeași mână spre Lorenzo, nu se întâmplă nimic.

— Nu prea cred, spune Lorenzo. S-ar putea să mă mânjesc de ceva.

De aceea îl iubesc pe Lorenzo – unul din vreo sută de motive. Patrick ar fi dat mâna cu târâtoarea asta grasă. Patrick ar fi zâmbit și ar fi spus „mulțumesc” când Jack i-ar fi dat cardul de acces laminat. Patrick ar fi fost mânios pe dinăuntru, dar ar fi jucat bine rolul.

După ce ieșim din cabina lui Jack, Morgan ne conduce într-o mică sală de conferințe din complexul de securitate.

Nu este aranjată ca pentru o conferință, ci cumva diferit: masa este împinsă într-o parte, două scaune se află în spatele ei, iar alte trei sunt aliniate ca niște bănci de școală, cu fața spre masă. Morgan se așază în fața clasei și întinde o mână, făcându-ne semn să luăm loc pe scaunele din fața lui.

Fac un schimb de priviri cu Lorenzo, iar el clatină din cap aproape imperceptibil.

Și așteptăm.

După zece minute în care ascultăm ticăitul ceasului pe perete, în sala de conferințe intră un bărbat ursuz, cu o cicatrice pe obrazul drept și cu tot farmecul unui veteran al Forțelor Speciale.

— Bună dimineața, Morgan! spune el. Bună dimineața, echipă!

Nu se așază, ci rămâne în spatele mesei, privind de sus audiența.

Un bărbat de talia lui ar fi făcut un oarecare zgomot pe hol, însă el a reușit să se furișeze spre noi. Îmi ia exact cinci secunde ca să îmi dau seama că nu îl plac. Judecând după privirea acră de pe chipul lui Lin, ei i-a trebuit chiar și mai puțin timp până să determine coeficientul de simpatie.

— O să fiu scurt și la obiect, pentru că toți aveți o treabă de făcut, spune el. Eu sunt domnul Poe și mă ocup de securitatea proiectului.

Buzele lui abia se mișcă atunci când vorbește, iar pieptul masiv nu pare să se ridice în ritmul

respirației. Cred că de când a intrat în cameră, nu a clipit deloc.

— Aveți o singură misiune aici. Cuvintele de bază sunt „singură” și „aici”. Asta înseamnă că vă faceți treaba, plecați și reveniți în ziua următoare. Nu vreau nicio discuție despre muncă cu restul laboratorului sau socializare după orele de muncă. Clar?

— Precum cristalul, spune Lorenzo, examinându-și una dintre unghii.

Poe se holbează la el.

— Nu vorbiți despre proiect cu nimeni în afara acestor ziduri. Nu vă luați munca acasă. Dacă trebuie să munciți mai mult de opt ore pe zi, o faceți aici. Prânzul se servește în cantina de la etajul trei. Verifică un program imprimat, apoi adaugă: Voi trei aveți intervalul de la ora unu doar pentru voi.

Lin se mișcă pe scaun, își desface picioarele, apoi le încrucișează la loc. Piciorul ei îl atinge pe al meu, iar eu împing un pic. *Da, asta sună ciudat.*

Vorbesc prima.

— Mă scuzați, domnule Poe, dar cum rămâne cu asistenții de laborator? Trebuie să stabilim experimente și noi…

Poe mă întrerupe:

— Toate instrucțiunile pentru personalul de laborator trec pe la Morgan. De asemenea, nu vă veți lua laptopurile acasă. Unul dintre oamenii mei va stabili o programare în această după-amiază cu fiecare dintre voi pentru securizarea echipamentelor electronice și pentru instalarea intranetului pentru echipa formată din voi trei.

— Am crezut că noi suntem echipa, spune Lorenzo, puțin sec.

— La asta se referă domnul Poe, zice Morgan. Ochii lui îl săgetează pe omul înalt de lângă el. Nu-i așa, domnule Poe?

— Exact. Alte întrebări? Nu așteaptă, ci continuă imediat: Fiecare dintre voi va trece printr-

un punct de verificare a securității la intrarea și ieșirea din clădire. Clădirea este echipată non-stop.

Poe încuviințează o dată spre Morgan, apoi se întoarce cu spatele la noi și pleacă la fel cum a intrat. În liniște.

— Bun. Morgan bate din palmă o dată, de parcă i-ar cere unei clase de copii neascultători să facă liniște. Să trecem la treabă! Dacă mă urmați, vă arăt totul în laborator.

Ieșim în șir din camera de conferințe, pe lângă Jack cel gras, care soarbe o Cola, apoi prin ușa principală fără ferestre. Morgan o deschide cu cardul lui de acces, care, spre deosebire de al meu, al lui Lorenzo și al lui Lin, este albastru. Ale noastre sunt albe.

Lin mă trage deoparte în timp ce înaintăm pe hol spre lift.

— Poe… Tipul tăcut-dar-silențios, spune ea.

— Foarte, încuviințez eu. Care-i treaba cu segregarea și cu termenul-limită?

— Nu știu. Dar dacă suntem singuri la prânz, vom avea ocazia să vorbim. Lorenzo pare să știe ceva.

— Haideți, doamnelor, strigă Morgan din liftul pe care îl ține deschis.

Grăbim pasul și ajungem la ușile deschise. Morgan intră primul, iar Lorenzo, ultimul. Când suntem înăuntru, întinde mâna pe la spate și mă strânge ușor.

— Ce zi incitantă, spune Morgan.

Da. Așa este.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Primul lucru pe care îl aud în timp ce parcurgem cei cinci metri de la lift până la laborator este chițăitul șoarecilor. Animalele sunt o necesitate, dar încă mi se face greață când trebuie să le injectez serul netestat. Sunt precum copiii mici și neajutorați… Nu pot suporta să privesc șoarecii în ochi în timp ce-mi injectez poțiunea în venele lor. Lin nu are nicio problemă în această privință – poate că pregătirea ei medicală o face să fie imună. Mereu o las pe ea să administreze injecțiile.

— Sunt șoareci, Jean, ar spune ea, dacă ne-am afla în laboratorul nostru din Georgetown. Dacă ți-ar invada cămara, ai pune capcane pentru ei, nu?

Ei, bine, aici m-a prins. Dar capcanele ar fi dispozitive pasive. Aș putea să mă descurc mai bine cu ele decât cu acele pline de chimicale. Mereu am lucrat ca la carte, când e vorba de ceva legat de creier. Să lăsăm medicii să se ocupe de lucrurile practice.

La ușă, Morgan își scoate cardul de acces, apoi se răzgândește.

— Ați putea încerca unul dintre cardurile voastre, să ne asigurăm că funcționează. Doctore McClellan? Ce-ar fi să faceți onorurile?

Lorenzo chicotește.

— Haide, Gianna. N-o să știi ce e înăuntru până nu deschizi.

Glisez cheia de acces în cititor și mă întreb dacă Lorenzo își dă seama că mă simt precum Pandora când ușile se deschid, fiind temporar orbiți de luminile fluorescente ce se trezesc la viață în laborator. Nu poate exista nimic rău aici, mă gândesc – doar speranța care se ascunde și ea în vechea cutie a Pandorei.

Totuși, ceva din scăparea lui Poe despre echipa formată din noi trei – dacă a fost o scăpare – mă face să mă simt neliniștită. De aceea, Poe însuși

mă neliniștește. Arată ca un frigider și e tăcut ca un mormânt. Și are privirea unui om care a ucis pentru Dumnezeu sau pentru țară. Sau pentru bani.

Morgan radiază de parcă laboratorul ar fi primul fiu născut, apoi îmi face semn să îl urmez înăuntru. Încă o dată, Lorenzo așteaptă ca eu și Lin să intrăm primele prin ușile duble.

Chițăielile a sute de șoareci se aud dinspre cuștile care acoperă peretele stâng. În dreapta sunt iepuri care adulmecă în tăcere, cu nasurile roz tresărind la orice intruziune în spațiul lor. N-am mai avut iepuri până acum și știu că Lin va trebui să se ocupe de injecții când vom ajunge la animalele mai mari. În niciun caz n-o să înțep un iepuraș de Paște până nu voi fi foarte sigură.

Doar că sunt foarte sigură, iar asta este cea mai rea parte. Ca să trag de proiect cât mai mult timp posibil, va trebui să ucid câțiva șoareci și iepurași.

În spațiul gol dintre șirurile de cuști sunt zece mese de laborator, fiecare cu propria stație de lucru. Asemenea birourilor din departamentul nostru de trei oameni, sunt libere și goale.

În capătul camerei este o altă ușă, care se deschide tot cu un card. De data asta este rândul lui Lin; încă o dată, Morgan trece de noi, intrând în adâncul laboratorului.

— Rahat, spune Lin.

Morgan se strâmbă. *Bun.*

Lorenzo rostește un singur cuvânt în italiană, la fel de expresiv precum „rahat”.

— *Cazzo…*

Amândoi au dreptate. Locul acesta nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum.

În dreapta mea sunt trei uși, marcate cu un semn: *Cameră de pregătire pacient: ciocăniți la ușă înainte să intrați.*

Dincolo de ele se află o zonă deschisă, cu un banc de computere și cu nenumărate dulapuri pentru echipamente mici.

Ultrasunet portabil, TMS și *TDCS* stă scris pe echipamentele aranjate sub fiecare dulap.

— Frumos, spune Lorenzo. Stimulare magnetică transcraniană și stimulare cu curent direct. Câte unități?

— Cinci din fiecare, spune Morgan, deschizând dulapurile unul câte unul. Și trei kituri de ultrasunete portabile, toate cu diverși traductori. Citește etichetele. Linear, sector, convex, neonatal, transvaginal.

Înainte de ultimul face o scurtă pauză, de parcă i-ar fi silă să menționeze anatomia feminină, chiar dacă știe foarte bine că avem nevoie de sondele transvaginale pentru subiecții noștri mai mici. Am mai spus-o și până acum, este un om de știință de rahat.

Lorenzo îmi face cu ochiul.

— Sunt mai multe aici, spune Morgan, apoi conduce micul nostru grup prin zona deschisă, spre partea din spate a laboratorului.

Două uși de aici duc spre camerele pentru RMN.

— Ai două echipamente de imagistică cu rezonanță magnetică? îl întreb, făcând semn spre Lin, care aproape că salivează.

În Georgetown, trebuia să implorăm ca să folosim echipamentul pentru RMN din spital – care se afla la o distanță de douăzeci de minute de mers pe jos. Și asta când ni se aloca acest timp, ceea ce nu se întâmpla prea des.

Morgan radiază.

— Două echipamente RMN Tesla. Și mai este și instalația PET.

Deschide o altă ușă și ne lasă să ne uităm înăuntru.

Ca să accesăm tomograful cu emisie de pozitroni, trebuia să așteptăm luni întregi.

— Dar EEG-uri? întreabă Lorenzo. Și laboratorul de biochimie?

— Toate sunt aici. Aparatura pentru electrocefalografie se află în zona de echipamente mai mici.

— Electroencefalografie, îl corectez eu. De aceea se cheamă EEG, și nu ECG.

Morgan mijește ochii.

— Mă rog… Oricum, am uitat să menționez că veți găsi electrozii și imprimanta în dulapul cel mai din dreapta. Laboratorul de biochimie este dincolo de aceste uși. Face semn spre cardul de acces al lui Lorenzo. Haide! Probabil că ești cel mai interesat de modulul de expresie a proteinelor. Este chiar aici, la dreapta.

Morgan arată direcția, dar Lorenzo încă scanează camera, în care ar putea încăpea cinci laboratoare de chimie de liceu. Noi suntem doar trei. Patru, dacă îl punem la socoteală și pe Morgan, dar nu cred că vreunul dintre noi îl pune la socoteală și pe el. Și un singur biochimist.

— În regulă, oameni buni! Morgan se uită la ceas. Am o întâlnire cu cei mari, așa că vă las să treceți la treabă.

— Așa să faci, spune Lorenzo, apoi își glisează cardul de acces în ușa laboratorului de biochimie. Ne descurcăm de aici.

— Internet? întreb, arătând spre un banc de computere cu monitoare de mărimea televizoarelor cu ecran plat din laboratorul principal.

— În niciun caz, Jean. Morgan aprinde una dintre stațiile de lucru. Excel, Word, SPSS, în caz că trebuie să rulezi statistici. MatLab. Tot ce îți trebuie.

Tot ce îmi trebuie dacă vreau să lucrez în vid, mă gândesc.

— Dar acces la publicațiile mondiale, Morgan? Nu țin în poșetă *Jurnalul de Neuroștiință Cognitivă* din ultimii cinci ani.

— Ah, da… Se îndreaptă spre un raft plin cu tablete și spune: Toate sunt conectate la bazele de

date academice. Dacă nu găsești ce vrei, sună la intercom. Voi rezolva.

Morgan zâmbește, afișând două rânduri egale de dinți mici, ce îmi amintesc de un hamster. Sau de un șobolan de laborator.

— Trebuie să fug acum, spune el, apoi dispare în camera cu rozătoare, îndreptându-se spre ușile principale.

Suntem, în sfârșit, singuri.

— Cincisprezece milioane pentru cele două RMN-uri Tesla și aparatul PET, spune Lin când ușile duble de la laborator se închid. Cincisprezece milioane. Ca să nu mai punem la socoteală și restul.

Cu toții știm aceste cifre. Fundația Națională de Științe doar că nu ne-a trimis un emoticon care râde la ultima noastră cerere, iar aceasta se referea doar la un echipament RMN. Fac niște calcule în cap și rostesc o cifră.

Lorenzo încuviințează.

— Douăzeci și cinci de milioane ar fi doar o aproximare. Dar nu asta mă deranjează.

— Nici pe mine, spun eu.

Ne uităm unii la alții și știu că ne gândim la același lucru. Toate echipamentele sunt noi, strălucitoare, recent instalate. Și totul este exact ce ne trebuie ca să lucrăm la remediul Wernicke. Nu instalezi un laborator cu echipament de douăzeci și cinci de milioane în trei zile. Și mai e și mirosul de animale din prima cameră. Șoarecii și iepurii sunt acolo de ceva vreme.

Au fost acolo cu mult înainte ca fratele președintelui să se afle la terapie intensivă.

— Este aproape ca și cum știau deja, spune Lin. De parcă ar fi plănuit totul.

Mă uit în jur prin laboratorul de biochimie, prin încăperile de RMN și PET, apoi prin zona deschisă care găzduiește echipamentele mici. În lumea noastră, mic nu înseamnă ieftin.

— Trebuie să vorbim, spun eu adresându-mă amândurora, dar uitându-mă numai la Lorenzo.

TREIZECI

Lin ne lasă în zona cu echipamente mici, motivând că ar vrea să vadă tuburile de la RMN-ul Tesla. Deși e o femeie măruntă, ochii ei pot sfredeli în mine precum pumnul unui boxer de categorie grea. *Ai grijă,* spun ochii ei.

— Vino cu mine!

Lorenzo îndoaie un deget, apoi rămâne tăcut până când ajungem din nou în laboratorul de biochimie, lângă una dintre chiuvete. Dă drumul la apă la maximum, apoi se apleacă spre bufetul de rășină epoxidică neagră. Face un semn către urechea dreaptă și se uită în sus, la tavan.

— Camere, mimează el.

Înțeleg. Dacă sunt camere, sunt și microfoane. Mă aplec spre el și mă prefac că citesc raportul pe care l-a scos din buzunarul de la piept. Este o factură electronică, dar mă concentrez asupra paginii de parcă ar fi ultima teoremă a lui Fermat.

— Le-ai spus că vom fi gata într-o lună? De ce? întreb.

— Pentru că Morgan nu avea de gând să te ceară pe tine. Nici pe Lin. Nu voia femei în proiect. I-am garantat că vom avea un prim tratament de succes înainte ca președintele să plece în Franța, dar numai dacă voi două veți fi în echipă. După un moment, adaugă: Și suntem deja aici.

Nu știu dacă să îl sărut sau să-l plesnesc.

— Știi ce se întâmplă cu mine după ce terminăm, nu? Și cu Lin?

Lorenzo privește în jos, spre încheietura mea, spre urma slabă a vechii arsuri din jurul ei.

— Știu.

Vocea lui este tristă, dar are în ea o furie reprimată, încă o dată sunt conștientă de diferența dintre Patrick și Lorenzo. Amândoi sunt înțelegători, dar numai Lorenzo ține lupta în el.

— În plus, am nevoie de banii de bonus, adaugă el.

— Pentru ce?

— O chestiune personală.

— Ce fel de chestiune personală costă o sută de mii de dolari?

Mă privește direct în ochi, pe deasupra robinetului care curge.

— O chestiune foarte personală, spune el înainte să oprească robinetul. Bun, te simți mai bine acum?

— Sigur, răspund, fără să înțeleg dacă vorbește despre episodul din dimineața aceea sau despre conversația noastră. Ca o zi însorită.

— Bun. Pentru că avem treabă.

— Așteaptă! Dau drumul din nou la apa rece. Când te-au contactat pentru proiect?

— Exact după ce Bobby Myers și-a spart capul.

Încuviințez.

— Enzo, nimeni nu comandă, livrează și instalează două aparate RMN Tesla în trei zile. Nici măcar guvernul.

Zâmbește când își aude vechea poreclă.

— Da. Știu. Haide! S-o scoatem pe Lin din tehnorgasmul ei și să luăm prânzul.

Robinetul se oprește pentru a doua oară și ne îndreptăm din nou spre secțiunea neuro a laboratorului când ceasul arată ora unu.

— Pe cine ai în minte pentru primul subiect? întreabă Lorenzo.

— Cu siguranță pe Delilah Ray. L-am văzut pe fiul ei alaltăieri. E poștașul nostru.

Este și bărbatul care a clipit de trei ori spre mine și care mi-a spus apoi că are o soție și trei fiice. Mă gândesc că n-ar strica să fiu la ușă data viitoare când își face tura. Însă acum, singurul lucru la care mă pot gândi este mâncarea.

TREIZECI ȘI UNU

În după-amiaza asta, în timp ce înaintez în coloana de mașini de pe Rock Creek Parkway, cocoșată în spatele volanului ca să evit privirile șoferilor bărbați care se deplasează la ora de vârf, mă gândesc din nou la Jackie Juarez.

Ea îl numise pe Patrick un fătălău cerebral. Acest epitet nu ar atârna niciodată în jurul gâtului lui Lorenzo.

— Bărbații sunt de două tipuri, mi-a spus ea odată. Bărbați adevărați și oi. Tipul acesta cu care te întâlnești…

— …e o oaie, am terminat eu. Presupun că asta crezi.

— Nu cred asta, Jeanie, o știu.

Și-a aprins o țigară – era în etapa de Virginia Slims, iar apartamentul nostru era decorat în stil *You've Come a Long Way, Baby* în acel an – și a suflat un nor de fum mentolat.

— Vreau să spun că, dacă ar fi să trec la echipa voastră, aș vrea un bărbat care… nu știu, mi-ar lua apărarea.

— Uită-te la tine, ce romantică! am spus.

Ea a ridicat din umeri.

— Poate. Dar aș vrea pe cineva care să fie dur atunci când e nevoie.

— Patrick e bun, am spus eu. Asta nu are nicio valoare?

— Nu în registrul meu.

Atunci când mi-am susținut teza și Patrick și-a început rezidențiatul, ne-am căsătorit. Am invitat-o pe Jackie, sperând să vină.

Nu a venit.

Poate că nici eu nu aș fi venit.

Ies de pe alee și mă opresc la semafor lângă un bărbat de vârstă mijlocie, într-o Corvette de un negru mat. *Menopauza mașinilor sportive,* mă gândesc eu. Luneta este plină cu abțibilduri:

MYERS PREȘEDINTE! SUNT SIGUR PUR, TU EȘTI?; FACEȚI AMERICA MORALĂ DIN NOU! Claxonează, așteaptă să întorc capul, apoi deschide geamul. Îl deschid și eu, crezând că dorește indicații de orientare prin labirintul străzilor din Washington, cu bulevardele sale diavolești în diagonală.

Scuipă spre mașina mea când semaforul se face verde, apoi pleacă în trombă.

Îmi dau seama că încă am lipit pe bara din spate un abțibild cu numele celuilalt candidat.

Ce ar face Jackie? Ar merge după el? Probabil. L-ar scuipa și ea? Cel mai probabil. Însă mă gândesc la ce ar face Patrick: absolut nimic.

Ar ofta și ar clătina din cap văzând grosolănia gestului, apoi ar curăța mizeria și l-ar uita pe domnul „Criza Vârstei Mijlocii". Dar Lorenzo? Lorenzo l-ar bate pe ticălos de i-ar suna apa în cap.

Dintr-un oarecare motiv, gândul mi se pare atrăgător. Nu eram așa. Îmi dau seama că m-am transformat mai mult decât mă așteptam într-o Jackie și, brusc, simt că aș vrea să o văd mai mult ca oricând.

Mă îndoiesc că ea ar vrea să mă vadă și, chiar dacă ar fi așa, acum se află într-un loc unde cuvântul „vizitator" nu există.

Jackie se află într-o tabără (*Spune-o*, *Jean: închisoare),* undeva prin centrul țării, unde lucrează la o fermă, sau o grădină, sau o crescătorie de pești de dimineața până seara. Părul ei – orice culoare o fi fost ultima oară – are rădăcini albe și vârfuri despicate, iar brațele ei au un bronz de fermier. Un bronz de țărănoi, îi spuneam noi, genul care îți lasă umerii palizi. Poartă o brățară lată de metal care nu arată niciun număr, pentru că, în noua lume a lui Jackie, nu sunt cuvinte de numărat. Asemenea femeilor de la supermarket care-și purtau bebelușii, a căror singură vină fusese să scrie o mică bârfă, un mesaj

de alinare, un nevinovat *Și mie mi-e dor să vorbesc cu tine.*

Jackie Juarez, feminista devenită acum prizonieră, doarme noaptea într-o celulă cu un bărbat pe care nu îl cunoaște. Toamna trecută am văzut un documentar despre aceste tabere de conversie. Steven îl pornise.

— Ciudați, a comentat el. Bine le face!

Ultimele mele cuvinte au ieșit la suprafață, ca niște mici pumnale îndreptate spre fiul meu cel mare, care începuse să se poarte din ce în ce mai puțin precum fiul meu și din ce în ce mai mult ca reverendul Carl Corbin.

— Nu crezi asta cu adevărat, puștiule.

El a oprit sonorul televizorului în timp ce un șir nesfârșit de bărbați și de femei mărșăluia dintr-o construcție de beton spre ferma de muncă. Soldați înarmați în jeepuri flancau parada de prizonieri.

— Este o alegere de viață, mamă, a spus Steven apoi. Dacă poți să alegi o sexualitate, la fel de bine poți să o alegi și pe cealaltă. Asta încearcă să facă.

Am rămas fără cuvinte în timp ce priveam chipurile oamenilor îmbrăcați în gri, odată mame și tați, contabili și avocați, care ieșeau din lagăr îndreptându-se spre câmpuri. Jackie ar fi putut la fel de bine să se numere printre aceștia, obosită și plină de bășici după zile în șir petrecute în soare.

Steven a dat volumul mai tare, arătând spre ecranul cu statistici.

— Vezi? Funcționează. Zece la sută după prima lună, până la treizeci și doi la sută de la finalul lunii septembrie. Vezi?

Se referea la rata de succes a conversiei.

Nu vedeam deloc. Dar am văzut-o, după cum o văd și acum, pe Jackie Juarez în cizme de lucru și în uniformă kaki, smulgând buruieni și strângând recolta până când mâinile îi erau tăiate și însângerate.

Sau…

Jackie este căsătorită. Poate cu un cretin gras precum Jack de la securitate sau poate cu unul dintre tipii homosexuali pe care îi știa dinainte. Poartă un contor de cuvinte și își petrece zilele gătind și sperând să rămână însărcinată, pentru ca autoritățile să știe că mariajul este autentic, mai mult decât un aranjament de conveniență pentru a evita viața din tabără.

Nu. Jackie nu ar ceda niciodată, nu ar lucra niciodată pentru sistem, nu s-ar vinde oamenilor președintelui nici pentru bani, nici pentru voce, nici pentru o lună de libertate. Patrick ar face-o, desigur. Lorenzo, nu. Aceasta este diferența dintre soțul și amantul meu.

Dar Lorenzo a făcut asta în secunda în care a semnat contractul, acceptând să lucreze la proiectul privind afazia.

În timp ce opresc pe aleea mea, motivul mi se dezvăluie cu claritate: Lorenzo are un plan și cred că acesta poartă numele meu.

TREIZECI ȘI DOI

Când intru pe ușa din spate, îmi iau masca de mamă și soție.

Sonia și gemenii sunt pe covorul din sufragerie, jucând cărți.

Patrick taie legume în bucătărie, cu o sticlă de bere deschisă lângă fundul de tăiat. Mă întreb dacă este prima din această după-amiază.

— Hei, spun eu, lăsându-mi poșeta – amplu percheziționată la punctul de securitate înainte de a pleca de la birou – pe un bufet.

— Hei, iubito! Patrick lasă jos cuțitul și mă strânge în brațe. Totul a mers bine?

— Destul de bine.

— Cum a fost?

— Suntem sub durerea torturii de a nu putea vorbi despre asta în afara biroului, răspund. Probabil este mai adevărat decât cred, îmi spun. Unde este Steven? E pe cale să rateze gustarea de la ora șase, dinaintea cinei.

Patrick face semn cu bărbia spre stânga casei.

— E alături.

— El și Julia probabil că discută din nou. Chiar trebuie să vorbești cu el despre chestia asta cu însurătoarea. E prea tânăr, spun.

— Așa voi face. Ah, părinții tăi au sunat pe FaceTime. Le-am spus că vei suna mâine, dar mama ta ar vrea să vorbească cu tine în seara asta.

— Pot să folosesc laptopul tău?

— Al tău unde este?

Al meu este în carantină cu unul dintre tocilarii lui Poe.

— E încuiat bine într-o clădire fără nume de undeva din Washington, spun eu. Sigur nu pot să ajut aici?

El aruncă un șervet de bucătărie spre mine.

— Haide, du-te! Pleacă! Nu am nevoie de bucătari adjuncți amatori în bucătăria mea.

Râdem amândoi de încercarea lui de a imita un accent sudist de bucătar. În regulă. Asta e ceva diferit.

După o rundă-fulger de Old Maid împreună cu copiii – Sonia reușește să rostească vreo câteva cuvinte –, mă duc în biroul lui Patrick, pe care l-a lăsat descuiat, și îmi sun părinții. Italiana vine greu la început, apoi se așază într-o cadență stabilă, în care toate vocalele și silabele rimează. Papa nu are nimic bun de zis despre președinte sau despre fratele președintelui – de fapt, despre nimic ce are legătură cu țara asta. Mama este mai supusă, mai tăcută decât de obicei.

— *Tutto bene, mammi?* o întreb.

Ea mă asigură că este totul bine, doar câteva dureri de cap ce au apărut în ultima vreme.

— Trebuie să te lași de fumat, îi spun.

— E Italia, Gianna. Toată lumea fumează.

Nimic mai adevărat. Pe lângă fotbal, fumatul este un sport național, mai ales în sud, de unde suntem noi. Așa că abandonez subiectul momentan și mă îndrept cu conversația spre ceva mai vesel. Pentru o vreme, îi ascult povestindu-mi despre lămâii și portocalii din curte, despre grădina de legume și despre *signore* Marco, vânzătorul de pește care, în sfârșit, se va însura cu *signora* Matilda, brutăreasa. Era și timpul – laolaltă, Marco și Matilda trebuie să aibă în jur de 170 de ani.

Lama toporului cade când mama mă întreabă dacă ajung la ei vara asta.

— Doar nu vrei să mor singură, nu? spune ea.

— Nu moare nimeni, mami, zic, dar simt un curent rece care îmi trece pe șira spinării. Promite-mi că te duci să îl vezi pe doctorul Michele, da?

Între „ciao”, săruturi și promisiuni de a vorbi din nou a doua zi se scurg zece minute; apoi încheiem apelul. Dacă femeile italiene ar avea cote, ca noi, și-ar consuma fiecare ultim cuvânt la încheierea unei conversații telefonice.

Doar după ce închid FaceTime-ul observ plicul de pe biroul lui Patrick, cu ștampilele sale, top secret. Cel care a venit cu ideea de a eticheta documentele clasificate folosind un font roșu, imens, care oferă un indiciu despre conținutul lor, a fost un cretin, mă gândesc. Ai putea la fel de bine să scrii pe plic DESCHIDE-MĂ! Dacă ar fi după mine, mi-aș ascunde toate secretele pe spatele exemplarelor de *Reader's Digest.*

Patrick fluieră în bucătărie, iar copiii se ceartă, acuzându-l pe Sam că a trișat la cărți. Ei pretind că a folosit regina de pică dintr-un alt pachet de cărți de joc, ascunzând-o în mânecă.

Ar fi atât de ușor să arunc o privire spre conținutul acestui plic. Practic, simt greutatea micului diavol roșu pe umărul meu stâng, îndemnându-mă. *Haide, Jean. Aruncă o privire! Nimeni nu trebuie să afle vreodată.*

Așa că asta intenționez să fac.

Conținutul plicului nu mă surprinde. În calitate de consilier științific al președintelui, cu siguranță Patrick este la curent cu proiectul Wernicke. Ceea ce nu înțeleg este de ce pe prima pagină din plicul top secret al soțului meu se face referire la trei echipe distincte: Auriu, Roșu și Alb. Lorenzo, Lin și cu mine suntem în Echipa Albă. Alte nume, toate necunoscute mie, sunt listate sub Auriu și Roșu. Câteva dintre ele au atașate ranguri militare.

— Mami! Vocea Soniei în cadrul ușii mă face să tresar. Am câștigat la Old Maid!

Acum are sens sechestrarea reginei de pică de către Sam. Pun repede notițele despre proiect înapoi în plic, sperând că am lăsat totul la fel cum era pe biroul lui Patrick, care pare mereu organizat la linie.

— Bravo, fetița mea! Ce-ar fi să mergem să vedem ce face tati în bucătărie?

— Te iubesc, mami! Te iubesc atât de mult!

Opt cuvinte sunt suficiente pentru a-mi face inima să stea în loc.

TREIZECI ȘI TREI

— Ceva interesant? mă întreabă Patrick când mă întorc în bucătărie.

Am fost mereu jalnică în privința păstrării secretelor. Chiar și o nuanță de minciună îmi face buzele să mi se strâmbe, apoi ochii îmi intră și ei în joc. Am încercat o singură dată să organizez o petrecere-surpriză pentru Patrick – cred că atunci când a împlinit treizeci de ani colaborând cu secretara lui de atunci și cu vreo doi tipi de la serviciu. Când a venit ziua aceea, în sfârșit, el a părut atât de uimit, de parcă o bombă tocmai ar fi căzut din cer.

Succes! m-am gândit. Asta până în dimineața următoare, când Evan King s-a dat de gol, spunându-mi cât de bine s-a prefăcut soțul meu.

— Am văzut-o în ochii tăi, iubito, mi-a spus Patrick apoi. E bine că nu ești tu cea cu certificare de securitate. Deci, gata cu petrecerile-surpriză.

Patrick ridică privirea de la aragaz.

— Vești bune?

— Poftim?

— Vești bune de la părinții tăi?

Simt greutatea terorii alunecând de pe mine și topindu-se într-o băltoacă pe gresia din bucătărie.

— Ăăăă… așa cred. Papa a vândut magazinul unui lanț. Deci cred că asta e o veste bună.

— A sosit timpul ca bătrânul să se pensioneze, zice Patrick. Uite! Gustă și spune-mi ce mai trebuie.

Scoate cu lingura câteva legume, pe care le sotează.

— Perfect, spun eu, deși gustul nu mi se pare bun.

Acum nimic nu-mi mai miroase bine. Vinul roșu pe care Patrick îl toarnă miroase a ulei rânced, carnea, care cred că este de pui, dar care ar putea la fel de bine să fie ficat de capră, umple bucătăria

și sufrageria cu un miros groaznic. Ar trebui să îmi fie foarte foame, dar nu-mi este.

— Steven nu s-a întors încă? Oh… Vorbind de lup…

Fiul meu intră, trântind ușa din spate în urma lui. Sonia se luminează la față, la fel și gemenii. Patrick și cu mine suntem pe punctul să spunem un „Bună”, însă Steven trece pe lângă noi și pe lângă frigider și iese pe hol, luând-o spre camera lui. E roșu la față, un roșu marmorat care se întinde pe obraji și pe gât. Cumva, arată de treizeci și ceva de ani, și nu de șaptesprezece, purtând greutatea întregii lumi pe umeri.

Și iată cum un adolescent ursuz scoate la suprafață cea mai urâtă parte din meseria de părinte.

— Mă duc eu la el, spun.

Am nevoie să evadez din zona mirosurilor de mâncare înainte ca nervii olfactivi să mi se revolte.

— Spune-i Soniei să îți povestească despre jocul ei de cărți.

Muzica lui Steven îmi vibrează în oase când merg pe hol și mă apropii de ușa dormitorului lui. Bat la ușă o dată, dar nu primesc niciun răspuns. La a doua bătaie, Steven mormăie un „Intră” plictisit.

— Ești bine, puștiule? îl întreb, băgând capul pe ușă.

Ceea ce ascultă el devine un zgomot de fond anost.

— Da, spune Steven.

— A fost bine la școală?

— Da.

— Ce mai face Julia?

— Bine.

— Vii la cină? E aproape gata.

— În curând.

Când mă întorc să plec, el rupe lanțul monosilabelor.

— Mamă? Dacă o persoană pe care o cunoști – și poate chiar o iubești – ar face o chestie de rahat, ai da-o în gât?

Simt nevoia să mă gândesc puțin la asta.

Odată, aș fi spus da. Dacă vezi pe cineva care depășește limita de viteză într-o zonă cu școală, scoate-i plăcuța de înmatriculare. Când vezi un părinte care își lovește copilul în Walmart, sună poliția. Dacă ești martorul unui jaf în vecini, raportează-l.

Pentru fiecare acțiune există o reacție opusă, egală. Doar că nu mai este așa, nu acum. Reacțiile pot fi opuse, dar în mod sigur nu sunt egale. Știam despre Annie Wilson și despre bărbatul care venea la ea cu camioneta lui albastră, deși el nici măcar nu se obosea să folosească ușa din spate. Știu că Lin Kwan, care acum trăiește cu fratele ei, este genul de femeie care preferă alte femei. Mai știu și că, dacă – în cuvintele lui Steven – aș fi dat-o în gât pe Annie, m-aș fi privit cu greu în oglindă în fiecare dimineață. Ideea de a face pe informatorul în privința lui Lin este o anatemă, orice ar avea de spus reverendul Carl și restul Purilor în privința asta.

— Depinde. De ce? întreb.

— Fără motiv, spune Steven ridicându-se din pat. Cred că o să fac un duș.

Când trece pe lângă mine, lăsându-mă cu murmurul muzicii electronice – o melodie din vremurile de dinainte, ale cărei versuri probabil nu se potrivesc cu *Fundamentele Filosofiei Creștine Moderne,* sau cu Bărbăția Pură, sau cu perspectiva asupra lumii a lui Carl Corbin –, simt cum mă cuprinde din nou căldura. Problema mă presează, îmi scoate aerul din plămâni, lăsându-mă fără suflu.

Nu se poate ca Steven să știe despre Lorenzo, îmi spun. N-are cum. Am fost precauți ultima oară, când ne-am întâlnit accidental în Piața de Est; am condus cu atenție spre baraca noastră din

Maryland și am stat ghemuită tot drumul pe bancheta din spate. Era martie, iar Steven ar fi trebuit să fie la școală.

Oboseala și grija mă lovesc ca un sac de cărămizi, câte unul din fiecare parte, așa că mă îndrept spre hol ca să mă alătur lui Patrick în bucătărie.

El încă fluieră.

TREIZECI ȘI PATRU

Mă trezesc sirenele. Par niște animale care urlă în liniștea nopții, auzindu-se din ce în ce mai tare, până când simt că sunt la fereastra dormitorului meu. Lumini roșii și albastre licăresc printre jaluzele și știu că nu visez.

— Ce dracu? spune Patrick, răsucindu-și și trăgându-și o pernă peste cap.

Nu stă prea mult în peștera lui, căci realitatea pătrunde și acolo; în câteva secunde se trezește.

Nu mă pot gândi decât la conversația pe care am avut-o cu Lin de dimineață în biroul nostru. Încă ai o simpatie pentru colegul nostru italian?… De cât timp durează asta?… *Ai grijă, draga mea… Ai mai multe de pierdut pe lângă voce.*

Și apoi mai e Steven, cu întrebarea lui criptică ce îmi sună în urechi și acum.

— O, Doamne, spun, apoi mă duc la fereastră.

Văd două mașini și un vehicul mai mare, pătrățos, ca o ambulanță, deși nu e alb. O a treia mașină oprește în spatele dubei, blocându-ne aleea.

Blocând orice mașină care ar putea să intre. Sau să iasă.

Următoarele cuvinte pe care le spun, un pic mai mult decât o șoaptă răgușită, zgârie aerul. Nimic din mine nu mai funcționează, nici genunchii, care par de jeleu, nici vocea, nici stomacul. Valuri de greață mă cuprind în timp ce privesc culorile electrice aliniate pe strada din fața casei noastre.

Mă aștept să sune soneria, un eveniment pe care obișnuiam să îl așteptăm cu bucurie. Soneriile însemnau musafiri în vacanță, pachete abia sosite, perechi prietenoase de tineri bărbați din Utah, care, în ciuda rezistenței mele față de orice fel de convertire, păreau cumva mereu plăcuți și bine îngrijiți. Soneriile însemnau copii care veneau cântând *ne dați ori nu ne dați*, îmbrăcați în

fantome, goblini și prințese sau ca eroii din filmele de acțiune ale lunii.

— Mă duc eu, spune Patrick.

Aștept sunetul clopoțelului și mă gândesc la Poe, la cicatricea lui, la fața sa de fost ofițer la Forțe Speciale, dar și la tăcerea lui ciudată. Pentru mine nu vor exista clopoței argintii sau aurii în seara asta, ci unii din fier.

Of la dracu'.

Acum îi văd intrând, în uniforme și înarmați cu dispozitive negre, mergând pe terasa de lemn lustruit a casei mele, lăsând urme și zgârieturi. Îi văd pe Thomas, pe reverendul Carl și pe alți bărbați, unul ținând o cutiuță cu un contor setat la zero, care se va prinde de încheietura mea ca o cătușă de fier. Văd camerele de televiziune și reporterii de știri, toți pregătiți cu blițul și străduindu-se să prindă imaginea fostei doctorițe Jean McClellan, condamnată acum la o viață de tăcere și de muncă în câmpurile din Iowa, în pescăriile din Mâine sau în fabricile de textile din Alabama. Ulterior unei umiliri publice, desigur.

Steven, mă gândesc. *Ce ai făcut?*

Nu îl vor căuta pe Lorenzo. Știu asta. Greșelile bărbaților au fost mereu tolerate.

Sonia vine alergând în camera mea, cu ochii strălucind. Pașii băieților se aud în direcția opusă, îndreptându-se spre partea principală a casei, unde s-a dus Patrick.

— E în regulă, fetița mea, spun, luând-o pe Sonia în brațe. E în regulă.

Dar nu e în regulă. Nimic nu e în regulă în timp ce stau aici cu spatele lipit de tăblia patului, legănându-mi fiica și așteptând sunetul apocaliptic al soneriei de la ușă.

TREIZECI ȘI CINCI

Trec cinci minute oribile până ca pașii lui Patrick să se audă alergând din nou pe hol.

— E de rău, spune el. Orice ar fi, e de rău.

Pe chipul lui se citește grija, nenumărate linii pe o suprafață palidă de pergament.

Dar nu se aude soneria.

Mă ridic, o iau pe Sonia în brațe și îl urmez pe Patrick în bucătărie. Parada de vehicule este încă pe stradă, iar sirenele încă urlă. Luminile mașinilor împroașcă noaptea cu albastru și cu roșu.

Șase bărbați stau de pază pe veranda din fața casei familiei King, iar alți doi se află la ușa din spate.

Nu sunt eu, mă gândesc. *Nu sunt eu. Nu sunt eu. Nu sunt eu.*

Strigătul unei femei se aude apoi până în bucătăria noastră și risc să mă uit pe fereastră.

Leo dă să aprindă lumina.

— Nu. Las-o stinsă. Să fie întuneric, spun eu.

Oare ce a făcut Olivia King?

Dacă o persoană pe care o cunoști – și poate chiar o iubești – ar face o chestie de rahat, ai da-o în gât?

Și apoi îmi dau seama că acești bărbați nu au venit pentru Olivia, ci pentru Julia.

Plec de la fereastră. Patrick este lângă mine, având încă o paloare sumbră. Pe Sonia am așezat-o pe unul dintre scaunele de la insula din mijlocul bucătăriei. Sam și Leo se uită la scena de vizavi cu ochii rotunzi și mari cât farfuriile.

Numai Steven nu este aici.

Afară, țipetele s-au înrăutățit. Olivia – cred că Olivia este cea cu baticul roz, cu bibliile roz și cupa goală de măsurat în mână – a dezlănțuit un adevărat iad.

— N-o puteți lua! Evan! Fă ceva! La dracu, fă ceva în loc să stai dracului acolo cu mâinile în

buzunare și să te uiți. Omoară-i! Împușcă-i pe nenorociții dracului! Spune-le că nu a fost vina ei! N-a fost…

Tirada ei este întreruptă de un urlet de durere, dar numai pentru un moment, o fracțiune de secundă. Apoi o ia de la capăt, pe jumătate țipând, pe jumătate implorând, în timp ce doi bărbați o scot pe Julia King din casă. Evan stă în tăcere cu mâinile în buzunare, iar lumina de pe verandă îi proiectează o strălucire aurie pe chip.

Înainte ca Patrick să mă poată opri, ies pe ușa din spate a casei, ignorând ploaia de mai care a început să cadă. Pleoscăi cu picioarele goale pe aleea noastră și ajung în curtea familiei King.

— Opriți! Scoateți-i contorul! urlu eu.

Toate capetele se întorc spre mine, cu excepția Oliviei. Ea o ține pe-a ei, acum implorând și plângând.

— Vă rog, nu o luați! Vă rog! Luați-mă pe mine în locul ei. Vă rog!

Fiecare cuvânt este întrerupt de un șoc electric și un urlet.

— Scoteți-i nenorocitul de contor! țip eu din nou.

— Mergeți înăuntru, doamnă, spune cineva.

Recunosc vocea lui Thomas cel în costum negru, cu un suflet chiar și mai negru. Apoi el îi ordonă unuia dintre ceilalți:

— Duceți-o în camion.

Se referă la Julia, care nu a spus niciun cuvânt. Nu încă. Se întoarce în lumina slabă a luminii de pe verandă și îi văd chipul, complet inexpresiv. Este în stare de șoc. În jurul încheieturii stângi poartă o cătușă metalică. Julia urmează să i se alăture femeilor de la supermarket și lui Jackie, și Dumnezeu știe câtor altora în versiunea lor bolnavă de încarcerare. *Zero cuvinte pe zi, fetițelor. Să vedem cât durează până când vă dați pe brazdă.*

Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de Olivia, dar picioarele mă poartă mai departe în curtea ei, peste trupul ei în convulsii, în cămașa de noapte din satin de culoarea piersicii, care acum e lipită de ea ca o folie, la fel ca a mea.

Trebuie să fie din cauza transpirației, pentru că veranda familiei King este acoperită, iar ploaia nu bate tare. Thomas face semn spre unul dintre ceilalți bărbați, iar acesta se îndreaptă spre mine, cu mâna pregătită ca o stea-de-mare lângă arma de la curea.

— Mergeți acasă, doamnă. N-aveți ce vedea aici.

— Dar eu…

Mâna cu degete răsfirate a omului se apropie și mai mult de curea.

Sunt martora celui mai oribil eveniment din viața mea când Julia King este condusă de pe verandă, de lângă mama ei, spre duba întunecată. Bărbatul care o escortează – care, de fapt, îi susține corpul căzut într-o poziție oarecum dreaptă – îi citește drepturile.

Doar că nu sunt drepturi. Nu este nimic care să rimeze măcar cu „aveți dreptul să…”, ci doar repetiția monotonă a unor propoziții care încep cu „te vei”.

În timp ce mă întorc pe aleea noastră, spre ușa din spate, în picior îmi intră o piatră măruntă. Sunt atât de multe pietricele, încât tot ce vreau e să le iau în pumni și să mi le înfig în ochi, ca să nu mai văd nimic din tot ce se întâmplă acum.

De exemplu, Patrick, care stă în bucătărie și nu face nimic. Steven, care apare din camera lui exact când eu ajung pe prețul de la intrare, picurând apă peste tot, și care acum privește cu ochi lipsiți de orice expresie – ochi de păpușă – spre duba neagră – care nu este o ambulanță – ce o va duce pe Julia King la noua ei casă permanentă.

Sam și Leo îmi aduc prosoape. După ce le iau, îi trimit pe gemeni și pe Sonia la culcare, apoi mă

duc în atac.

— Ce dracului ai făcut, Steven?

El se eschivează când îmi aude vocea – nu mai este adolescentul înfumurat de ieri, de la cină.

— Nimic.

— Ce ai făcut?

— Las-o baltă, mamă!

Sigur că da. Îl apuc pe fiul meu de șaptesprezece ani de gulerul de la cămașă și simt că aș putea să strâng țesătura din jurul gâtului său până când se face roșu și începe să transpire. Dar nu fac asta. Nu așa vreau să fiu. Nu asta este imaginea pe care vreau să o văd în oglindă mâine-dimineață. Îmi cobor vocea.

— Ce ai făcut, puștiule?

Steven pare să se micșoreze, ascunzându-se într-un colț al bucătăriei, lângă frigider și raftul pe care stăteau cărțile mele cu rețete cu un milion de ani în urmă. Ochii mei alunecă spre Patrick. *Am nevoie de tine acum,* încerc să îi spun.

— Eu n-am… făcut… se bâlbâie Steven. N-a fost vina mea!

Făcut. Ce înseamnă asta? O veche melodie a lui Eartha Kitt îmi trece prin minte: *Let's do it*[3].

— Of, Steven, spun eu.

Și *tot făcutul* iese la iveală.

— Ea a spus că ar vrea să încercăm ceva. Și… Steven se uită spre Patrick cerând ajutor. Negăsind nimic în afară de un clătinat din cap tăcut, continuă: Nu trebuia să facem asta.

Facem.

Îmi fac o promisiune în gând să nu mai folosesc niciodată cuvântul ăsta.

Afară, în lumina verandei familiei King, Evan strigă ceva ce nu pot să înțeleg, în timp ce Olivia se prăbușește lângă zidul de cărămidă.

— N-o să-și revină niciodată după asta, spun eu, fără să mă adresez cuiva anume. Apoi mă întorc spre Patrick: Poți să faci ceva? Poți să vorbești cu Myers sau Carl Corbin?

Cuvintele lui Patrick sună plat.

— Ce le-aș putea spune?

— Iisuse… Nu știu. Ești deștept. Ce-ar fi să le spui că a fost vina lui Steven? Că el a început totul, că Julia nu a fost de acord, dar el a continuat oricum. Că erau confuzi. Sau că nu s-a întâmplat nimic, de fapt. Același întâmplat din nou.

— Că, de fapt, nu au făcut sex. Poți să faci asta?

— Asta ar fi o minciună, spune Steven înainte ca Patrick să poată răspunde.

— Nu-mi pasă, zic. Îți dai seama ce se va întâmpla cu Julia? Poți să faci asta?

Ea îmi apare în minte ca într-un vechi film de familie, mergând pe patine sau pe bicicletă pe stradă, îmbrăcată într-un top și ascultând muzică, vorbind peste gard în timp ce eu tund trandafirii doamnei Ray și ținându-l pe Steven de mână. Acum o văd la televizor îmbrăcată într-o bluză cenușie, tresărind în fața blițurilor celor o sută de camere, stând în tăcere în timp ce reverendul Carl citește din manifestul său pur. Peste câțiva ani, Julia va fi obosită și cocoșată, smulgând buruieni sau curățând pește.

Și nimeni din camera asta nu poate să facă nimic.

După cum am spus: greșelile bărbaților.

TREIZECI ȘI ȘASE

Vinerea, potrivit contractului pe care l-am încheiat, este ziua mea liberă, dar prin vene îmi curge prea multă adrenalină ca să pot să dorm, așa că mă ridic, lăsându-l pe Patrick să sforăie, și mă duc în bucătărie. Acolo gândesc cel mai bine.

Vreau să lupt și nu știu cum.

Dacă Jackie ar fi aici, ar avea câteva cuvinte pentru mine. Cel mai mult mă gândesc la unul dintre ultimele ei discursuri, din acea după-amiază de aprilie târzie; eram în apartamentul nostru din Georgetown, cu covoare și veselă de la IKEA și poate și câteva oale și tigăi de la vreo vânzare din curți.

— Poți să începi cu ceva mărunt, Jeanie, mi-a spus ea. Participă la câteva marșuri, distribuie pliante, vorbește cu unii oameni despre probleme. Nu trebuie să schimbi toată lumea de una singură, să știi.

Și au urmat apoi expresiile *obișnuite: grassroots, pas cu pas, lucrurile mici contează, speranța schimbă, da, putem!* Toate acele cuvinte la care Patrick se strâmba, iar eu o făceam odată cu el.

La șase, Steven se târăște în bucătărie și își toarnă un pahar cu lapte, pe care îl ia în camera lui.

Bun. Abia pot să mă uit la el.

Îmi pregătesc niște pâine prăjită și un ceai. Creierul îmi cere cafea, însă restul organismului meu s-a opus de îndată ce am deschis punga de boabe și le-am pus în râșniță. Până și pâinea prăjită miroase ciudat, de parcă tot conținutul cămării mele ar fi putrezit peste noapte. Totul are un gust de pește vechi.

Apoi Sonia se trezește și are nenumărate întrebări despre noaptea trecută.

— Ce s-a întâmplat acasă la familia King? O să mă duc azi la doamna King să mă joc? Julia e

bolnavă?

Cuvintele ei sunt precum muzica, însă versurile sunt toate greșite.

— Totul e în regulă, puiul meu, mint. Dar cred că doamna King are nevoie de o pauză azi.

Ceea ce înseamnă, desigur, că va trebui să găsesc o altă bonă pentru Sonia în timp ce eu sunt la serviciu.

Elimin pe rând toți vecinii. Prea bătrân, prea religios, prea ciudat, prea nepăsător. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca Sonia să cadă dintr-un leagăn – sau chiar mai rău, mă gândesc – sau să vină acasă recitând pasaje din manifestul purilor. Mă frec la ochi de somn și îmi storc creierii ca să găsesc o soluție.

Soluția îmi apare dintr-odată: cele trei clipiri ale poștașului. Și el are trei fete.

În timp ce Sonia ronțăie cerealele de la micul dejun, îmi aranjez programul zilei. Fac o programare la medic, aștept poștașul, mă duc să văd ce face Olivia de îndată ce Evan pleacă la serviciu, mă duc la birou și îi spun lui Lin ce am găsit ieri în biroul lui Patrick. Ce nu plănuiesc să fac este să mă uit la înjosirea publică a Juliei King.

Programul va fi difuzat în timpul zilei, dar și diseară, continuând probabil toată luna, până când va apărea o nouă victimă care să fie scoasă în fața presei. Mereu fac așa; de obicei includ incidentul într-o emisiune despre care știu că oamenii o vor urmări. Este sinistru. Nimeni nu este forțat de fapt să se uite, dar alternativa este să stai cu televizorul închis. Și, chiar și atunci, reluările apar când te aștepți mai puțin – când se difuzează emisiunile de gătit, *This Old House* sau vreun documentar despre zebre. Steven vine din nou în bucătărie.

— Nu mă simt prea bine. Cred că nu mă duc la școală azi.

Normal că vrea asta. Julia King va fi starul zilei la PBS.

— Steven, nu ești bolnav, îi spun. Așa că trezește-ți frații și îmbracă-te. Mă uit la ceas. Autobuzul vine într-o oră.

— Dar, mamă…

— Nici să nu te gândești, puștiule.

Trebuie să vadă emisiunea; ar trebui să fie legat de un scaun cu pleoapele deschise cu forța, ca ticălosul ăla din filmul lui Anthony Burgess. Poate, ca să fie siguri de efect, vor folosi și câteva cadre cu viitoarea viață a Juliei pe câmpuri sau la pescării.

Telefonul sună în timp ce clătesc vasele.

— Răspunde, te rog. Apoi trezește-i pe Sam și pe Leo. Mă întorc spre Sonia. Ce-ai zice să te duci să vezi ce face tati? Poți să-i duci asta dacă ai grijă.

Îi dau o cană de cafea umplută pe jumătate, strâmbându-mă puțin din cauza mirosului. Nu m-am mai gândit până acum cât de mult miroase cafeaua a rahat.

— Bine! spune Sonia; apoi pleacă, ținând cana cu ambele mâini și mergând într-un ritm de melc.

Cu puțin noroc, Patrick va primi cafeaua cândva săptămâna viitoare.

— E pentru tine, spune Steven. Este Babbo.

Mă omoară acest nume de alint pe care i l-a dat bunicului său, această reminiscență copilărească dintr-o vreme când Steven era de vârsta Soniei, alergând de colo colo în pantalonii lui de catifea roșie și tricoul galben ca soarele, având cuvintele SUPER KID! scrise pe piept. Am o amintire limpede acum cu noi în bucătărie, înainte de renovare, când toate electrocasnicele erau verzi precum un avocado, iar bufetele erau acoperite de plastic laminat alb, cu pete aurii. Eu făceam negrese, iar Steven, în loc să ceară lingura pentru a o linge, a tras spre el castronul gol de aluat și și-a folosit mâna mică drept lingură.

De ce trebuie să crească atât de repede copiii?

Iau receptorul. Este tatăl meu.

— Bună, papa. Cum de mă suni pe telefon în loc de FaceTime?

Orice răspuns ar avea la asta, nu reușesc să îl aud. Tatăl meu plânge amarnic, iar în fundal se aude zgomotul specific unui spital italian.

— Papa. Ce s-a întâmplat?

O nouă voce o înlocuiește pe a lui.

— *Professoressa* McClellan? mă întreabă o femeie. Pronunță numele de familie neitalian al lui Patrick ca un fel *macalella,* evitând silabele și accentele și transformându-l în ceva familiar ei.

— Da. Ceaiul și pâinea prăjită încep să se agite grețos în stomacul meu. Ce s-a întâmplat?

Întâmplat, din nou. Totul a devenit un întâmplat prevestitor de rău.

— Mama dumneavoastră, spune medicul după ce se prezintă.

Engleza ei este bună, suficient de bună încât să nu trebuiască să mă îngrijorez din pricina vreunui jargon medical într-o limbă pe care nu am mai folosit-o de mai mult de un an.

— Mama dumneavoastră a avut un anevrism. S-a spart azi-dimineață, devreme.

Ceaiul și pâinea prăjită urcă și mai sus.

— Locul? reușesc să întreb.

— În creier, spune medicul.

— Da. Știu asta. Vreau să spun, unde anume în creier? Am pregătire în neurologie.

— În secțiunea posterioară a girusului temporal superior.

— Stânga sau dreapta? întreb din nou, știind deja răspunsul.

La telefon se aud câteva hârtii foșnind.

— Emisfera stângă.

Mă aplec spre bufet, cu fruntea apăsată de granitul rece.

— Zona Wernicke, șoptesc.

— Da, în apropiere de zona Wernicke.

O altă tiradă în italiană se aude în telefon, înecând cuvintele medicului.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. Dar trebuie să mă ocup de un alt pacient. Dacă sunați peste câteva ore, poate vom ști mai multe despre situația mamei dumneavoastră.

Mi-l dă din nou la telefon pe tatăl meu.

— E conștientă? îl întreb.

— Nu.

Când închidem telefonul, aud din nou cuvintele lui Jackie: *Pas cu pas, Jeanie. Începe cu ceva mic.* Nu știu cu ce să încep, mare sau mic, dar știu că orice voi face în continuare trebuie să fie uriaș.

Mi-aș dori ca Jackie să fie aici.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Când oprește camionul poștașului, toată lumea din casă este plecată, mai puțin Sonia. El ocolește bălțoacele în drum spre cutia noastră poștală, căutând prin teancul de plicuri din geanta lui.

— Bună dimineața, doctore McClellan, spune el.

— Bună dimineața, îi răspund.

— Ooo, nu vă irosiți cuvintele cu cei ca mine, doamnă, înțeleg.

Ridic încheieturile mâinilor.

— Răgaz temporar, prin bunăvoința fratelui președintelui.

— Nu vă înțeleg.

— M-am întors la serviciu. Și voi avea nevoie de subiecți pentru studii clinice.

El se gândește la asta preț de câteva clipe.

— Ei, bine, asta e o veste bună. Pot să îi spun lui Sharon? E soția mea.

— Sigur că da.

— Va fi atât de fericită! Mama a tratat-o mereu pe Sharon ca parte din familie. Chipul lui se întunecă. Știu că va trebui să poarte unul dintre acele contoare, dar chiar și așa… O sută de cuvinte pe zi înseamnă mai mult decât deloc, nu?

— Bănuiesc că da, spun eu, gândindu-mă dacă să fiu de acord. Încerc să citesc adresele expeditorilor de pe plicurile din mâna lui, dar le ține prea aproape. Crezi că soția ta ar vrea o slujbă de dădacă? Am o fetiță și oamenii care o supravegheau… ei, bine, nu mai sunt disponibili.

— Cred că putem să găsim o soluție. Saltă clapa de metal și se uită în cutia încuiată. Ah… Plicuri de expediat azi. O secundă.

De pe inelul de chei de la curea ia o cheie argintie care pare nouă, cu dinții într-un model pe care nu l-am mai văzut până acum, cu excepția celei de la setul de chei pe care îl poartă Patrick.

Cutia se deschide, iar el scoate un singur plic, acoperind grijuliu cu palma zona unde ar trebui să fie adresa. Apoi încuie din nou și, aproape ca un gând ulterior, lasă scrisorile din mână să intre prin gura de metal.

— Sunteți pură, doamnă doctor McClellan? întreabă el, clipind de trei ori înainte să-și ridice ochii spre camera fixată pe ușa noastră de la intrare.

Un memento.

Clatin din cap. Nu este chiar o clătinare, ci o mișcare scurtă de la stânga la dreapta. Înceată, dar clară, suficient cât să transmită mesajul.

— Hm, spune el. Ei, bine, stați să o sun pe soția mea să văd ce putem să facem în privința fetei dumitale. Cum o cheamă?

— Sonia.

— Ce nume drăguț. Rostește câteva cuvinte în ceasul lui, care ticăie de îndată ce termină. Sharon, dragă, sunt cu acea doamnă doctor aici, în AU Park, și îmi spune că are nevoie de puțin ajutor cu fetița ei. Ce-ar fi să o trimit la noi acasă peste ceva vreme? Alt ticăit și termină apelul. Hehe… Clipește o dată pentru da, de două ori pentru nu, mai ții minte?

Habar nu am despre ce vorbește.

— În regulă. Aș face bine să mă întorc la traseul meu. Când o vedeți pe Sharon, spuneți-i că azi voi veni acasă puțin mai târziu. Trebuie să fac o tură în plus, să fac ceva mai mult zgomot, să păstrez focul casnic arzând și toate prostiile astea… Știți la ce mă refer?

— Sigur, spun eu, deși încep să cred că eu și Domnul Poștaș vorbim în limbi cu totul incompatibile. O să vă las numărul meu ca să putem stabili programarea doamnei Ray.

El mâzgălește ceva pe o bucată lucioasă de pliant publicitar.

— Detest chestiile astea. Toată lumea detestă Valpakurile. Nu le putem opri, totuși. Oricum, iată

adresa. Sharon vă va aștepta.

Iau din mâna lui hârtia împăturită.

— Mulțumesc. Vom lua legătura în curând.

Și pleacă pe aleea de pietriș, ocolind băltoacele și fluierând singur. Este un fluierat curios, nu chiar un cântec, dar melodios și având ceva familiar.

Când ajung în casă, Sonia încă se uită la desene animate.

— Nu, iubita mea. Hai să oprim asta o vreme!

— Nu! chițăie ea.

Și iat-o pe Julia King pe ecran, în timp ce mă străduiesc să găsesc telecomanda. Este îmbrăcată într-o cămașă lungă până la glezne, anostă, cenușie, cu mâneci lungi, în ciuda căldurii, și are părul tăiat, ceea ce nu îmi amintesc să fi pățit și Annie din cauza domnului Camionetă Albastră. Dar poate că au schimbat câte ceva, introducând un nou tip de umilire în ritualul lor. Reverendul Carl stă lângă ea, sobru și trist, apoi începe să recite pasaje relevante din manifestul purilor.

— Nu căuta în sinele tău propriu, ci în altele, întrucât Hristos a fost obedient în moarte, chiar și în moartea pe cruce, pe care și-a asumat-o ca un simplu servitor. Dacă suferi de dragul dreptății, fericit să fii. Pentru că, dacă asta este voința Domnului, este mai bine să suferi. Căci această nenorocire, care durează doar o clipă, este cheia ta către lumina și slava eternă, în împărăția raiului.

Blablablablabla.

Sonia se ridică, mai atentă acum decât atunci când se difuzau desenele animate.

— Julia? spune ea.

O mint.

— Nu. Este doar o fată care seamănă cu ea.

Apoi opresc televizorul când reverendul Carl începe să declame din nou.

— Haide, să ne pregătim! Vom cunoaște azi niște prieteni noi.

Fac apoi trei lucruri. Mai întâi, o determin pe Sonia să se spele pe dinți mai mult de cinci

secunde. Apoi fug în baia mea și vărs în toaletă pâinea prăjită și ceaiul. După aceea despăturesc pliantul publicitar pe care mi l-a dat poștașul și citesc.

Este o adresă. Și o notă: *Să nu fii prea surprinsă.*

TREIZECI ȘI OPT

Casa lui Sharon Ray este mai mult un hambar decât o casă în adevăratul sens al cuvântului, o structură uzată de lemn care arată ca și când cineva ar fi bătut-o cu un băț uriaș.

Mă iau după urmele gemene de pământ de pe drum, trec pe lângă o mică grădină de legume și opresc motorul în spatele unui jeep cu plăcuțe personalizate. Pe plăcuțele de Virginia scrie IMPUR.

Sonia se desprinde din scaunul din mașină și o zbughește afară după două capre.

— Hei, fetiță! Stai puțin, o strig.

În cele patruzeci și cinci de minute pe care le-am făcut până aici cu mașina, i-am explicat că fetițele cu care urmează să își petreacă ziua s-ar putea să nu vorbească prea mult.

— La fel ca la școală, i-am spus eu. Ține minte asta. Totuși, fetițele familiei Ray ar trebui să fie la școală vinerea.

Se deschide apoi o ușă cu plasă și Sharon iese pe verandă, care nu pare perfect paralelă cu solul. Este îmbrăcată într-o salopetă, cu o cămașă de bumbac în carouri.

Are pe cap o bentiță albastră cu nodul în sus, care îi ține părul, dar nu îl acoperă. Mușchii de pe antebrațe sunt bine conturați, iar mânecile cămășii îi sunt ridicate. Ține într-o mână o cheie, iar în cealaltă, o găleată de plastic cu gips-carton.

Sharon Ray ar putea foarte bine să fie o Rosie the Riveter modernă, dacă Rosie ar avea patruzeci și ceva de ani, ar fi neagră și ar purta un contor de cuvinte argintiu pe încheietura mâinii.

Ne zâmbește de pe verandă, apoi lasă jos găleata și cheia și înaintează spre mine și Sonia. Înclină capul ușor spre dreapta, indicând o clădire ce pare să fie într-o stare mai bună decât casa familiei. În timp ce înaintăm în tăcere spre hambar, Sonia

privește cu ochii mari caprele, găinile și cele trei alpacale ce se plimbă libere pe proprietate.

— Ce e asta? întreabă Sonia, arătând spre una dintre bestiile blănoase.

— Șșt, intervin eu.

Sharon zâmbește din nou, dar nu spune nimic până nu ajungem în hambar. Dă la o parte o bârnă de lemn groasă cât o coapsă de bărbat și deschide ușa. Mirosurile de fân dulce și de bălegar mă lovesc ca o palmă peste față.

— Nimic nu se compară cu puțin rahat de cal care să te trezească, nu-i așa? spune Sharon. Scuze! Vreau să zic bălegar. Uneori, mă ia valul.

— E în ordine. Nu sunt genul care să vorbească pe ocolite în preajma copiilor mei.

— Deci tu ești Sonia? Se apleacă și ia mâna stângă a fiicei mele, trecându-și degetul peste încheietură, unde ar trebui să fie contorul. Eu sunt doamna Sharon și cred că o să ne împrietenim foarte repede. Îți plac caii?

Sonia încuviințează.

— Folosește-ți cuvintele, draga mea. Le ai, nu?

— I-am spus că… încep eu.

— Probabil că te întrebi de ce vorbesc atât de mult. Sharon își desface banda argintie de la mâna stângă și o dă jos. Falsă. Del mi-a făcut-o anul trecut, de îndată ce și-a dat seama cum să o scoată pe cea adevărată. A făcut încă trei pentru fetițele noastre. Se întoarce apoi spre Sonia, de parcă nimic din ce tocmai spusese nu putea fi mai interesant decât animalele. Deci, cel de acolo, din spate, este Cato. Lângă el este Mencken. Iar iapa aceea murgă cu un cap mai mare, de pe margine, este Aristotel. Vrei să te duci să îi saluți în timp ce eu stau de vorbă cu mama ta?

Soniei nu trebuie să i se spună de două ori și fuge spre staulul lui Aristotel.

— Nu mușcă, nu? o întreb, făcând semn spre iapă.

— Nu dacă nu îi spun eu, răspunde Sharon. Păreți surprinsă, doamnă McClellan.

— Jean. Bănuiesc că da.

— Del este un inginer în haine de poștaș. A instalat totul aici ca să pară că ne conformăm, frumos și liniștit. E un om bun Del al meu, chiar dacă este un băiat alb de la oraș. Vino aici, să îți arăt ceva. Mă conduce dincolo de Cato și de Mencken – nume ciudate pentru cai, mă gândesc, dar nu la fel de ciudate precum numirea unei iepe după un filosof clasic – și deschide o ușă din spatele hambarului.

Atelierul lui Del este un laborator științific în toată puterea cuvântului, deși e diferit de oricare altul pe care l-am văzut vreodată. Multe dintre aparate arată de parcă ar fi fost concepute din piese de console și din echipamente de bucătărie. În dreapta mea se află un vechi proiector cu diapozitive care a fost desfăcut în bucăți, iar în stânga, pe o masă de lucru curată, sunt cinci microprocesoare din anii ’80, cu măruntaiele aranjate ordonat pe rânduri.

— Ce face aici? întreb.

— Meșterește.

— De ce?

Sharon se holbează la mine.

— De ce crezi? Uită-te bine de tot la mine, Jean, sunt o femeie neagră.

— Am observat. Și?

— Și cât timp crezi că va mai trece până când reverendul Carl și sfintele lui oi pur-albastre se vor gândi că nu doar femeile și bărbații au fost creați diferit în ochii lui Dumnezeu, ci și negrii și albii? Crezi că mariajele mixte precum este al meu fac parte din plan? Dacă da, nu ești așa deșteaptă cum credeam.

Îmi simt fața înroșindu-se.

— Nu m-am gândit până acum la asta.

— Sigur că nu te-ai gândit. Uite, nu vreau să fiu rea, dar voi, fetele albe, sunteți îngrijorate numai

de… ei, bine, sunteți îngrijorate numai de fetele albe ca voi. Eu trebuie să mă gândesc la mult mai mult decât folosirea a o sută de cuvinte pe zi. Le am și pe fetele mele. Încă le trimitem la școala aceea, iar în weekenduri facem ce putem, până când vom găsi o cale să plecăm de aici și să trecem granița. Dar Del și cu mine știm că vin vremuri și mai grele. Cred că, până la finalul anului, vom vedea mai mult decât școli separate pentru băieți și fete. Și, la fel ca acum, nu va exista egalitate.

În vocea ei nu se citește nicio emoție, nicio urmă de autocompătimire; sunt doar observații reci și clare, de parcă ar recita o rețetă sau ar comenta vremea. Eu sunt cea care transpiră.

— Asta-i situația, continuă Sharon, deschizând un dulap și scoțând o mână de morcovi grași pe care îi dă cailor. Îi arată apoi Soniei cum să țină o mână întinsă, cu palma în sus, pentru ca animalele să poată lua morcovul fără să-i muște și mâna. În fine, ce-ai zice să te duci la serviciu, iar eu și Sonia să ne ocupăm puțin de grădinărit? Ai idee când va fi gata această poțiune magică a ta? Aș vrea să pot vorbi cu mama mea. Bine, mama lui Del, dar acum este singura pe care o am.

— Și mie mi-ar plăcea asta.

Îi povestesc despre mama și anevrismul ei.

— Se pare că tu și cu mine suntem în aceeași belea, Jean, spune Sharon, luând-o pe Sonia de mână. Totuși, nu îți invidiez poziția. Odată ce ai terminat tratamentul, acea mică brățară se va întoarce la locul ei. Dacă nu, mama ta va continua să se bâlbâie. Și într-un caz, și în altul, o singură alegere pentru fiecare client, după cum spunea tatăl meu.

— Aș putea stabili ceva pentru începutul săptămânii viitoare. Ar putea marți?

— Ar fi foarte bine.

Facem schimb de numere de telefon și Sharon îmi spune că Del va suna în weekend, dacă este în regulă.

— Între timp, zice ea, să nu vorbești cu nimeni despre mica noastră discuție de aici, da? Del are multe de pierdut, el fiind comis-voiajorul rezistenței. Nu vreau să pățească ceva. Nici el, nici altcineva.

— Există o rezistență?

Cuvântul pare atât de dulce când îl rostesc.

— Draga mea, mereu există o rezistență. N-ai fost la facultate?

În timp ce ne îndreptăm spre casă, mi se pare că femeia de lângă mine seamănă din ce în ce mai mult cu Jackie. Mi-o imaginez cărând postere și organizând proteste, în timp ce eu stăteam acasă cu nasul într-o carte sau în timp ce Patrick și cu mine mergeam să luăm cheeseburgeri, dându-mi ochii peste cap de câte ori auzeam despre vreo manifestare din campus. Sharon mă face să mă simt murdară, chiar dacă ea este cea care poartă cizme pline de noroi și o salopetă ruptă.

— O să vin să o iau la ora șase, dacă nu este prea târziu, îi spun, înainte să o sărut pe Sonia.

— E în regulă. Vom fi aici.

În drum spre programarea de la medic, mă gândesc la Del, poștașul meu, care face comisioane pentru o rețea subterană de oameni anti-puri și râd.

Ei ar folosi un poștaș.

TREIZECI ȘI NOUĂ

E oficial. Sunt însărcinată.

Ginecologul care a venit la clinică în locul doctoriței Claudia îmi spune că am aproximativ zece săptămâni. Nu știi niciodată când are loc concepția, explică el, înainte să îmi dea un plic sigilat adresat lui Patrick. Conține ziua următoarei mele programări, literatură generală, un program, precum și alte informații pe care le pot considera utile. Asta îmi spune el.

Cuvintele mele ies ca un gheizer.

— Dar dacă sunt complicații? Dureri neașteptate? Dacă trebuie să descriu simptome?

Nu mă pot gândi decât la ce se va întâmpla atunci când voi primi înapoi contorul.

Ceea ce nu spun este: *Dacă nu vreau acest copil?* Deja știu răspunsul.

Doctorul Mendoza așteaptă să termin, cu privirea calmă și colțurile gurii lăsate. Nu-mi dau seama dacă această ieșire a mea îl enervează sau invocă simpatie.

— Doamnă McClellan, începe el.

Nici „doctore”, nici „doamnă profesor”. „Doamnă.”

— Doamnă McClellan, sunteți o femeie sănătoasă și am reperat o bătaie a inimii puternică, regulată. V-am marcat ca vârstă maternală avansată, da, ceea ce m-ar îngrijora dacă aceasta ar fi prima sarcină. Dar nu este. Nu aveți motive de îngrijorare. Am încredere că veți duce sarcina la termen și… să vedem… Se oprește și învârte câteva cadrane pe mica roată folosită de doctori, deși au computere care să facă acest calcul. Veți naște un copil sănătos anul acesta în jurul datei de 20 decembrie. Un cadou frumos de Crăciun.

Nu vreau un copil sănătos în jurul datei de 20 decembrie. Nu vreau deloc un copil. Mai ales dacă este o fată.

— Domnul McClellan va avea toate informațiile, spune el arătând spre plicul sigilat. El va observa semnele unor eventuale probleme, pierderea apetitului, schimbările culorii pielii sau fluctuațiile de greutate. Și vom monitoriza regulat progresul. Dacă vreți, pot să programez o prelevare de probă de vilozități coriale la începutul săptămânii viitoare. Veți afla sexul atunci. Medicul consultă un program de pe iPad-ul lui, apoi adaugă: Cum vi se pare luni după-amiază?

Încuviințez. Luni, miercuri, luna viitoare, 20 decembrie. Aș putea la fel de bine să aflu mai devreme.

Apoi mă atinge pe genunchi. O atingere paternă. Sau genul de atingere pe care ai folosi-o cu un câine cuminte. Aș vrea ca aceasta să îmi determine piciorul să lovească înainte și în sus, direct în zona lui inghinală. Aș putea să spun mereu că a fost un reflex involuntar. Un spasm.

— Bun. Totul e gata. Felicitări, doamnă McClellan.

După ce pleacă, îmi pun repede lenjeria, jeanșii, bluza. Mirosul de latex și dezinfectant de mâini din cameră a devenit insuportabil. Sexul meu este alunecos de la gelul K-Y sau orice-ar folosi pentru ultrasunete, pentru că nu mi-am alocat un timp să îl șterg. Dar nu pot să respir aici. Nu pot să respir deloc.

Parcurg drumul lung spre casă, oprindu-mă la un 7-Eleven ca să iau un pachet de Camel. Aș putea să fumez până la epuizare, mă gândesc, să otrăvesc micul palat, să exersez teratologia elementară în intimitatea propriului meu cămin. Avort printr-o metodă demodată.

Un avort nu este o opțiune.

Nu este vorba doar despre reverendul Carl și haita lui de fanatici puri. Ei au limitat alegerile din alte motive, din motive pragmatice. Având în vedere cum stau lucrurile și cum sunt tratate femeile, nimeni nu ar vrea o fată. Niciun părinte

sănătos la cap nu ar vrea să aleagă culoarea unui contor de mână pentru un copil de trei luni. Eu nu aș vrea.

În trei zile, voi afla dacă va trebui să fac asta.

PATRUZECI

Când ajung la serviciu, Lorenzo și Lin sunt în laborator, cu capetele apropiate, discutând despre extracții de proteine și despre eventualitatea adăugării unei primate la menajeria de animale de laborator.

— Nu cred că trebuie, spun. Tot ce trebuie să facem este să verificăm a doua cameră de RMN.

Nu există niciun motiv pentru a verifica echipamentul RMN, Lin a făcut deja asta. Dar am stat destul în preajma acestor aparate și am auzit suficient de mulți subiecți care s-au plâns de zgomot, chiar și cu protecție pentru urechi. A sta întins într-un tub de RMN este ca și când te-ai cuibări lângă amplificator în timp ce Eddie Van Halen cântă un solo de chitară. Cu alte cuvinte, e aproape dureros.

Când intrăm cu toții în cameră, aprind aparatul. O forță de șaizeci de mii de ori mai mare decât câmpul magnetic natural al pământului îmi scutură oasele. Le povestesc într-un zgomot de peste 125 de decibeli despre mama mea și despre plicul pe care l-am găsit cu o noapte în urmă în biroul lui Patrick.

— Trei echipe? strigă Lin. Ești sigură?

— Foarte, îi răspund.

Vocea mea abia se aude, dar Lin înțelege.

— Oricum, am terminat. Am toate numerele acasă și vreau să stabilesc primul test clinic pe doamna Ray, pentru marți. Luni, dacă reușim. Asta înseamnă că va trebui să lucrăm în weekend, să dozăm câțiva șoareci. Adică Lin poate să dozeze șoarecii.

— Știam că ai terminat, spune Lorenzo îmbrățișându-mă, ceea ce este minunat și groaznic în același timp. Am citit-o în ochii tăi în ziua aceea la Georgetown.

Mda. Mă întreb ce altceva mai vede în ochii mei.

— Lin, am nevoie de un minut aici. Singuri.

Ea ridică o sprânceană, dar nu spune nimic. În clipa următoare, Lorenzo și cu mine avem camera de RMN doar pentru noi.

— Am câteva vești. Nu sunt foarte bune, spun pe deasupra zgomotului.

Nu știu când sau de ce m-am decis să îi zic.

Lorenzo devine alb ca pereții. Lovește capacul aparatului de lângă noi și zgomotul se amplifică, apoi revine la normal. Un potop de înjurături italienești umple camera.

— Ce este, Gianna? Ce ai?

— Nu. Nu sunt bolnavă. Sunt bine. De fapt, nu sunt bine, dar…

El verifică toate colțurile camerei, examinează podeaua de gresie și unitatea de ventilație din tavan. Preț de cinci minute întregi, stau într-o mare de zgomot în timp ce Lorenzo verifică toată zona din jurul nostru. Când se declară mulțumit, vine lângă mine, își trece degetele lungi prin părul meu și își lipește gura de a mea. Mâinile lui se plimbă în jos, mângâindu-mi ceafa și cântând note muzicale lente pe spatele meu. Pielea de sub bluza mea se înfioară și mă las absorbită de sărut. Totul devine iubire mută și nu este un sărut Patrick, ci un sărut Lorenzo.

Nu vreau să mai plec de aici.

Când ne despărțim, gâfâim amândoi. Tăria lui mă apasă în burtă, de parcă ar vrea să sondeze, să simtă ce este înăuntru, ce secrete păstrez în acel loc feminin, întunecat.

Trec momente bune până când reușim să vorbim.

— E al meu? mă întreabă el, mișcându-se ușor ca să facă loc mâinii acolo unde se afla cealaltă parte a lui. Gianna, spune-mi.

Am calculat deja totul și nu am avut nevoie de computere sau de fișe de calcul. Cu zece

săptămâni în urmă, într-o zi rece de martie, m-am dus la Piața de Est pentru o bucată de brânză și m-am întors acasă cu Lorenzo în trupul meu, după o după-amiază petrecută în căbănuța noastră din Maryland. Cabană a dragostei, cabană de pescar, cabană de copil. Patrick și cu mine nu mai făcusem dragoste de ceva vreme.

— Da, șoptesc eu.

El mă trage mai aproape. De data asta, totul e delicat; nu există limite, ci doar un cocon cald de buze și brațe și respirația noastră amestecată. Sunt în siguranță aici, în această cameră sterilă cu supermagneți, în zgomotul puternic, fără camere care să ne privească sau microfoane care să ne preia cuvintele. Pentru câteva momente, suntem doar noi doi. Nu am copii, nu am soț, doar pe Lorenzo și copilul din mine și o nevoie disperată de a sta așa.

— Lucrez la asta, Gianna, îmi șoptește în ureche. Lucrez la asta.

Vreau să întreb la ce lucrează. Dacă are ceva de-a face cu banii și cu problema personală despre care a pomenit ieri. Vreau să întreb dacă are o cale de scăpare pentru mine, pentru Sonia, pentru copilul nostru. Ar însemna să îi părăsesc pe Patrick și pe băieți, poate doar temporar, poate până când vor putea călători și mă vor putea găsi. Și atunci, ce? Patrick m-ar lua în brațele sale așa? Am reveni la normal într-un loc nou?

Steven ar mai vorbi cu mine vreodată?

Dar toate astea sunt prostii. Pentru mine, nu există cale de scăpare.

Brusc, fiecare nou bubuit al aparatului pare vocea lui Jackie, care rostește: *Ți-am spus eu. Ți-am spus eu. Ți-am spus eu.*

PATRUZECI ȘI UNU

Bubuielile RMN-ului se opresc.

— Hei, voi doi, gata, spune Lin. Musafir. E bine că m-am uitat la timp. Tipul ăla, Poe, nu face absolut niciun sunet. Zero. E un nenorocit de vampir.

Mă desprind din brațele lui Lorenzo cu suficientă forță încât să mă lovesc cu spatele de perete. Urechile îmi țiuie din cauza tunetului monoton al aparatului și a cuvintelor lui Jackie. Lin, cu un calm de neclintit, mă ia de mână și mă conduce spre zona principală a laboratorului.

— Ce dracului a fost asta? spune Poe. Părea că toată nenorocita asta de clădire se dărâmă.

— Imagistică prin rezonanță magnetică, spune Lin. Așa sună.

Poe mârâie:

— De ce era pornit? Celelalte nu sunt pornite.

— Nu mai avem decât unul singur, intervin, privind spre prima cameră de RMN.

Fără să răspundă, Poe începe un tur lent prin laborator, deschizând sertarele și dulapurile. Nu face niciun sunet, după cum a spus Lin, și îmi dau seama că, dacă ea nu ar fi fost aici în timp ce eu și Lorenzo ne sărutam în ritmul acelei mașini zdrăngănitoare, m-aș fi alăturat Juliei King pe un podium, ascultându-l pe reverendul Carl cum își recită regulile de moralitate. Nu l-am fi auzit pe Poe intrând, nu până n-ar fi fost prea târziu.

După fața lui Lorenzo, se pare că și el se gândește la această posibilitate.

— Morgan vrea să vă vadă acum în biroul său, spune Poe, adresându-mi-se.

Le las lui Lorenzo și lui Lin numărul lui Sharon, spunându-le să stabilească ceva pentru luni dimineață. Cu puțin noroc, vom fi gata în weekend și aș vrea ca doamna Ray să vină aici cât de repede posibil. Dacă am putea să îi redăm vocea, Sharon

și Del ar putea fi mai receptivi auzind favoarea pe care plănuiesc să le-o cer.

În lift, Poe introduce cardul de acces într-o fantă și apasă butonul pentru etajul cinci. Este prima oară când o observ și presupun că doar etajele cu birourile noastre și cu laboratorul sunt accesibile fără card.

Ușile se deschid, iar Poe întinde o mână.

— Pe aici, spune el.

Etajul cinci este somptuos, mai asemănător cu un hotel de cinci stele decât cu o clădire guvernamentală științifică. Pantofii mei nu scot niciun sunet pe covorul gros – albastru, normal. În timp ce mergem, citesc numele de pe uși. Generalul Cutare și Cutare, Amiralul Cutare și Cutare, Doctorul Cutare și Cutare. Doar nume de bărbați. Câțiva dintre ei se holbează la mine prin ușile semideschise. Unul se încruntă.

Morgan este la biroul lui când Poe bate la ușă. El strigă „Intră!” cu o voce pițigăiată pe care încearcă să o facă impunătoare. Aș vrea să îi spun că nu funcționează.

— Unde erai azi-dimineață? mă întreabă el fără să ridice privirea.

— Am avut o problemă de familie. O vecină trebuia să aibă grijă de fiica mea și…

El mă întrerupe, închizând dosarul gros de pe biroul său și punând deasupra un caiet gol, ca să acopere eticheta. Apoi se lasă pe spate cu mâinile sub cap și coatele în afară. Poate că așa crede el că arată mai mare și mai puternic.

— Vezi, de-asta nu a funcționat stilul vechi, spune el. Mereu e ceva. Mereu câte un copil bolnav, sau o piesă de teatru la școală, sau crampe menstruale, sau concediu de maternitate… Mereu apare câte o problemă.

Deschid gura, dar nu ca să vorbesc. Pur și simplu nu îmi vine să cred.

Însă Morgan nu a terminat. Ia un pix și împunge aerul cu el.

— Trebuie să îți între în cap, Jean. Voi, femeile, nu sunteți de încredere. Sistemul nu funcționează la fel ca înainte. De exemplu, anii ’50. Totul era bine. Toată lumea avea o casă frumoasă, o mașină în garaj și mâncare pe masă. Și lucrurile mergeau lin! Nu aveam nevoie de femei în câmpul muncii. Vei vedea, odată ce o să-ți treacă toată furia asta. Vei vedea că o să meargă mai bine. Va fi mai bine pentru copiii tăi. În fine, să nu ne certăm în privința asta. Fii fată bună și vino aici de la nouă de acum înainte, iar eu nu voi raporta asta.

— Am vinerea liberă, spun eu. E în contract.

Am nevoie de fiecare strop de concentrare ca să îmi păstrez vocea echilibrată și mâinile la locul lor.

— Ei, bine, am schimbat contractul tău, spune el, arătând un dosar de pe biroul său. Încă nu mi-a spus să mă așez. Înainte să îl semnezi. Și mutăm termenul-limită în a treia săptămână din iunie.

— De ce?

El vorbește acum ca un profesor în fața unui copil mic.

— Jean, Jean, Jean… Nu ai nevoie să știi.

— Bine, Morgan. Cum vrei. Apropo, vom lucra în weekend și vom face un test clinic pe primul nostru subiect luni sau marți. Mă așez pe scaunul din fața lui. Pare șocat. Ești surprins?

— Ei, bine, da. N-am crezut…

— Ce n-ai crezut, Morgan? Că Lorenzo, Lin și cu mine chiar am putea face asta să meargă? Haide! Ai fost în departament cu noi. Știi bine că Lin este genială.

Probabil a trebuit să mai cobori scaunul din biroul ei ca să atingi podeaua cu picioarele, asta aș vrea să îi spun. Însă nu mi-ar servi la nimic să îl enervez, nu când încă am nevoie de ceva.

El mă studiază cu ochii lui mici, strălucitori și atenți, ca de terrier. Nu. Nu e tocmai corect. Terrierii sunt ființe mici și istețe.

— Asta e grozav, Jean. Chiar grozav. Se ridică, indicându-mi astfel că vizita s-a terminat. Știam că

o să reușim.

Nu îl corectez. În schimb, îmi scap poșeta. Când mă aplec să o iau, reușesc să citesc eticheta de pe dosarul pe care Morgan l-a acoperit. Este cu susul în jos, însă cele două cuvinte sunt clare, scrise cu litere albastre pe un fundal alb: PROIECTUL WERNICKE.

PATRUZECI ȘI DOI

Poe, a cărui slujbă pare să includă totul – de la ofițer de securitate la dădacă și escortă – așteaptă în afara biroului lui Morgan ca să mă conducă înapoi în laborator, iar eu îl urmez pe coridorul de generali, amirali și doctori, pe covorul albastru, până la lift. Înăuntru, el folosește din nou cardul de acces.

Nu a trebuit să-mi folosesc cardul ca să accesez etajul laboratorului, deci trebuie să fie singura cale de a ieși de la etajul cinci. Sigur că da, mă gândesc. Ei vor să știe cine pleacă și la ce oră.

Sau doresc să-i poată împiedica pe cei care vor să plece. Pe drum, în timp ce coborâm, mă gândesc la dosarul pe care l-am văzut în biroul lui Morgan. Împreună, fișierele mele, ale lui Lorenzo și ale lui Lin ar umple mai multe dosare. Avem materiale de referință, statistici, design experimental, aplicații de granturi, rapoarte de progres – totul, întreaga bucătărie academică, plus chiuveta. Documentele Comisiei de Revizie Instituțională – toată documentația și toate descoperirile, dar și formularele de consimțământ ale subiecților, pe care le-am adunat ca să ne asigurăm că universitatea nu va trece printr-un alt scandal Tuskegee (efectul sifilisului asupra prizonierilor nebănuitori) toate ar umple un dulap întreg.

Nu ar exista un singur dosar „Proiectul Wernicke”, ar exista sute, găzduind ordonat ani întregi de cercetare.

Dar Morgan avea doar unul, iar acesta nu era etichetat cu un număr care să indice poziția sa într-o secvență.

În plus, cotorul era rupt. Dosarul lui Morgan era, evident, intens folosit.

Mă gândesc la toate astea în timp ce liftul coboară, iar Poe stă în spatele meu tăcut, ușor spre

stânga. Pare să nici nu respire, atât este de silențios.

În primul rând, sunt trei echipe: Alb, Auriu și Roșu, după cum am aflat din scrisoarea lui Patrick de noaptea trecută. Scăpările lui Poe despre echipa noastră și despre celelalte tuburi RMN au sens acum – alte echipe înseamnă alte laboratoare. Alte laboratoare înseamnă alte proiecte.

În al doilea rând, echipamentul nostru cu siguranță n-a fost instalat cu doar trei zile în urmă. În niciun caz. Se lucrează la această mașinărie – oricât de mare ar fi, orice ar cuprinde ea – de luni întregi.

În al treilea rând, dosarul lui Morgan are un cotor rupt. Îmi văd reflexia în oțelul lustruit al pereților liftului și îmi dau seama că am vorbit singură. Poe este și el în reflexie, eclipsându-mă. Are un zâmbet ușor schițat pe chip și mă gândesc ce dinți ascuțiți se ascund în spatele lui. Suficient de ascuțiți încât să mă facă bucățele fără să scoată un sunet.

— Am ajuns.

Vocea lui mă șochează. Ecoul rece a acesteia pare să ricoșeze din pereții interiori ai liftului. Aș vrea ca ușile să se deschidă și, după câteva secunde interminabile, văd holul alb al etajului laboratorului. Cardul meu de acces este încă în poșetă, îngropat sub ruj, portofel și toate celelalte rahaturi de care dau mai întâi degetele mele.

Lorenzo, mă gândesc. *Trebuie să-l găsesc pe Lorenzo.*

Tocul mi se prinde în spațiul dintre etaj și lift. Ce prostie să porți tocuri atât de înalte! Jackie spunea mereu că sunt la fel de sinistre precum vechiul obicei chinez de legare a picioarelor. *Tocuri atât de nenorocite. Inventate de un idiot de bărbat ca o femeie să se poticnească, să meargă cu doi pași în urma lui,* spunea ea, răsucind un picior în sanda în timp ce stătea pe canapea. Doar că eu nu merg nicăieri acum, sunt cu fața în jos, pe

jumătate în lift, pe jumătate pe podeaua coridorului. Mai mult decât un mers poticnit.

Cu obrazul în podea, văd ușa încuiată a laboratorului la doar cinci metri depărtare și mă ridic în picioare. O mână rece, grea ca un cârlig, mă ia de braț și mă trage.

— Sunt bine, bolborosesc.

Sau cred că sunt.

— Aveți grijă, doctore McClellan, spune vocea.

Sunt în picioare acum, cu cardul de acces în pumn, alergând spre ușa principală a laboratorului. Aud pași în urma mea. Poe nu mai este la fel de silențios ca înainte. Bag cardul în fantă, dar nu se întâmplă nimic.

În spatele meu se aude un râs încet, care mă face să tresar și să scap cardul de acces pe jos. Și din nou acea mână, apucându-mă de umăr cu degete lungi și întorcându-mă cu fața.

— Gianna, ești bine?

Mă întorc și mă afund în pieptul lui Lorenzo. În spatele lui, coridorul este gol. Poe a dispărut.

PATRUZECI ȘI TREI

Nu putem risca să pornim din nou aparatul RMN, așa că Lin și Lorenzo sugerează un alt plan când le spun că trebuie să vorbim.

— Ți-e rău, spune Lin când ne apropiem de punctul de securitate. Te ducem afară la mașină.

Este în dreapta mea, prefăcându-se că mă sprijină, iar Lorenzo mă susține cu un braț pe după talie. Poșetele și servietele noastre sunt verificate, iar un bărbat în uniformă – din armată, cred, dar ar putea la fel de bine să fie un pușcaș marin – ne percheziționează corporal.

— Sunt curați, se răstește el către un altul, apoi lumina roșie de deasupra ușilor se face verde.

— Să aveți un weekend plăcut.

Soldatul spune asta de parcă nu și-ar fi petrecut ultimele cinci minute pipăindu-ne, de parcă am fi ieșit dintr-o clădire de birouri ca oricare alta din Washington.

Ușile se deschid și ieșim afară în după-amiaza târzie de mai. Lorenzo nu îmi dă drumul, ci mă strânge mai tare, lipindu-și șoldul de al meu. Probabil că cineva se uită la noi de la ferestrele etajului cinci, așa că mă opresc și mă aplec de mijloc, cu mâinile pe genunchi, de parcă mi-aș recăpăta suflul. Nu este un rol atât de greu.

— Proiectele sunt toate codate pe culori, spun eu, concentrându-mă asupra asfaltului. Roșu și auriu. Noi suntem în Echipa Albă.

— Morgan ți-a spus asta? întreabă Lorenzo.

— Sigur că da! răspund. Morgan nu a vrut decât să îmi țină morală despre cât de perfectă era lumea pe când femeile stăteau acasă. Nu. Morgan nu mi-a spus nimic, dar avea un dosar gros pe care a încercat să îl ascundă. Nu a funcționat, desigur. Morgan e de două ori mai prost decât pare.

— Poți să îl întrebi pe Patrick despre asta? spune Lin. Stă ghemuită lângă mine în parcare, cu

spatele la clădire. Nu, lasă asta. Poți să te întorci în biroul lui și să te mai uiți o dată?

— Poate. Patrick bea mai des în ultima vreme și e vineri. Poate reușesc să fac ceva în seara asta.

Spun asta fără să îmi dau seama exact de unde vin cuvintele. Nu pot fi ale mele aceste gânduri de spioană. Jackie, poate, ar gândi o schemă ca să își îmbete soțul și să îi caute prin sertare, dar nu și Jean. În șaptesprezece ani de căsnicie, nu am cotrobăit niciodată prin hârtiile lui Patrick, nici personale, nici de afaceri, nici nu am căutat indiciile vreunei amante sau ale unei tăvăleli de-o noapte. Odată, când nu îmi găseam agenda, m-am gândit că s-ar putea să o fi lăsat în mașina lui. Chiar și atunci, când am deschis portiera șoferului, m-am simțit ca un agent secret.

— Noi nu avem secrete, iubito, a spus Patrick când i-am povestit despre agenda dispărută. N-am făcut asta niciodată și nici nu se va întâmpla. Nu-mi pasă dacă intri în mașina mea. Caută pe unde vrei. S-ar putea să găsești o batistă murdară în torpedou, așa că ai grijă. Microbi, știi tu… În timp ce spunea asta, se juca ușor cu degetele în sus și în jos pe brațele mele. Ai grijă la microbii irlandezi!

Desigur, eu am ajuns să fiu cea cu secretele. Sau cu secretul italian înalt de un metru optzeci.

Greșit. Am două secrete acum, unul dintre ele cam de dimensiunea unei portocale.

— Aș face bine să plec, spun.

Drumul până la mica fermă a lui Sharon Ray va dura aproape o oră, iar înainte de cină aș vrea să mă opresc să văd ce face Olivia King, să sun la spitalul unde se află mama mea și – *nu uita, Jean* – să îmi îmbăt soțul ca să pot fura documente guvernamentale clasificate din biroul lui. Este o comandă mare pentru o seară de vineri.

Lorenzo mă ajută să intru în Honda mea – nu fiindcă aș avea nevoie, ci pentru consecvență. Asta îi dă ocazia să vorbească doar cu mine, fără ca Lin să audă.

— I-ai spus? mă întreabă.

— Nu.

— Îi vei spune?

— E medic. Își va da seama că bebelușul nu poate să fie al lui.

Chipul lui Lorenzo exprimă o întrebare.

— N-am făcut… nu am fost foarte activi în ultimele câteva luni, explic eu.

El zâmbește.

— Înțeleg. Deci nu încape îndoială?

— Deloc.

Deja simt mica umflătură, iar talia rochiei mă strânge mai mult decât în urmă cu două săptămâni. Mai devreme sau mai târziu – deși cred că mai devreme nu voi avea de ales și va trebui să îi spun lui Patrick.

Însă el, vorba lui Steven, nu mă va da în gât. Știu asta. Iar dacă ar vrea s-o facă totuși, vestea ar lovi copiii ca un tren de marfa. Apoi, pe neașteptate, un intrus ar apărea în timp ce Sonia s-ar uita la desene, în timpul unui meci de fotbal sau între segmentele de știri de la CNN. Pentru ei, școala ar deveni un iad zilnic. Patrick ar ști asta și ar păstra tăcerea.

Dar lucrul acesta de nerostit va atârna mereu deasupra noastră ca un nor de furtună. Nu, nu este adevărat. Nu va atârna. Se va târî, va merge și va vorbi, fiind o amintire vie despre cum am petrecut o după-amiază rece de martie în compania lui Lorenzo. Despre cum am distrus totul.

— Acea altă chestiune la care am zis că lucrez… s-ar putea să aflu ceva până luni, spune Lorenzo, închizând portiera. Rezistă până atunci, da?

— Ce este?

Lorenzo se îndreaptă de spate, retrăgându-și mâna din a mea.

— Voi doi, spune o voce. Ce se întâmplă?

Poe stă în fața Hondei cu brațele încrucișate peste pieptul masiv, ochelarii de aviator mascându-

i ochii. Îl detest pe Morgan, dar singura persoană care mă sperie de moarte este acest uriaș tăcut numit Poe.

Reușesc să zâmbesc, apoi bag mașina în marșarier și mă retrag fără să îl privesc.

PATRUZECI ȘI PATRU

Nu lăsa niciodată un copil să viziteze o fermă, mă gândesc, în timp ce merg acasă cu Sonia, de la familia Ray. Va vrea să stea acolo de tot.

Sonia, eliberată de contor de doar două zile, a dezvoltat o limbuție fără astâmpăr. Vorbăria neîncetată despre iapa Aristotel – care, de fapt, este o fată-cal cu un nume de băiat, mă informează Sonia – este întreruptă doar de povestea despre găinile maro care fac ouă maro și găinile albe care fac ouă albe, normale. Abia așteaptă să meargă înapoi a doua zi și mă întreb dacă ar fi trebuit să o las peste noapte la familia Ray.

Nu, e mai bine să o iau acasă. Dacă studiul clinic al lui Delilah Ray merge bine luni, s-ar putea să mai am vreo săptămână în care să pot vorbi cu fiica mea.

Plănuiam să îl întreb pe Del dacă ar putea face și pentru noi ceea ce făcuse pentru familia sa, respectiv să ne scoată contoarele de la mâini și să le înlocuiască cu unele false; dar nu am făcut-o. Nu încă. O voce mică îmi tot amintește de Steven. A băut toate aromele de Kool-Aid pe care i le-au furnizat purii. În plus, gemenii s-ar putea scăpa cu ceva și poate ar dezvălui secretul la școală. Nu pot să risc asta.

Pe drum, peisajul se schimbă de la rural la suburban. Toate acele case sunt mici închisori, iar în ele sunt celule în forma unor bucătării, sau spălătorii, sau dormitoare. Cuvintele lui Morgan îmi revin în minte – pledoaria lui despre cât de bune erau lucrurile înainte, cu multă vreme în urmă, când bărbații munceau și femeile rămâneau în sfera lor privată de gătit, curățat și făcut copii.

Nu cred că am crezut cu adevărat că s-ar putea întâmpla. Cred că nimeni nu a crezut asta.

Dar după alegeri, am început să credem. Unii dintre noi au devenit vocali pentru prima oară.

Femeile, în cea mai mare parte, au condus campania anti-Myers – femeile ca mine, care nu au purtat niciodată o pereche de cizme de protest, s-au îngrămădit în autobuze și în vagoane de metrou și au înghețat în iarna din Washington.

Îmi amintesc că erau și bărbați. Barry și Keith, care împreună aveau treizeci de ani de luptă pentru drepturile homosexualilor, și-au petrecut o sâmbătă vopsind pancarte de protest acasă la ei, la două case distanță de a noastră. Cinci dintre studenții postuniversitari din departamentul meu au spus că ne susțin. Și pentru o vreme, chiar au făcut-o.

E greu să identific exact față de ce – sau la adresa cui – protestam. Sam Myers era o alegere teribilă pentru șeful executivului. Tânăr și neexperimentat în politica de amploare, cu un antrenament militar constând într-un an de ROTC în vremea facultății, Myers a parcurs cursa prezidențială cu o cârjă sub fiecare braț. Bobby, fratele lui mai mare și senator de carieră, oferea sfaturile practice. Iar acestea erau cu tona, bănuiesc. Cealaltă cârjă era reverendul Carl, furnizorul de voturi, omul pe care oamenii îl ascultau. Anna Myers, drăguță și populară, nu a influențat cu nimic campania, deși, în final, cea afectată a fost ea. Din plin.

Singura noastră speranță reală a fost Curtea Supremă. Dar cu un loc gol pe o bancă ce deja se apleca spre dreapta și două pensionări iminente, supremii nu au oferit multă speranță. Chiar și acum mi se spune că va dura luni întregi până când cele câteva ordine de restricție vor parcurge sistemul labirintic. Dacă îl vor parcurge vreodată.

Patrick mi-a tolerat absența cu două ierni în urmă, reîncălzind supe și alte mese semipreparate, având grijă de copii în weekenduri, în timp ce eu mărșăluiam, dădeam telefoane, scriam și protestam.

El nu părea să aibă nevoie de explicații sau de scuze, nu cum ar fi avut Evan King de alături dacă Olivia s-ar fi decis brusc să protesteze față de administrație. Patrick și cu mine aveam o înțelegere nerostită despre direcția în care aveau să o ia viețile noastre – viața mea – dacă păstram tăcerea.

Toleranța nu exista pentru cei aflați la putere, pentru bărbații pentru care lucra Patrick.

Au existat și disonanțe, chiar mult mai zgomotoase decât a mea.

Într-o zi, și pot să identific ziua în calendar (adesea făceam asta în primul an de după instalarea contoarelor), pe când magnoliile erau împodobite cu stele albe, Patrick a trimis copiii la culcare și m-a condus apoi afară, în grădină, sub bolta copacilor.

— Am auzit diverse lucruri la birou, mi-a spus el, ținându-mă aproape și șoptind. Administrația analizează căi prin care să vă reducă la tăcere.

— Pe mine?

— Pe toate. Așa că fă-mi o favoare și sari peste marșul de săptămâna viitoare de pe Capitol. Lasă-le pe celelalte femei să meargă dacă vor, dar tu rămâi în laborator, Jean. Munca pe care ai făcut-o este mult prea importantă, prea…

Am dat cu palma într-un trunchi de lângă noi, întrerupându-l:

— Și ce plănuiesc, mai exact? Laringectomii forțate? Să ne taie limbile? Gândește-te la asta, Patrick! Și tu ești om de știință. Nimeni nu poate să reducă la o tăcere completă jumătate din populație, nici măcar ticălosul ăla pentru care lucrezi.

— Ascultă. Știu mai multe decât tine, Jean. Stai acasă cu noi de data asta.

Deasupra noastră, vântul alunga norii. Ochii lui Patrick, blânzi și umezi, reflectau luna dezgolită.

În acel weekend, nu am mai mărșăluit. Nici altă dată după aceea.

Totuși, în ziua următoare i-am spus Claudiei, ginecologa mea, ce îmi zisese Patrick. Le-am spus lui Lin și femeilor din clubul meu de carte, precum și instructoarei mele de yoga – tuturor. Cu cât repetam mai mult avertismentul, cu atât suna mai absurd, ca o poveste science-fiction proastă, genul de lucru pe care îl vezi doar în filme. E doar o perspectivă sumbră, spunea Claudia.

— Nu se va întâmpla niciodată.

Lin era de aceeași părere și mi-a zis-o într-o zi, în biroul ei.

— Economie simplă. Imaginează-ți cum ar fi să reduci forța de muncă la jumătate – a plesnit din degete – uite- așa! Peste noapte.

— Poate ca ar trebui să plecăm, am spus. În Europa este mai bine. Am pașaport, iar Patrick și copiii pot să-și facă. Am putea…

Ea m-a întrerupt:

— Și ce-o să faci în Europa?

Nu știam.

— Ne vom gândi la ceva.

— Uite ce e, Jean, a continuat Lin. Îl urăsc pe ticălos. Îi urăsc pe toți. Dar acel reverend Carl e o glumă. Uită-te bine în jur la orașul ăsta. Vezi pe cineva care îi crede cu adevărat rahaturile?

— Vecina mea le crede.

S-a aplecat peste biroul ei, ridicând un deget în aer.

— Asta e o mostră de o singură persoană, Jean. Una. Știi mai multe despre statistică decât să te bazezi pe un singur subiect.

Lin avea dreptate, dar se și înșela în același timp. Vecina mea Olivia era o valoare extremă, dar doar aici, în Washington. Ceea ce Lin nu a luat în calcul – ceea ce niciunul dintre noi nu a luat în calcul – a fost cât de diferit era orașul nostru ca o bulă față de restul țării, cu bărboșii săi vânători de rațe și comunitățile creștine care se întindeau ca buruienile. Într-un documentar despre unul dintre aceste locuri, *Glorytown,* sau *Gloryville,* sau ceva

de genul acesta, toate femeile purtau rochii drăguțe, albastre, cu gulere înalte, urmau diete speciale și mulgeau vaci. Regizorul, când a fost intervievat, l-a apreciat ca fiind „grozav”.

Jackie e prima care a făcut referire la bulă, mai întâi prin acea remarcă răutăcioasă despre mine în laboratorul meu mic și, mai apoi, prin coșul dăruit de ziua mea, plin de lucruri care ajungeau să se spargă: gumă de mestecat, baloane, vin spumant. Ea mi-a spus – acum mi se pare cu un milion de ani în urmă – să mă gândesc la ce aș face pentru a-mi păstra libertatea.

Ce aș face?

Lorenzo pregătește ceva, știu asta. Ceva care costă o mulțime de bani, mult mai mult decât ar fi putut economisi un academician nomad. Nu îndrăznesc să sper că este un bilet care ne duce departe de aici, un pașaport furat, ceva de genul acesta. Dar mă gândesc exact la asta când ajung pe stradă și trec pe lângă vechea casă a lui Annie Wilson, locuită acum de un bărbat cu un băiețel, în timp ce Annie muncește ore lungi într-un tărâm al nimănui.

Circumstanțele extraordinare necesită acțiuni extraordinare.

— Mami, uite! ciripește Sonia. Mai multe lumini!

Am ajuns în dreptul casei familiei King acum și, de data asta, ambulanța este cu adevărat o ambulanță.

PATRUZECI ȘI CINCI

Julia King nu a fost prima victimă a poliției adulterului a reverendului Carl, iar Olivia nu a fost prima mamă care și-a văzut copilul luat în miezul nopții, doar ca să reapară, transformat, la televizor, în ziua următoare.

Olivia nu a fost nici prima femeie care a încercat să iasă singură din peisaj.

I-am văzut în Safeway, clienții obișnuiți care dispar pentru o vreme și se întorc după o săptămână, cu ochii puțin adormiți și cu bandaje la încheieturi ce li se văd pe sub mânecile lungi când se întind spre un raft de sus, pentru o conservă de mazăre sau o supă de pui.

Și au existat și înmormântări, desigur, nu toate pentru bărbați și femei în vârstă, care au murit din cauze naturale.

Mașina lui Evan era încă pe alee de dimineață, când am plecat cu Sonia. El a rămas acasă, am presupus, să își consoleze soția – nu că l-aș crede pe Evan capabil de prea multă empatie. Se poate să fi stat cu ea până când casa avea să fie asigurată contra sinuciderii sau până când Olivia avea să fie suficient de drogată încât să nu fie tentată să încerce ceva.

Parchez și o trimit pe Sonia în casă de îndată ce, de pe veranda din față a familiei King, apare o targă.

— Mergi în sufragerie și uită-te la ceva cu frații tăi, bine?

— De ce?

De ce? Pentru că trupul Oliviei King se află pe targa aia.

— Pentru că așa am spus eu, fetița mea. Acum.

Trupul Oliviei este pe targă, dar are chipul neacoperit și o expresie de seninătate. Brațul ei stâng atârnă de sub cearșaful alb.

Sau ce a mai rămas din brațul ei.

Degetele ei sunt cinci cioturi carbonizate, negre de țesut necrozat ce îi ajunge până în palmă și la încheietură, acum o încheietură de copil. Cred că o brățară de bebeluș de-a Soniei ar începea cu ușurință pe ea, zdrăngănind pe osul expus. În aer se simte un miros acru și șomoioage de fum se înalță pe ușa lor de la intrare.

O, Doamne…

Ușa noastră cu plasă se deschide și Patrick mă prinde la timp, exact când mi se înmoaie genunchii.

— E în regulă. Nu te uita, Jean. Nu te uita la asta.

Asta. Mereu *asta.*

Înăuntru, el îmi toarnă un pahar și îmi spune despre copii că se uită la un video.

— Azi fără televizor. Nu după… Se oprește. Îți povestesc mai târziu. Bea asta.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Propria-mi voce este subțire și firavă. Iau o înghițitură de scotch și simt cum mă arde.

Patrick își toarnă și el un pahar – nu obișnuita lui bere de după-amiază – și se sprijină de bufetul din bucătărie.

— Evan mi-a spus că s-a gândit la tot. A încuiat toate cuțitele și tot ce era ascuțit. A luat orice ar fi putut fi folosi drept frânghie și chiar a oprit electricitatea.

— S-a gândit bine, spun eu.

Dar a uitat ceva, nu-i așa?

— După prânz, Olivia i-a spus că vrea să se întindă puțin. Așa că el a luat totul de pe pat și a scos din dormitor tot ce ar fi putut, știi tu, să folosească. Of, Iisuse, Jean… Nu pot. Înghite o dușcă mare de scotch, apoi continuă: Bun. Vezi tu, ea avea un mic reportofon, un Dictaphone, poate de pe vremea când lucra ca secretară – nu știu. Evan a auzit-o vorbind când s-a dus să vadă ce face, dar nu spunea mare lucru, doar câteva cuvinte despre Julia. Cam douăzeci de cuvinte în

total. Apoi a tăcut, iar el s-a gândit că doarme. Nu vrei să auzi restul, Jean. Jur că nu vrei.

— Trebuie.

După o altă înghițitură din paharul lui de curaj olandez, continuă:

— El s-a dus în garaj ca să caute niște cutii – nu știu, poate în care să împacheteze cuțitele. Nu a spus. Crede că a dispărut doar vreo zece minute, apoi a văzut fumul ieșind pe fereastra dormitorului lor. Ei o țineau puțin deschisă, chiar dacă e cald. Cred că le plăcea aerul proaspăt. Nu știu, Jean.

Vocea lui Patrick începe să tremure.

— E în regulă, spun eu, punând o mână peste a lui.

El toarnă din nou din sticlă.

— Ea a făcut o buclă, înțelegi? A înregistrat douăzeci de cuvinte și a făcut o buclă din ele pe Dictaphone. Apoi a pus aparatul undeva unde nu putea ajunge și i-a dat drumul. Din nou, și din nou, și din nou. Chiar dacă și-a dat seama ce face după primele șocuri, nu a mai putut ajunge la aparat ca să îl stingă.

— O, nu…

Patrick se apleacă peste bufet, cu capul în mâini, încă vorbind, deși vocea îi este acoperită.

— Evan mi-a spus că, atunci când a intrat în dormitorul lor, înregistrarea continua. Aceleași cuvinte, din nou și din nou. „Îmi pare atât de rău, Julia”, spunea. Și tot timpul o ardea… acel nenorocit de monstru de pe încheietura ei, mâncându-i pielea până când… până când…

Ud un prosop de bucătărie la robinet, împachetez câteva cuburi de gheață în el și îl pun pe gâtul lui Patrick.

— Șșșt… Stai liniștit un minut.

— Când a ajuns atât de rău, Jean? Noi facem tot ce putem. Dar când a ajuns atât de al dracului de rău?

Noi.

Un geamăt – nu, un plânsei jos, animalic – se aude din sufragerie. Îl las pe Patrick lângă bufet, cu prosopul pe cap, nemișcat, apoi trec prin sufragerie și mă uit după colț, spre fereastra din față.

Steven e aici, se uită cum iese ambulanța de pe aleea familiei King și se îndepărtează, cu sirenele urlând. Umerii fiului meu se unduiesc într-un ritm nestăpânit.

— O să fie bine, îi spun, apropiindu-mă de el, dar păstrând ceva distanță.

— Nimic nu e bine, șoptește Steven.

Nu este momentul potrivit ca să îi spun că, așa cum îți așterni, așa dormi, prin urmare păstrez tăcerea.

— N-ai nici cea mai vagă idee, mamă. Habar n-ai ce au spus azi despre ea.

S-a uitat la școală la transmisia cu Julia și reverendul Carl.

— Despre Julia?

Steven se întoarce și chipul lui este o imagine a groazei: e palid și tras la față, cu ochii umflați. Nasul îi curge și și-l șterge cu o mânecă.

— Despre cine crezi?

Brusc, are din nou cinci ani, smiorcăindu-se și plângând din cauza unui genunchi zgâriat sau a unei julituri de când a căzut de pe bicicletă și a alunecat pe asfalt. Cam atât cu adolescenții ursuzi de șaptesprezece ani.

— Vrei să vorbim despre asta? îl întreb.

— Nu s-au purtat așa cu doamna de pe stradă. O mai ții minte? Doamna Wilson? Căscau în timp ce ea era la televizor. O altă smiorcăială, o altă mânecă. Poate pentru că era bătrână și nu o cunoșteau. Dar pe Julia o știau cu toții. Toți am fost la școală încă dinainte… dinainte să se schimbe asta cu totul.

— Asta, repet eu.

— Deci imaginea ei a apărut pe ecran, iar domnul Gustavson ne-a spus că e genul de fată de

care trebuie să ne ferim cu toții pentru că diavolul este în ea și ne va trage în jos. Știi, adică în iad.

— Iisuse, Steven.

El se adună acum, trăgând adânc aer în piept și pregătindu-și vocea.

— Știi ce a spus?

Nu cred că vreau să aflu.

— Nu. Ce?

— A spus că nu ar trebui niciodată să le adresăm oamenilor lucruri urâte, gen „târfă" „curvă" și prostituată. Apoi ne-a zis că unii oameni merită să fie numiți așa. Precum Julia. Așa că ne-a făcut să urlăm la ea în timp ce era la televizor. Arăta așa de mică, mamă… Atât de neajutorată. Și i-au tăiat tot părul. Tot. Ca în armată, știi? Domnul Gustavson a spus că asta e bine. Așa le făceau ereticilor în timpul Inchiziției Spaniole și vrăjitoarelor din Salem.

Steven începe să râdă, să hohotească aproape.

Este un râs maniacal.

Apoi continuă:

— Și devine tot mai rău. El s-a plimbat apoi prin cameră, zâmbind, împărțind foi pe care erau scrise cele mai groaznice lucruri. Mai ții minte chestia aia veche despre șapte cuvinte murdare? Ei, bine, erau acolo, alături de încă cincizeci. Apoi a vrut să ne scoatem caietele și să scriem o scrisoare – o scrisoare de la fiecare dintre noi – către Julia King, în care să folosim cât de multe cuvinte de rahat putem. Trebuia să îi spunem că merită ce a pățit sau să se distreze rupându-și spatele pe câmpuri…

Nici nu tresar când Steven spune „de rahat". În comparație cu tot ce îmi povestește, limbajul licențios pare un nenorocit de cântec de leagăn.

— Ai făcut-o?

— A trebuit s-o fac, mamă. Dacă nu, ar fi crezut cu toții că… Se oprește și zâmbește în colțul gurii. Răul învinge când oamenii buni nu fac nimic. Așa se spune, nu?

A prins esența citatului lui Burke, chiar dacă nu știe cuvintele exacte. Dar știu ce vrea să spună și încuviințez.

Lui Jackie i-ar plăcea asta.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Stăm în jurul mesei printre cutii de pizza și totul pare aproape normal: Sam și Leo se ceartă în legătură cu cine are cea mai bună echipă de fotbal, iar Sonia ne educă cu privire la mulsul vacilor și curățarea grajdurilor. Dacă închid ochii, Patrick nu este prăbușit pe scaunul lui, aproape micșorat, iar Steven atacă a șasea felie de pizza, cu tot cu crustă. E zgomot, și certuri, și întreruperi.

Toate rahaturile de la o cină normală în familie.

Doar că nu este așa.

Patrick a băut mai mult decât ar fi trebuit. Steven a ales feliile de pepperoni de pe o singură bucată și le-a așezat într-un teanc pe marginea farfuriei. Iar eu? Oboseala a devenit un cântec fără sfârșit, o interminabilă senzație de epuizare care îmi aleargă prin cap și prin membre, târându-mă în jos.

Totuși, asta este șansa mea și s-a întâmplat de la sine. Îl culc pe Patrick – nu e puțin lucru, având în vedere cât e de greu și cât de obosită sunt eu – și îi citesc Soniei o poveste.

Ea adoarme înainte ca Winnie the Pooh să rămână blocat în casa Iepurelui.

Bravo ție, copile, mă gândesc.

Ceasul mic de pe noptiera ei îmi spune că este ora opt – e prea devreme pentru ca gemenii să fie în pat și mult prea devreme pentru Steven. Mă duc să verific ce fac.

Sam și Leo se învață unul pe celălalt diverse șmecherii cu cărțile de joc – încă un lucru normal. Când bat însă la ușa lui Steven, îmi spune că vrea să fie singur pentru o vreme. Să mă detașez puțin, îmi strigă prin pereții groși.

Asta mă face să mă gândesc la Olivia.

— Ești sigur că ești bine? îl întreb.

Dar tot ce aș vrea să-i spun este: *Să nu faci vreo tâmpenie, puștiule!*

Poate că mi-a citit gândurile sau poate că are mai mult discernământ decât îl cred în stare.

— N-o să… știi tu.

Nimic nu se compară cu o discuție despre sinucidere cu fiul tău înainte de culcare, mă gândesc în timp ce mă duc să caut cheile lui Patrick.

Soțul meu are același ritual în fiecare seară: petrece o oră în biroul lui cu o bere după cină, apoi se spală pe dinți și – din ce în ce mai rar de-a lungul anilor și aproape deloc în ultimele douăsprezece luni – se pregătește pentru sex. La un moment dat între timpul petrecut în birou și momentul când se bagă în pat, își încuie cheile într-un seif de oțel din noptiera lui, genul de cutie cu taste din camerele de hotel.

Odată a încercat să facă această sechestrare să pară un efect secundar al noii sale slujbe, dar eu știu mai bine. Știu că, dacă mâine și-ar da demisia din poziția de consilier și s-ar întoarce la consultanța pentru AMA, acele chei, sertare și cutii ar fi tot aici, la fel ca în fiecare altă casă. L-am văzut pe Evan King făcând aceleași mișcări luna trecută, într-o noapte în care a uitat să coboare jaluzelele. Iar Evan nu este consilierul științific al președintelui Statelor Unite. Evan este un nenorocit de contabil pentru un lanț de magazine. Nu pot exista mari secrete acolo.

Tata știe mai bine, nene. Până la capăt.

Patrick a sărit în seara asta peste o mare parte din ritualul lui de încuiat și descuiat, dar, din obișnuință, a deschis sertarul și a apăsat codul de șase cifre pe care îl ține mai ascuns decât pe o amantă. Am auzit cheile zdrăngănind în ascunzătoarea lor, apoi pulsul electronic a cinci numere înainte să închidă sertarul și să se întoarcă pe spate, mormăind ceva despre faptul că încearcă din răsputeri și că are nevoie de mai mult timp.

Am umplut un pahar cu apă rece și i l-am pus la îndemână, pe un suport, împreună cu trei aspirine

pentru dimineață. Apoi m-am dus să îi citesc Soniei. Între Iepure, Pooh și Tigger, m-am gândit la cele cinci pulsuri de când Patrick a încuiat seiful.

Cinci pulsuri, nu șase.

După ce m-am dus să verific ce fac băieții, mi-am dat jos pantofii și am mers pe hol spre dormitorul meu. Patrick sforăie încet pe perna lui, iar pieptul i se ridică și coboară sub cearșaful subțire. În lumina slabă a ceasului de lângă pat, pipăi mânerul de alamă al sertarului de pe noptiera lui, bag un deget nesigur sub el și trag ușor sertarul. Umiditatea a făcut ca lemnul vechi să fie lipicios și un singur deget nu e suficient ca să îl deschidă. Apuc alama cu mâna și trag.

Fizica este un lucru foarte fascinant. Mă gândesc la vremurile când ieșeam în oraș să beau ceva cu prietenii, într-unul dintre acele baruri în care se servește bere în căni grele de sticlă, ajungând să aflăm – exact când berea ne lovea în față – că acele căni sunt din plastic, nu din sticlă, un fel de compozit care arată precum sticla, dar nu e la fel de greu. Calculezi forța necesară pentru ridicarea unei jumătăți de kilogram de cană de bere și – ups! – berea îți vine în față. „Probleme cu băutura”, spui apoi, în timp ce începi să te ștergi.

Ei, bine, acum am o problemă cu trasul.

Forța pe care o exercit asupra sertarului ar fi suficientă ca să îl deschid. Sau ar putea fi dacă mânerul de alamă nu s-ar desprinde.

Zbor pe spate, cu obiectul în mână, și mă dau cu capul de podea. Patrick se oprește din sforăit.

— Ce faci, iubito? mormăie el.

— M-am împiedicat de covor. Culcă-te la loc.

În mod uimitor, funcționează; aștept cinci minute, ascultând cum respirația îi devine tot mai regulată, apoi mă duc la bucătărie în căutarea unei șurubelnițe.

Se face nouă până când reușesc să deschid sertarul noptierei suficient încât să îmi introduc

mâna înăuntru, să pipăi ușa seifului – închisă, dar nu încuiată – și să bag o unghie prin deschizătură. Seiful se deschide și iau în palmă cheile de metal rece ale lui Patrick, apoi închid sertarul la loc.

E timpul să îi trimit pe Sam și pe Leo la culcare.

Amândoi se opun, iar Sam îmi spune că mai are doar un singur truc.

— Acum, le spun și aștept până când îi aud liniștindu-se.

Apoi merg până la capătul holului, spre ușa încuiată de la biroul lui Patrick.

Am minciuna deja pregătită, gata de rostit, în caz că Patrick se trezește și mă găsește în spatele biroului său, căutând prin teancurile de hârtii și plicuri. Până la urmă, mama se află într-un spital, la mii de kilometri distanță, probabil cu centrul limbajului din creier afectat permanent. Sigur că aveam nevoie să sun, chiar și la această oră târzie. În noaptea asta, papa nu doarme.

Dar sunt singură, doar eu și degetele mele dibace, și teancurile aranjate atent de Patrick ca niște soldați de hârtie pe biroul lui. Totul arată exact la fel ca seara trecută, după cum e normal, pentru că azi nu a intrat nimeni aici. Autoelectrocutarea groaznică a Oliviei nu a lăsat timp pentru asemenea banalități birocratice. *Tentativă de electrocutare,* îmi amintesc eu, încercând să îmi scot din minte imaginea brațului său ars.

Totul este exact așa cum era, mai puțin plicul cu însemnele TOP SECRET. Până la ora unsprezece, caut în fiecare sertar și dulap, chiar și sub cele două covoare persane false; pipăi fiecare centimetru de parchet în căutarea unei plăci desprinse. În cele din urmă mă dau bătută și mă întind pe podeaua dură, cu capul încă pulsând din cauza căzăturii de mai devreme.

Sunt atât de obosită… Sunt obosită moartă. Ar fi plăcut să rămân aici, cu membrele întinse și ochii pe jumătate închiși, până dimineață.

Ar fi plăcut și mi-ar aduce multe probleme, chiar și cu pretextul de a încerca să îmi sun tatăl prin FaceTime.

Mă ridic, poruncindu-le picioarelor să-mi preia greutatea, și mă duc încă o dată la biroul lui Patrick, așezând teancurile de rapoarte și notițe cu palmele. Dacă observă ceva mâine-dimineață, îi voi spune că a încercat să lucreze în timp ce era beat.

Când cheia de la ușa biroului se întoarce în broască, celelalte chei zdrăngăne. Închid pumnul în jurul lor, să le păstrez nemișcate și tăcute, și îmi storc creierii gândindu-mă la ce ar putea descuia. Sunt trei chei în total: una pentru birou și două mai mici. Presupun că una dintre ele se potrivește la lacătul valizei din pod, unde se află o mare parte dintre cărțile mele. Dar cea mai mică, cu marginea rotunjită, îmi aduce aminte de Jackie.

Pe peretele de lângă ușa apartamentului nostru aveam un suport pentru chei, un obiect mic și kitschos pe care Jackie îl cumpărase la un târg. Ea îl revopsise cu motive americane, colorând peste amprentele de labe și peste textul care proclama AI NEVOIE DOAR DE IUBIRE… ȘI DE UN CÂINE, apoi scrisese numele noastre, UȘĂ și POȘTĂ. Spunea că eu rătăceam mereu cheia de la cutia poștală, așa că aveam s-o atârn de-acum în cuier. Încă îmi pot imagina acea cheie mică, cu marginea rotunjită.

Când sunt sigură că biroul lui Patrick este încuiat și că Steven nu a ieșit din camera lui pentru un castron nocturn de cereale sau un baton de Snickers, mă strecor pe ușa din față. Aerul nopții îmi atinge pielea și mă înțeapă, îmi dau seama că am transpirat.

Alături, casa familiei King este cufundată în întuneric, neavând nici măcar o lumină de verandă aprinsă. Desigur, Evan a plecat în ambulanță cu Olivia când soarele era încă sus, pe cer. Poate că nu s-a întors încă. Pipăi pe lângă cadrul ușii

noastre ca să dau de întrerupătorul de la lumină, apoi îl apăs, sting lumina și aștept ca ochii să mi se obișnuiască cu întunericul. Deasupra mea, peste acoperișul casei familiei King, o semilună argintie atârnă ca un cârlig.

Îmi șterg transpirația de pe palme pe fustă și caut pe inel cea mai mică cheie. Cu o mână tremurândă găsesc broasca cutiei noastre poștale, containerul de oțel în care Del Ray s-a uitat azi-dimineață și în care a găsit un singur plic. Cheia se întoarce ușor de îndată ce o bag în broască și îmi țin respirația.

La ce dracului te aștepți, Jean? mă gândesc. *Documente guvernamentale secrete în cutia ta poștală?*

Și totuși, sub acea felie de lună care arată ca și când ar putea pluti în jos și ar putea lua cu ea, în norii nopții, casa alăturată, văd conturul unui plic.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

De două minute încoace, numele meu nu mai este Jean.

Numele meu este Hoața.

Sau Trădătoarea, mă gândesc și mă întreb pentru o clipă ce fel de pedeapsă ar avea reverendul Carl și haita lui de bărbați puri pentru acțiunile subversive. Într-o lume în care femeile sunt trimise în Siberia Dakotei de Nord pentru crime mărunte precum adulterul, în care Jackie execută o sentință pe viață într-o tabără de concentrare pentru homosexuali, în mod sigur trebuie să se fi pregătit ceva groaznic pentru femeile care fură secrete de stat.

Mă vor sălta, asta este sigur. N-o să-mi mai văd copiii niciodată – nici pe Patrick sau pe Lorenzo. Încerc să îmi imaginez o viață pe dinăuntru, după cum o numesc condamnații, în care îmi petrec fiecare nouă zi privind cum pălesc și dispar fotografiile mentale ale tuturor, până când nu mai rămâne decât o margine ștearsă. Sau poate că nu va trebui să fac asta. Poate că ultima mea imagine va fi aceea a unei cagule în timp ce mi se fixează un laț în jurul gâtului, casca dată cu gel a unui scaun electric, fixată strâns pe capul meu ras, sau un ac care îmi intră în venă.

Nu, nu va fi un ac. Ar fi ceva prea blând.

Ceasul din casă bate ora douăsprezece, numărându-mi bătăile inimii. Nu este nevoie să le număr; simt fiecare bătaie în urechi ca o tobă. Dar am ajuns până aici, deci de ce să nu merg puțin mai departe?

Încui cutia poștală după ce scot singurul plic și mă întorc din nou în casă. În ciuda aerului stătut și cald din casă, un fior îmi cuprinde brațele, iar pielea mi se face de găină.

Pentru noi nu este la fel de greu ca pentru Winston Smith, care trebuie să se ascundă într-un

colț al apartamentului său cu o singură cameră, în timp ce Big Brother privește totul printr-un ecran de pe perete; dar avem camere de luat vederi: una la ușa din față, una în spate și una peste garaj, orientată spre alee. Am văzut cum au fost instalate cu un an în urmă, în ziua în care eu și Sonia am primit contoarele. Nimeni nu ar putea monitoriza fiecare gospodărie tot timpul – nu există suficientă forță de muncă pentru o supraveghere constantă. Totuși, am grijă să țin plicul lipit de corp când mă întorc de la cutia poștală și mă strecor înapoi pe ușa din față. Apoi merg din sufragerie spre baia mică de lângă bucătărie. Pare un loc suficient de privat. Înăuntru mă așez pe podea, cu spatele la perete, și desfac cleștii de metal. Foaia copertei este acolo, aceeași notiță pe care am citit-o cu o seară în urmă. Sub ea se află trei seturi separate de documente, fiecare prins cu agrafe de o foaie colorată care servește drept copertă, una albă, una aurie și una roșie. Întorc coperta albă mai întâi și observ o schiță a obiectivelor echipei mele:

Dezvoltarea, testarea și producerea în masă a serului anti-Wernicke

Dincolo de această pagină sunt obișnuitele grafice Gantt – instrumentul preferat al managerului de proiect –, care cuprind termene-limită pentru rapoarte interimare și teste clinice. Restul pachetului constă în CV-urile echipei. Nimic nou aici, dar observ că al lui Morgan are doar o pagină, în timp ce ale noastre se întind pe câte șase pagini. Dau paginile înapoi, le netezesc și potrivesc agrafa de hârtie înainte să pun deoparte teancul alb pe podeaua băii.

Pachetul auriu este aproape un duplicat al celui pentru echipa mea. Sub coperta galbenă, obiectivele sunt:

Dezvoltarea, testarea și producerea în masă a serului Wernicke

În acest set se află, alături de acreditările lui Morgan, alte grafice Gantt și cinci CV-uri, toate documentând istorii de publicații și poziții academice ale diverșilor biologi și chimiști pe care nu îi cunosc. Deci se pare că își dublează eforturile și cresc șansele pariului. La naiba, e ceva obișnuit pentru un guvern. De ce să ai o singură echipă când poți plăti pentru două?

Setul auriu ajunge deasupra teancului de lângă mine și trec apoi la pachetul Echipei Roșii, așteptându-mă la o altă redundanță; dar acesta este diferit. De exemplu, scopul său este singular:

Explorarea solubilității în apă a serului Wernicke

Membrii echipei, care apar în paginile următoare – toți cei șase sunt și ei oameni de știință, toți cu doctorate. Sub fiecare nume este trecut un grad și o ramură militară. Închid ochii în lumina dură de deasupra chiuvetei din baie și mă gândesc la această după-amiază, la toate ușile pe lângă care am trecut în timp ce Poe mă conducea pe coridorul de la etajul cinci, spre biroul lui Morgan.

Unul dintre nume – Winters – îmi sună puțin cunoscut, în același timp, ceasul din sufragerie sună ora unu.

Aranjez cu grijă pachetele, așa cum erau: alb, auriu și roșu. Înainte să le pun înapoi în plic, verific graficul Gantt din setul alb. Cronologia, o bară orizontală codată prin culori pentru sarcini, se întinde până în urmă cu un an, pe 8 noiembrie, data la care echipamentul laboratorului nostru a fost confiscat.

Deci am avut dreptate. Proiectul Wernicke nu a fost conceput ieri. A început cu șapte luni în urmă.

Picioarele nu mă mai ascultă. Le simt încremenite și cuprinse de furnicături și ace de la atâta stat cu picioarele încrucișate pe podea. Mă sprijin de chiuvetă și îmi întind mușchii.

— Jean?

Vocea de pe partea cealaltă a ușii de la baie este înăbușită, dar fără îndoială este a lui Patrick. Bate o dată, apoi clanța se mișcă.

Nu am încuiat-o. Nu am crezut că trebuie.

Rahat. Rahat, rahat, rahat.

Dau drumul repede la robinet și las plicul să alunece în spațiul îngust dintre chiuvetă și perete. Când Patrick deschide ușa, îmi clătesc fața cu apă rece.

— Iisuse, iubito, spune el. Arăți groaznic.

Reflexia mea confirmă acest lucru. Rimelul întins din pricina sudorii îmi înconjoară ochii, bluza de bumbac pe care am îmbrăcat-o de dimineață e lipită de mine, iar părul îmi este ciufulit și zburlit. Opresc robinetul și mă șterg cu prosopul, zâmbind puțin umil spre Patrick, care pare mult mai puțin beat și foarte îngrijorat.

— Nu mă simt prea bine, spun. Cred că de la pizza.

El îmi pune o mână pe frunte, o mână rece, curată, de doctor, cu pielea roz și fină. Pentru o clipă, mă gândesc la mâinile lui Lorenzo și la cât de diferite sunt. Mă gândesc la faptul că mâinile lui Patrick ar putea să nu fie atât de curate pe cât par.

— Iubito, ție nu ți se face rău niciodată. Și apoi adaugă, cu un mic râs: Ei, bine, doar dacă nu cumva ești gravidă… Știi, cu patru copii, înseamnă un an întreg de timp privat la toaletă.

Încerc să râd și eu, dar vocea mea pare răgușită.

— Doar nu ești…

Ochii lui Patrick îmi săgetează chipul și burta, apoi se încruntă. Nu e prost și este medic. Între matematica simplă și noțiunile esențiale de embriologie, trebuie să știe că este imposibil. Cu

viața noastră sexuală din ultimele luni, fie sunt gravidă în trei zile, fie port o minge de plajă.

— Sigur că nu, spun. Chiar cred că a fost de la pizza. Avea un gust ciudat.

— Bine, atunci. Vino înapoi în pat.

Mă ia de mână și stinge lumina de la baie, scoțându-mă din camera de lectură nocturnă.

— Vin după ce beau puțină apă, îi spun. Și dacă tot m-am trezit, aș putea să îl sun pe papa.

Când pașii lui se sting pe holul dinspre camera noastră, scot plicul din ascunzătoarea sa, mă duc înapoi pe veranda din față și inversez procesul furtului. Mă opresc în bucătărie pentru un pahar de apă cu gheață și formez numărul tatălui meu din memorie.

— *Pronto,* răspunde el, dar nu seamănă deloc cu tatăl meu, ci cu un bărbat mult mai în vârstă.

— Papa, sunt Jean. Cum e mama?

Vocea lui îmi spune totul, chiar dinainte să rostească cuvintele „leziune cerebrală”, „zona aia care începe cu W” și „de ce nu mai pot să vorbesc cu ea”.

— Nu poți s-o faci bine? Gianna?

— Sigur că pot. Îmi adun în voce cât mai multă încredere, sperând să acopăr tremuratul pe care îl simt în gât. În curând, papa. Foarte curând.

După încă un pahar cu apă, din care o mare parte mi-o torn pe față, mă întorc pe hol, spre camera noastră.

Patrick sforăie din nou.

Pun cheile pe covor, lângă noptiera lui, și mă urc în pat, pentru șase ore de somn.

PATRUZECI ȘI OPT

În coșmarul meu, copiii au dispărut. Văd cum îmi sunt luați unul câte unul, iar chipurile lor se întunecă și dispar. Cineva – Olivia, poate, sau poate un soldat – o ține pe Sonia în sus printre luminile blițurilor de la camere. Gemenii îmi fac cu mâna, iar Sam aruncă un pachet de cărți de joc în aer, deasupra capului lui Leo.

— Cincizeci și două de cărți! spune el.

Steven zâmbește în colțul gurii și strigă:

— Pe mai târziu, mamă.

Înclină capul într-o parte de parcă ar spune că îi pare rău.

Și, în tot acest timp, Patrick privește și nu spune nimic.

Sâmbăta mea nu începe tocmai așa.

Patrick trage draperiile, lăsând o lumină orbitoare să intre în dormitor. Gemenii și Sonia intră în marș cu o tavă plină cu covrigi calzi și cafea – mirosuri care, în oricare altă zi, mi-ar putea stârni pofta de mâncare, dar azi nu fac decât să îmi provoace un alt val de greață. În mijlocul unui covrig uns cu cremă de brânză se află o lumânare.

— La mulți ani, mamă! strigă patru voci.

Aproape am uitat că azi împlinesc patruzeci și patru de ani.

— Mulțumesc, le răspund, încercând să par înfometată. Unde este Steven?

— Doarme, spune Sam.

Ceasul digital de lângă pat arată nouă-unu-unu. Le-am spus lui Lin și lui Lorenzo că voi fi în laborator până la zece.

— Stinge lumânarea și pune-ți o dorință, mami, spune Sonia.

Fac asta, picurând ceară peste micul dejun, apoi mă ridic din pat și alerg până la baie.

— Mă întorc într-un minut. Treziți-l pe Steven. Vreau să vorbesc cu el înainte să plec la serviciu.

Parada aniversară se inversează și iese pe ușă. Peste treizeci de secunde, în timp ce torn cafeaua nebăută în chiuvetă, intră Patrick.

— Steven a plecat, spune el încet.

Mă gândesc la „a plecat” în oricare alt sens semantic. A plecat la magazin, a plecat la alergat, a plecat să ia o pizza pentru micul dejun, a plecat pe câmpii. Nu mă gândesc la asta în termenii cei mai simpli. Nu mă gândesc că „a plecat” înseamnă absent, nu la fel ca în visul meu. Nu mă gândesc în sensul de a fi plecat din viața asta, de a fi mort.

Patrick îmi întinde o foaie de caiet.

— Asta era în camera lui. Pe pernă.

Putea să fie și mai rău, mă gândesc, citind mâzgălitura lui Steven. Oricum, asta – ce cuvânt oribil – este suficient să mă lase fără răsuflare.

Am plecat să o caut pe Julia. Vă iubesc. S.

În patru zile, totul s-a schimbat de la jalnic la groaznic.

— Să chemăm poliția? spun apoi.

Patrick clatină din cap de parcă ar ști la ce mă gândesc.

— Probabil e mai bine să nu o facem.

Îmi atinge brațul și îmi ia cana goală de cafea din mână, fără să mă întrebe *Ce e cu cafeaua ta?* sau să observe urmele maro din chiuvetă. Ceea ce spune este: *Nu am fost un soț foarte bun, nu?*

Apoi, ca doi magneți, suntem împreună, lipiți, susținându-ne unul pe celălalt. El îmi atinge cu degetul acel punct neted din spatele urechii și simt cum pulsul îmi bate într-un ritm sincopat la început, apoi constant. Este ciudat să te gândești la iubire într-o perioadă ca asta, cu fiul nostru plecat și cu pata maro de cafea din chiuvetă, însă mâinile lui Patrick cutreieră, ajungând de pe gât pe spatele meu, apoi în față, pe sânii mei, care se umflă în cămașa de noapte de mătase, reacționând la atingerea lui în acel fel automat specific cărnii, tresărind chiar și când mintea îi dictează să nu.

— Nu pot să întârzii, spun, desprinzându-mă de el.

În dimineața asta nu pot nici să stau sub soțul meu, gândindu-mă la cum a fost prima oară, când l-am conceput pe Steven.

Mă gândesc și la ce ar fi făcut Patrick dacă, în locul Juliei, reverendul Carl m-ar fi luat pe mine din casă și m-ar fi dus în fața camerelor de televiziune înainte să mă trimită spre o viață de tăcere și servitudine. Ar fi venit după mine?

Lorenzo, da, dar nu și Patrick.

— Unde crezi că s-a dus? îl întreb, pornind dușul. Steven, vreau să zic.

Julia ar putea fi oriunde – pe coastă, pe continent, în partea opusă a țării, într-o livadă de portocali din California.

— E ca și cum ai încerca să găsești o pisică neagră într-o pivniță cu cărbune.

Patrick clatină din cap.

— Nu cred. Hai să îți arăt ceva!

Mă lasă în baie și se duce spre noptiera de lângă partea lui de pat.

— Ce dracului? îl aud apoi.

Minciuna este deja pregătită și e mai ușor de recitat când nu îl privesc în ochi.

— Mânerul s-a desprins aseară. Nu mai ții minte?

Urmează o pauză în timp ce el se gândește. Apoi, în sfârșit, aud zdrăngănitul cheilor și un „Hm” perplex din dormitor, înainte să fug în duș.

— Îți fac niște ceai dacă vrei, strigă Patrick. Când termini, vino în biroul meu. Cred că știu unde se duce Steven.

Fac cel mai rapid duș din viața mea, apoi îmi pieptăn părul nespălat și mă îmbrac cu o pereche largă de jeanși și o cămașă de in pe care nu trebuie să o bag în pantaloni. La dracu cu codul vestimentar. Mi-e cald, mă grăbesc și sunt gravidă. Apoi ies pe hol, îndreptându-mă spre biroul lui Patrick.

Chipul reverendului Carl umple ecranul, iar mâinile lui sunt ridicate, de parcă s-ar ruga. Este poziția lui preferată de vorbit. Camera de știri concentrată asupra lui dă înapoi, extinzând planul și relevând restul scenei. Julia King este de nerecunoscut.

Au ras-o în cap, desigur – mă așteptam la asta. Nu mă așteptam să fie însă doar pe jumătate, ca o tunsoare realizată de un om orb cu paralizie. Pe cap are smocuri de păr rămase în petice.

— Ce-au făcut, au folosit o lamă tocită? spun fără să îmi iau ochii de la imaginea de pe laptopul lui Patrick.

Steven a văzut asta; a fost forțat să se uite și să se alăture înjurăturilor clasei lui.

Reverendul Carl face apel la publicul său să se roage, apoi își pleacă ochii.

— Doamne, iart-o pe fiica Ta rătăcită și ghideaz-o când li se va alătura surorilor sale din Black Hills, Dakota de Sud. Amin.

Un cor de strigăte și de huiduieli urmează după rugăciune. Câțiva oameni spun „Amin”, dar în mare parte este un festival al urii. Reverendul Carl își ridică palmele în aer și face apel la tăcere, dar când își îndreaptă capul spre camere, zăresc un zâmbet discret pe buzele lui.

Acum, camera se apropie mai mult de chipul Juliei, răvășit de lacrimi. Buzele îi tremură, iar ochii ei caută de la stânga la dreapta, sperând la puțină compasiune de la cei care strigă. Mâna reverendului Carl apare pe umărul ei; Julia se dă la o parte, dar mâna pare să o strângă și mai tare, degetele apăsându-i clavicula sub țesătura cenușie. Este strânsă la gât și are mâneci lungi. Trebuie să moară de cald.

Nu este prima oară când mă gândesc cât de mult îl urăsc pe reverendul Carl Corbin, dar acum este prima dată când vreau să îl omor.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Dacă mi-aș fi petrecut ultimele minute acasă, privind pe fereastra din față în loc să îmi descurc părul, aș fi putut să văd SUV-ul negru și anonim parcat peste stradă, cu motorul pornit și pufăind nori de gaze de eșapament.

Dar nu am făcut asta. Iar când ies pe ușă și pornesc mașina, e prea târziu.

Del poștașul este deja pe treptele verandei, cu geanta pe umăr și cheia de la cutia noastră poștală într-o mână. Îmi face semn, iar eu îi răspund prin geamul din spatele Hondei. Descoperirea mă lovește ca un val: cheile, plicul, Del uitându-se în cutia poștală ieri și scoțând un singur obiect, Sharon avertizându-mă că există o organizație subterană care folosește un poștaș drept mesager. Și, în cele din urmă, cuvintele lui Patrick de aseară, după ce mi-a spus ce își făcuse Olivia cu Dictaphone-ul care repeta la infinit bucla cuvintelor ei.

Facem tot ce putem.

Când reușesc să fac conexiunea, înțeleg un adevăr teribil, înspăimântător și, în același timp, alinător: Patrick nu lucrează pentru guvern. Lucrează împotriva lui.

Înaintez până la jumătatea aleii, oprindu-mă când ajung în dreptul verandei. Del deschide cutia poștală, atent să își protejeze mâinile de camera de pe stradă și de pe verandă. Aș vrea să-l strig.

Stop! Stop! N-o deschide!

El scoate apoi plicul, ținându-l aproape și ascunzându-l în geanta lui înainte să încuie din nou cutia poștală. Nu va auzi în spatele lui pașii silențioși ai lui Poe, care se apropie, urcând treptele verandei. Nu va auzi clinchetul și zumzăitul slab al armei negre paralizante din mâna dreaptă a lui Poe, nici pârâitul care îi va atinge

coastele, electrocutându-l de două ori – mai întâi în minte, apoi și în trup.

Poe se întoarce spre mine și îmi face semn spre alee, ca și când ar spune: *Dă-i drumul de aici. N-ai ce vedea.*

Apoi alți doi bărbați vin în grabă spre casă din mașina neagră de peste drum. Ei îl ridică pe Del de subsuori, îi târăsc trupul moale pe trepte și pe alee până la mașină, iar eu aștept fără speranță să văd dacă Poe sună la soneria noastră și repetă spectacolul cu Patrick.

Nu face asta, ci se îndepărtează de casa noastră, apoi se urcă pe bancheta din spate a mașinii negre lângă Del, care și-a pierdut cunoștința, și așteaptă ca eu să plec. După aceea, mașina neagră dă colțul, urmându-mă până pe Connecticut Avenue, unde se întoarce și o ia spre sud. Îmi trece prin minte să mă întorc și să mă duc la ferma familiei Ray ca s-o avertizez pe Sharon, dar alung acest gând. Voi fi prinsă sau va fi prea târziu; sau, în cel mai bun caz, Morgan o să mă bată iar la cap pentru că nu am ajuns la muncă la timp.

În timp ce îmi croiesc drumul prin traficul de dimineață, procesez evenimentele dimineții. Poe crede probabil că Del a avut plicul tot timpul, că era pe cale să îl livreze, poate la o altă adresă.

Nu am o memorie eidetică – nici pe departe. Dar am mintea construită pentru texte. Într-o viață anterioară sau într-o viață viitoare în care aș putea avea acces la cărți, aș fi un editor decent. Nu că textele pe care le-aș scrie ar fi de valoare, dar aș putea depista greșelile. Iar cele pe care le procesez în timp ce mă lupt cu traficul, în drum spre Lorenzo și Lin, sunt aceleași greșeli de scriere pe care le-am descoperit în pachetele roșii și aurii dintr-un plic de manila.

Greșelile nu sunt singurul lucru care îmi trec prin minte, ca niște hamsteri disperați care aleargă pe o rotiță, însăși natura celor trei echipe distincte care dublează fiecare munca și efortul celorlalte nu

ar trebui să merite statutul de clasificat. Iar echipa mea nu a fost niciodată clasificată sau, dacă a fost, președintele nostru a declasificat-o într-o conferință de presă cu trei zile în urmă.

Îmi parchez Honda în locul care îmi este alocat, între Mustangul lui Lorenzo și spațiul în care ar trebui să fie Smartul lui Lin (dar nu este). În clădire, un soldat mă grăbește prin punctul de verificare după ce îmi ia poșeta și o trece prin aparatul cu raze X.

— Ce este asta? îl întreb.

— Noi proceduri de securitate, spune soldatul, uitându-se la mine.

De data asta nici vreun zâmbet, nici vreun *Să aveți o zi bună!* vesel, doar o pereche de ochi mijiți care mă privesc de sub cozorocul șepcii când îmi iau geanta și mă îndrept spre lifturi. Morgan mă așteaptă acolo cu brațele încrucișate.

— Ai întârziat, spune el.

— Am lucrat azi-noapte până târziu, mint eu, apoi intru în liftul deschis.

Morgan mă urmează.

— Jean, nu ai voie să îți iei munca acasă. Sau ai uitat această regulă simplă?

Mă întorc spre el, dorindu-mi să fi purtat mai mult decât o pereche de sandale, ca să mă pot uita de sus la ticălos. În schimb, îl privesc direct în ochi.

— Nu, Morgan, nu am uitat. Eu nu uit lucruri. Dar am un creier care lucrează, așa că, dacă nu vrei să îl las și pe el încuiat în laboratorul tău nenorocit, lasă-mă în pace să fac ceea ce trebuie să fac, ticălos mic ce ești!

— N-o să stau aici ca să suport un astfel de limbaj, spune el.

— Atunci, așază-te. Sau întinde-te pe jos. Sau târăște-te într-o gaură. Nu-mi pasă. Sunt ocupată.

— Voi scrie toate astea. O să trimit un raport la…

— Cui? Președintelui? Bine. Spune-i că îmi iau liber restul lunii pentru comportament neadecvat.

Apăs butonul de închidere a ușilor liftului înainte să ies, lăsându-l pe Morgan să fiarbă.

— Ce dracului a fost asta? mă întreabă Lorenzo.

Este pe coridorul dintre lift și laborator, îmbrăcat lejer, într-un tricou polo și pantaloni kaki pe sub halatul alb.

— Îl detest pe rahatul ăla, spun eu. Unde e Lin?

— N-a venit încă. Se pare că avem laboratorul doar pentru noi.

Ochii lui devin jucăuși în timp ce se apropie de mine.

O partidă scurtă pe unul dintre bufetele de rășină epoxidică nu face parte din programul meu de azi, dar trebuie să vorbim.

— Arată-mi la ce ai lucrat, îi spun, inserând cardul de acces în ușa principală a laboratorului.

Ceea ce știu trebuie împărtășit.

Lorenzo dă drumul robinetului din laboratorul de biochimie și începe să se spele pe mâini, frecându-și cu săpun fiecare deget și unghie și inspectând fiecare părticică a mâinilor.

— Ei, bine?

— Cele trei echipe. Sunt cam la fel, și totuși diferite.

Mă gândesc la obiectivele scrise, la faptul că două dintre echipe par identice într-un fel și alte două în alt fel. Totul din cauza unui singur cuvânt: „anti”. La momentul respectiv, pe când stăteam cu picioarele încrucișate pe podeaua rece din baie, am crezut că este o greșeală de scriere. Lorenzo continuă șarada spălării pe mâini, dând apa mai tare și aplecându-se mai mult spre robinet.

— Scopul echipei noastre este dezvoltarea serului anti-Wernicke, continui. La început, am crezut că scopul Echipei Aurii este identic, însă apoi mi-am dat seama: nu e nimic top secret în privința activității noastre de aici, adică nimic din ceea ce lucrezi tu cu Lin.

— Nu promovezi chestii clasificate într-o conferință de presă, aprobă Lorenzo.

— Exact. Deci pachetul Echipei Aurii a lăsat deoparte un cuvânt.

El ridică o sprânceană.

— „Anti”, șoptesc eu. Echipa aceea nu dezvoltă un ser anti-Wernicke, iar Echipa Roșie nu lucrează la solubilitatea în apă pentru un ser anti-Wernicke. „Anti” lipsește și de acolo.

— Rahat, spune el, privindu-și mâinile. Ești sigură că nu a fost doar o greșeală de scriere?

— Nu. Nu sunt sigură. Nu pot fi sigură. Dar are sens. Este singurul lucru care explică de ce materialele sunt clasificate și de ce Morgan are un singur dosar etichetat „Proiectul Wernicke”. Noi mereu i-am spus „Anti-Wernicke” sau, mai târziu, „Wernicke-X”. Așa cum nu ai lucra la un tratament pentru cancer numind studiul „Proiectul Cancer”.

— Nu și dacă ai dezvolta cancerul într-un laborator, spune el. Sună greșit.

Îi povestesc apoi despre Patrick și Del, despre cutia poștală încuiată și despre oamenii lui Poe care au venit și l-au luat pe Del de dimineață.

— Ei știu, spun eu. Poe sau altcineva știe că există o operațiune subterană, iar ei știu că au aflat ce se întâmplă de fapt.

Multă vreme ne uităm unul la celălalt pe deasupra apei care curge, atenți să ne ținem capetele aplecate deasupra chiuvetei. Nu este nimic de spus, pentru că știm amândoi că munca noastră este inversată undeva în clădirea asta.

Fie că este reverendul Carl în spatele acestui lucru, fie că este Morgan, sau președintele, sau Mișcarea Pură, nici n-are vreo importanță. Ar putea fi toți, lucrând laolaltă pentru crearea unui ser care nu vindecă afazia, ci o provoacă.

CINCIZECI

Lorenzo și cu mine pregătim două grupuri de șoareci pentru injecții. Fiecare set va primi una dintre cele două neuroproteine pe care le-a preparat și, cu puțin noroc, vom ști în ce direcție s-o luăm până la finalul zilei, când jumătate dintre șoareci vor fi morți. Când scot micile creaturi din cuștile lor și le rad pe rând o porțiune pătrată de blană, doar două cuvinte îmi saltă prin creier: *De ce?*

Răspunsul îmi vine mult prea ușor, sub forma unui singur cuvânt: *tăcere.*

Lorenzo vine spre mine și ia șoarecele maro din mâinile mele tremurânde.

— O fac eu, spune el, ghidând mașina de tuns. Gata. Tu pune-l pe Mickey în cușca Grupului Unu. Și nu te îngrijora, mă ocup eu de injecții.

— Mă descurc atât de prost?

— Să spunem doar că ești puțin neliniștită în dimineața asta. Nu e mare lucru. Mă bate pe umăr și eu tresar. Pas cu pas, Gianna.

Îi privesc mâinile cu degetele lungi, pline de bătături în vârfuri după anii de muncă grea, în timp ce sedează următorul șoarece; apoi așteaptă să se relaxeze în palma lui și rade încă un petic pătrat.

— Acesta este pentru Grupul Doi, zice el, dându-mi micul trup moale. Încă un Mickey sau Minnie merge în a doua cușcă.

— Sunt monștri, spun eu.

Lorenzo încuviințează. Știe că nu mă refer la șoareci.

Cu două ierni în urmă, în sufrageria mea, stau lângă Olivia King, care bea cafea și o privește pe Jackie în timp ce se războiește cu trei femei pure. Costumele lor pastelate creează un contrast tăcut față de costumul roșu al lui Jackie. Olivia le aprobă pe femeile asortate, clătinând din cap violent de fiecare dată când Jackie deschide gura.

— Cineva ar trebui să o facă să tacă pe femeia asta, spune Olivia. Pentru totdeauna.

Of, Olivia, mă gândesc, *la ce dracului te așteptai*?

Vor începe cu femeile din tabere, bănuiesc. Jackie, Julia, Annie Wilson de pe strada noastră. Nu vom vedea nimic din toate astea la televizor. Apoi reverendul Carl va aduna oamenii precum Del și Sharon, strivind ultima speranță a oricărei rezistențe. Totuși, înainte să îi ia vocea, îl vor presa pe Del, probabil folosindu-se de cele trei fiice ale sale drept stimulent. Și Del, desigur, va vorbi. Ce tată nu ar face-o?

Patrick va fi următorul. Simt cum mi se oprește inima când mă gândesc la metodele pe care le vor folosi cu el, la amenințările la adresa Soniei care îl vor încuraja să vorbească. Și așa mai departe, până când și ultimul membru al unei operațiuni și așa firave va fi găsit, forțat să vorbească și, în cele din urmă, redus la tăcere.

Cu propria mea creație nenorocită.

Nu cred că acesta va fi sfârșitul.

Lorenzo mă atinge din nou pe umăr.

— Am terminat momentan. Ești bine?

Încuviințez.

Fără un soț și cu noul contor de pe mână, care se va întoarce de îndată ce îmi voi fi terminat treaba aici, nu voi avea cum să am grijă de casă și de copii. Steven ar putea să reușească să facă față pentru o vreme, asta dacă se va întoarce vreodată. Dacă nu, cu părinții lui Patrick deja morți și ai mei în Italia, clanul McClellan va fi terminat, dispărut.

Și apoi, mai este și copilul meu. Copilul lui Lorenzo.

Deși am petrecut atât de mult timp gândindu-mă la cum a fost înainte, la cum am fost eu, viitorul a rămas mereu în ceață. Asta până acum. În momentul de față, văd fantomele anilor care urmează, la început doar vârtejuri diforme, care apoi fuzionează formând imagini clare, colorate.

Mă văd bolborosind fraze fără sens, după ce îmi injectează un ser preparat chiar de mine. Stând aplecată și încărunțită, smulgând buruieni din pământ cu mâini pe care nu le mai recunosc. Stând întinsă pe un pat de campanie, sub o pătură subțire, tremurând iarna. Cu ochii goi și, poate, pe marginea dintre rațiune și nebunie, întrebându-mă unde au plecat toți. Steven, Sam, Leo, Sonia. Copilul.

Doar când Lorenzo mă ia de braț și mă ridică îmi dau seama că am stat pe podeaua laboratorului, sprijinindu-mă cu spatele de cuștile goale de jos.

— E în regulă, Gianna, spune el, ștergându-mi lacrimile din ochi cu degetele. E totul bine.

— Nu este, să știi.

— Va fi.

Vreau să mă îngrop în el, dar îmi aduc aminte de camere.

— Sunt bine, spun ridicându-mă. Să continuăm cu injecțiile.

Pe vremea când am început experimentele pe animale de laborator, aveam o singură regulă de aur: să nu le dau nume. Cu alte cuvinte, să nu le consider animale de companie, să nu mă gândesc la ele altfel decât la o modalitate de a ajunge din punctul A în punctul B. Gândește-te la ele ca la eprubete, sau vase Petri, sau lamele de microscop, nimic altceva decât obiecte de umplut și observat. În timp ce țin fiecare șoarece pentru ca Lorenzo să îl injecteze cu o soluție care fie îl va vindeca, fie îl va ucide, nu mă pot gândi decât la numele pe care le-am pus: Jackie. Lin. Jean.

CINCIZECI ȘI UNU

Ideea lui Lorenzo este riscantă, dar necesară.

După ce solicit un asistent de la etaj care să curețe laboratorul și trimit un raport pentru Morgan, plec prima, refăcând traseul prin punctul de securitate. De gardă, în tura de după-amiază, sunt alți doi soldați, cu uniformele scrobite atent și cu cizmele lustruite puternic, reflectând luminile fluorescente de la intrare. Poșeta mea ajunge din nou pe banda rulantă pentru a fi scanată, iar unul dintre soldați mă percheziționează, mâinile lui atingându-mi cu mișcări scurte și arcuite șoldurile, spatele, stomacul, sânii. Odată ce trec, ies din clădire în lumina soarelui de mai.

31 mai, cred, este ziua mea, ziua în care Steven a fugit cu un teanc de bani din portofelul lui Patrick și ziua în care mă voi întâlni cu Lorenzo, pentru un alt rendez-vous în cabana închiriată din Maryland.

Ne-am decis să urmăm rute diferite de ieșire din oraș, așa că urmez traficul spre sud, spre autostrada care trece prin Washington, și depășesc piața de pește, care încă se află pe mal. Mă întreb de unde provin peștii? Maine? Carolina de Nord? Probabil ambele. Nu mă întreb cine lucrează în fabricile de procesare, despicând și dezosând, împachetând și congelând. Poate într-o zi voi avea și eu o astfel de slujbă. Ore multe. Fără plată. Duhoare permanentă de pește în piele.

Lin s-a înșelat când a spus că economia e în cădere liberă. Poate că nu prosperă, dar mașinăria merge înainte cu o viteză constantă. Forța noastră de muncă nu a fost înjumătățită, ci reasamblată și redistribuită. Bărbații care făceau muncă necalificată au fost înlocuiți cu cei pe care purii i-au considerat demni să facă parte din societate. Industriile – cu tot ce cuprinde acestea, inclusiv guvernul – și-au ales pe sprânceană masculi

proaspăt absolvenți din universitățile de top ale țării, pentru a umple golurile lăsate de femei: CEO, medici, avocați, ingineri.

A fost o reoperaționalizare de top a sistemului.

Toată ziua am încercat să mi-l alung pe Steven din minte, iar acum tristețea iese cu putere din mine. Au fost atâtea dăți când am vrut să-l învinovățesc, dar nu mai pot. Monștrii nu se nasc. Niciodată. Ei sunt alcătuiți, piesă cu piesă și membru cu membru, creații artificiale ale oamenilor nebuni care, asemenea lui Frankenstein cel prost îndrumat, cred mereu că ei știu mai bine.

Oricum, Steven nu va ajunge departe, chiar și având banii aceia. Își va găsi drumul înapoi spre casă. Acesta este singurul lucru pe care trebuie să îl cred.

Când traficul se relaxează, iar eu rămân fără lacrimi, ies de pe autostradă și o iau spre est, spre golful Chesapeake, acel tărâm al lui William Styron[4] cu crabi albaștri și vase cu pânze care plutesc peste apele liniștite. Este un drum lung, dar ușor, și am ocazia să mă gândesc.

Dacă tratamentul Wernicke funcționează, ceea ce mă aștept să se întâmple, îi voi cere lui Morgan să trimită o doză pentru mama mea, în spitalul din Italia. Acest mic beneficiu este singura rază de lumină într-un peisaj atât de întunecat. Nu este mult, dar este ceva de care mă pot agăța.

Mașina lui Lorenzo este deja pe aleea cabanei, radiind valuri de căldură dinspre capotă. Sigur că el a sosit primul – poți să scoți un șofer italian nebun din Italia, dar nu poți scoate nebunia din el. Trec de mașina lui și opresc pe lotul alăturat, care a rămas liber de când Lorenzo a închiriat cabana noastră. Regula este ca primul să parcheze la cabană, iar al doilea, în lotul gol. N-am fost niciodată prima.

El este în bucătărie – sau acolo unde ar putea fi o bucătărie dacă ar exista mai mult de o chiuvetă, un aragaz cu două ochiuri și un frigider în formă

de cub, pentru apă și vin. Nu am pierdut niciodată timpul gătind în locul acesta. Nu mâncare, în orice caz.

Aveam totul planificat de pe drum. Intru, vorbesc și plec. Dar când pune o mână pe obrazul meu drept, toate planurile se duc dracului. Nu Lorenzo este cel care mă conduce în micul dormitor de lângă bucătărie, o cameră întunecată, cu lambriuri de lemn și cu o singură fereastră, pe care nu am deschis-o niciodată. Eu îl iau de mâna pe care o ține pe obrazul meu și îl conduc în dormitor.

Data trecută nu am vorbit deloc. Încă aveam contorul la mână, iar Lorenzo a rămas tăcut, poate din solidaritate.

Nu mi-a șoptit numele, cum făcea Patrick, și nu a rostit cuvinte de milă.

Pur și simplu nu a vorbit deloc în timp ce se mișca deasupra mea și în mine. Azi suntem la fel de tăcuți, căci mâinile și trupurile noastre recită cuvintele în numele nostru, dar în mine se aude larma unei orchestre care cântă din plin.

După o rundă de dragoste începem din nou, de data asta încet și fără grabă, de parcă am avea la dispoziție zile sau ani, nu ore. Nu fracțiuni de ore.

Când el se domolește, în sfârșit – în toate sensurile cuvântului –, rămâne deasupra mea, acoperindu-mă cu trupul lui ca un scut.

— Pot să te scot de aici, spune el.

Pentru un moment nu înțeleg ce vrea să spună, dar se întinde spre jeanșii lui, care stau aruncați alături de ai mei, două grămezi gemene de denim pe podeaua de lemn, și revine spre mine cu o cărticică roșie și subțire.

Recunosc totul imediat: roata dințată și steaua cu cinci colțuri înconjurată de crengi – măslin pentru pace, stejar pentru putere.

— De unde ai asta? îl întreb, frunzărind noul pașaport.

Pagina doi are poza mea, dar numele altei femei: Grazia Francesca Rossi.

Data nașterii se potrivește aproximativ cu vârsta mea.

— Am prieteni, spune el. Ei, bine, prieteni care pot fi cumpărați.

— Cine e Grazia?

Rossi este un nume comun în Italia, dar coincidența pare exagerată.

— Sora ta? adaug.

Lorenzo clatină din cap.

— Nu. Nu am nicio soră. Grazia este… a fost soția mea. Nu mă așteaptă să întreb altceva și îmi explică: A murit acum cinci ani.

— Ah, răspund, de parcă tocmai mi-ar fi spus un lucru obișnuit, un raport meteo, rezultatul la Cupa Mondială, locul următoarelor Jocuri Olimpice de iarnă…

Nu pun întrebări, iar el nu oferă răspunsuri.

— Nu pot să plec, să știi.

Din partea lui nu vine niciun argument, doar mâna lui care trece peste corpul meu, începând de la claviculă, și se oprește cu un centimetru deasupra sexului.

— Dacă este fată, Gianna?

CINCIZECI ȘI DOI

Dacă este fată?

Stau pe o parte, urmărind cu un deget emblema aurie de pe coperta pașaportului meu, acest dar care a însemnat totul pentru Lorenzo, biletul meu de ieșire din iad. Biletul nostru de ieșire, mă gândesc, ținându-mi cealaltă mână pe burtă. Doar cu o oră în urmă mă gândeam la Styron, iar acum, iată-mă, o Sophie a lui de scurtă durată, stând întinsă alături de bărbatul ei, o alegere teribilă, solomonică, atârnând în spațiul de deasupra noastră. Pe care? Pe care o salvez?

— Cât timp am la dispoziție ca să mă gândesc la asta? îl întreb, în întunericul dormitorului nostru.

Știm amândoi că nu am prea mult, nu câtă vreme luni vom avea primul studiu clinic.

— Am putea amâna proiectul, spun apoi. Să mai cumpărăm câteva săptămâni.

— Ar fi suficient?

— Nu.

Brusc mă gândesc la o plajă de acum mai bine de douăzeci de ani, nu o plajă elegantă, nu Cancún sau Bermuda – Jackie și cu mine abia puteam pune deoparte banii pentru două nopți într-un hotel prost, fără vedere la ocean. Dar în fiecare vară mergeam la Rehoboth, ca să bem bere, să ne bronzăm și să scăpăm de nebunia facultății pentru câteva zile. Ultima oară când am fost acolo, i-am spus că reușisem să economisesc niște bani. Mai puteam să stăm o zi, poate două.

— Ar fi suficient? m-a întrebat Jackie atunci, bând dintr-o Corona pe care o scosese din cutia frigorifică și în care băgase o felie de lime.

— Nu, am râs eu.

— Totul se termină, Jeanie. Mai devreme sau mai târziu. Nu poți să stai pentru totdeauna în bula vacanței, să știi.

Nu-mi amintesc dacă am rămas o zi în plus în camera aceea de motel sau dacă ne-am întors în dimineața următoare. Ceea ce îmi amintesc este că mă gândeam, odată ce ne-am cărat gențile de plajă și valizele pline de bikini și loțiuni de bronzat din nou în apartamentul nostru, că nici nu conta de fapt. Mai devreme sau mai târziu, aveam să fim aici, în bârlogul nostru din Georgetown, aruncând din frigider resturi de mâncare transformate în experimente științifice, verificând poșta, pierzându-ne bronzul și întorcându-ne în vâltoarea mecanismului academic.

Jackie avea dreptate, încă o dată. Mai devreme sau mai târziu, totul se termină.

— Mi-a trecut ceva prin minte, îi spun lui Lorenzo. Când reverendul Carl m-a întrebat prima oară, m-am gândit că poate a inventat toată povestea despre lovitura la cap a fratelui președintelui. Îmi amintesc că eram în bucătărie și m-am întrebat dacă mi-ar lua munca și ar inversa procesele.

Mă întorc pe pernă, dorindu-mi să mă înghită cu totul.

— Nu e vina ta, spune Lorenzo.

Dar este. Și vina mea nu a început marți, când am semnat contractul lui Morgan. Vina mea a început acum două decenii, prima dată când nu am votat, a mia oară când i-am spus lui Jackie că sunt prea ocupată ca să merg la unul dintre marșurile ei, să fac afișe sau să îmi contactez reprezentanții din Congres.

— Spune-mi că nu trebuie să plec din patul acesta, șoptesc. Niciodată.

Lorenzo se uită la ceas.

— Șoarecii mai au două ore. Va dura patruzeci și cinci de minute să ne întoarcem, până când vom fi din nou în laborator.

— O oră, spun eu. Pentru mine, cel puțin. Ține minte, nu sunt Mario Andretti.

— Deci avem o oră.

Spun că nu pot, dar o fac. Iar de data asta nu sunt deloc tăcută. Țip cu trupul și cu vocea, îmi înfig unghiile în așternut și în pielea lui Lorenzo. Mușc, gem și zgârii ca o pisică sălbatică pe amfetamine, eliberând tot stresul, toată frica și toată ura; le torn din mine în el. El ia fiecare picătură, apoi îmi dă o parte înapoi, mă trage de păr, îmi mușcă buzele și sânii, mă copleșește cu sărutări.

Deși violentă, este tot iubire, un țipăt în tandem către restul lumii și toate păcatele ei.

CINCIZECI ȘI TREI

Ne alocăm un sfert de oră ca să ne spălăm și să ne decidem ce să facem în continuare.

— Mai este un laborator, spun eu, lăsând apa de la duș să îmi curgă pe piele.

Apa fierbinte mă înțeapă când atinge o zgârietură. Mă uit în jos și îmi dau seama că sunt un dezastru.

— O, Iisuse!

— Fața ta este în regulă. Perfectă, de fapt, spune Lorenzo, spălându-mi părul. Și ai dreptate, trebuie să mai existe un laborator. Dar nu vom intra în el.

— Trebuie.

El se clătește și mă lasă să mă ocup singură de părul meu încurcat. Două minute mai târziu, este din nou în baia mică, sprijinindu-se cu un șold de chiuvetă în timp ce vorbește.

— Ascultă-mă, Gianna! Chiar dacă intrăm în celălalt laborator, ceea ce nu se va întâmpla, ce am putea face? Incendiere? Vom fi prinși. Să le furăm rezervele? Sigur! Dacă nu vom fi prinși de paznici cu brațele pline de eprubete în drum spre ușă – ceea ce, apropo, se va întâmpla –, ce putem face după aceea? Este guvernul, iubito. Este o mașinărie. O vor lua de la capăt. Până anul viitor, tu și Lin veți ajunge să vă curățați unghiile de mațe de pește. Lorenzo se oprește, apoi adaugă: Asta dacă rămâi.

Mă gândesc la cuvintele lui. Are dreptate.

— Deci nu facem nimic? Ies din duș și încep să mă usuc cu prosopul. Chiar nimic?

— Nu. Facem ceva. Ne cărăm dracului de aici.

— Am copii, Enzo. Patru. Chiar dacă l-aș putea părăsi pe Patrick…

El mă măsoară din priviri, zăbovind asupra abdomenului meu.

— Ei, bine, și eu am unul. Nu am nimic de spus?

— Ai putea să îl iei cu tine – pe ea sau pe el.

Exact când rostesc cuvintele, îmi dau seama că este imposibil. Până când sarcina va ajunge la termen, cine știe ce noi reguli vor fi implementate?

— Știm amândoi că asta nu se poate întâmpla, spune el, acum mai ferm, pe un ton decisiv. Este acum sau niciodată, Gianna.

— Nu. Este săptămâna viitoare sau niciodată. Am un test luni și, până la mijlocul săptămânii, ar trebui să am rezultatele.

— Și?

Și aici, în această cabană pescărească ce miroase a transpirație, a spermă și iubire, iau decizia.

— Dacă este fată, plec cu tine. Cât de repede vrei.

El așteaptă, privindu-mă cum mă îmbrac și mă pieptăn. Așteaptă o eternitate până să vorbească. Apoi mă trage mai aproape, șoptindu-mi în ureche:

— Bine, Gianna. Bine.

Vocea lui sună puternic, dar știu că se roagă la un Dumnezeu în care nu mai crede niciunul din noi ca analiza genetică să indice un X dublu.

O fetiță.

— Haide, îi spun. Trebuie să ne întoarcem. Plec eu prima.

Aerul este mai rece acum, iar cele câteva case de vacanță proiectează umbre acolo unde, atunci când am sosit la cabană, nu era nimic. Deschid Honda și mă urc, întrebându-mă pentru ce m-aș ruga eu – un băiat sau o fată? Să rămân sau să plec? Să văd cum Sonia este luată de lângă mine sau, într-un scenariu doar cu puțin mai plăcut, să văd cum un asistent în uniformă, care execută niște ordine, îi injectează un amestec ce îi va lua toate cuvintele, pentru totdeauna? Nu cred că aș suporta nicio variantă.

Mă rog la un Dumnezeu în care nu cred pentru o fetiță, ca să nu fiu nevoită să văd toate acestea. Și mă rog la același Dumnezeu pentru un băiat, ca să nu trebuiască să o părăsesc vreodată pe Sonia mea.

CINCIZECI ȘI PATRU

Lin nu a apărut azi, îmi spun soldații de la punctul de securitate în timp ce mă percheziționează pentru a treia oară.

— Nu, doamnă, spune unul dintre ei.

Este același tânăr scrobit care m-a pipăit când am plecat. Deasupra buzunarului stâng de pe piept îi văd numele: PETROSKI, W.

— Trebuie să îl văd pe Morgan, spun eu.

— Pe cine?

— Doctorul LeBron.

A-i spune „doctor” îmi provoacă un gust îngrozitor de bilă în gură. El nu merită titlul.

Sergentul Lustruit-Petroski îmi verifică geanta, chiar dacă a fost deja scanată cu raze X, apoi face semn spre partenerul lui. După două apeluri, Morgan răspunde.

— Ce e? întreabă el.

Soldatul îmi ia cârdul de acces și îl întoarce în mâini, citindu-mi numele.

— Doctorul McClellan spune că trebuie să vă vadă.

— Spune-i că sunt ocupat.

Vocea aceea stridentă, la fel de pițigăiată ca a unui șobolan de laborator, străbate aerul dintre soldat și mine. Așa mă gândesc la Morgan, ca la un șobolan, o creatură murdară și rea, nu foarte deșteaptă.

— Spune-i că urmează să verificăm șoarecii, îi spun soldatului. Dar că vreau să vorbesc cu el mai întâi.

Din nou, chițăitul, de data asta cu o urmă de speranță:

— Trimite-o sus, spune. Cu o escortă.

Treizeci de secunde mai târziu, sunt într-un lift cu un bărbat – nu, cu un băiat – nu cu mult mai mare decât Steven. Nu înțeleg din ce motiv, dar mă gândesc la cum trebuie să fi fost acest puști în

facultate, bând bere ieftină, depunând jurământul la o fraternitate și târându-se adormit spre un curs matinal de matematică.

— Ai fost la facultate? îl întreb.

— Da, doamnă.

— În ce te-ai specializat? Mă gândesc că în științe, drept sau istorie.

El încremenește lângă mine, dar nu se întoarce.

— Filosofie, doamnă.

— Te învață cum să tragi cu un pistol ca acela la cursul de epistemologie de bază? îl întreb, făcând semn spre pistolul fixat la șoldul lui.

Mă aștept să se blocheze, să îmi spună că nu e treaba mea. *Mergeți mai departe, doamnă. Nu e nimic de văzut aici.*

Dar nu face asta. În schimb, buza lui de jos tremură ușor și îl văd cu adevărat pe băiatul din uniforma șmecheră a sergentului Petroski.

— Nu, doamnă, zice el.

O veche zicală spune să nu te pierzi cu firea, dar când mă uit la imaginea din pereții de oțel lustruit ai liftului, cred că nu de asta trebuie să ne facem griji. Buza de jos ne trădează teroarea. De fiecare dată.

Mă decid să nu îl mai torturez cu alte întrebări. Până la urmă, Petroski este doar un băiat, un pușți care a cotit greșit la un semn oarecare de pe drumul vieții, nu atât de diferit de Steven. Deși Steven, după un scurt ocol, s-a întors. Poate și el va face la fel.

— Mai este timp, spun apoi, neștiind exact dacă vorbesc cu tânărul soldat sau cu mine însămi.

Ușile liftului se deschid și o voce mecanică – feminină, mi se pare – rostește „Etajul cinci”. Tânărul Petroski se întoarce ușor și întinde un braț, conducându-mă afară.

Este atât de rapid, încât aproape îmi scapă cele trei clipiri măsurate ale ochilor.

Clipește o dată pentru da, de două ori pentru nu.

Sau de trei ori pentru impur.

Clipesc spre el, un gest pe care camerele l-ar putea capta – sau nu –, dar, dacă o fac, pot să inventez ceva. O insectă în ochi, o geană căzută, încordarea.

— Să mergem, spun eu.

Sâmbătă dimineața, coridorul de la etajul cinci ar trebui să fie un oraș-fantomă, cu toți acei generali și amirali plecați la golf, lovind mingi de tenis sau jucându-se Axis și Aliații în subsolurile lor. Dar fiecare ușă de birou este deschisă și în spatele fiecăreia se află un bărbat concentrat la biroul său.

A treia ușă din dreapta mea, după ce ieșim din lift, are o plăcuță de alamă cu numele WINTERS, J. Înăuntru, bărbatul din spatele biroului ridică privirea și se încruntă, apoi se întoarce la citit. Este cel pe care l-am văzut și ieri după-amiază și un nume pe care l-am citit pe lista Echipei Aurii noaptea trecută.

— Am ajuns, spune sergentul Petroski.

Bate la ușa închisă a lui Morgan – trei reprize de bătăi militare, rapide.

— Intră.

Petroski se întoarce, lovindu-și ghetele lustruite una de alta.

— Succes, doamnă. Cu proiectul, mă refer. O să vă conduc jos când terminați.

Morgan se ridică atunci când intru, apoi îmi oferă un loc și apasă un buton al telefonului de pe birou.

— Andy, adu două cafele. Apoi se uită la mine. Lapte? Zahăr?

— Neagră, spun eu, întorcându-i zâmbetul.

Dacă se simte mărinimos, de ce să nu-i fac jocul, chiar dacă ochii lui îmi amintesc de șoarecii de laborator injectați de Lorenzo de dimineață?

El îi transmite comanda lui Andy, asistentul său, și se așază pe scaunul din spatele biroului său, pe care l-a ridicat puțin ca să pară mai mare. Trebuie

să fie dureros, mă gândesc, să stai așa, fără ca picioarele să-ți atingă podeaua.

— Deci, progrese?

Mă uit la ceasul de deasupra capului lui Morgan și spun:

— Vom ști cam în treizeci de minute. Unde este Lin?

Întrebarea venită din senin îl încetinește, de parcă cineva care tocmai i-a oferit înghețată i-ar da de ales între anșoa și ton. În timp ce procesează întrebarea mea, văd colțurile gurii sale mișcându-se, mai întâi în jos, apoi drept, apoi din nou în sus.

— Asta este grozav. Crezi că am putea să-i dăm drumul mâine?

— Primul nostru subiect este programat pentru luni.

— Schimbă pentru mâine, spune el. Apoi adaugă: Dacă poți, Jean. Numai dacă poți.

Înțeleg că trebuie să mă joc frumos. El vrea ceva, eu vreau ceva.

— Absolut.

În timp ce Morgan se relaxează, Andy bate încet la ușă, apoi intră cu o tavă.

— Dă-mi voie, spun imediat, turnând cafeaua în două căni albe cu o emblemă „P" albastră. Ascultă! Îmi pare rău că am țipat la tine mai devreme.

— Suntem cu toții foarte stresați, Jean. Pace.

Sigur. Pace. Aproape că îi amintesc lui Morgan că „pace" și „supunere" sunt practic două cuvinte identice în anumite limbi, dar nu are rost să îl încurc. Am nevoie prea tare de ticălos.

— Am să-ți cer o mică favoare. Mama mea a suferit un anevrism, care s-a rupt. Emisfera stângă. Zona Wernicke.

Morgan mijește ochii, dar nu spune nimic.

Este greu să îmi dau seama dacă ochii aceia exprimă îngrijorare, simpatie sau neîncredere, așa că merg mai departe, testând apele pas cu pas.

— Mă întrebam, de vreme ce oricum începem testele clinice, dacă o putem include și pe ea pe lista subiecților.

— Sigur că putem. Adu-o mâine și aranjează.

— Ei, bine, spun eu, asta va fi dificil. Este în Italia.

El se lasă pe spate, cu coatele pe mânerele scaunului, cu piciorul stâng sprijinit pe genunchiul drept, ca și când ar încerca să ocupe cât mai mult loc cu putință.

— Italia, repetă el.

— Da. Știi, tărâmul pizzei și al cafelei grozave.

Spre deosebire de porcăria adusă de Andy, mă gândesc.

— Am o problemă cu asta, Jean. Relațiile dintre noi și Europa sunt… – el pare să caute un cuvânt – … proaste.

Tipic pentru Morgan. Dintre toate cuvintele pe care le-ar fi putut alege – „tensionate”, „încordate”, „problematice”, „rare”, „contradictorii”, „ostile”, „nefavorabile” –, Morgan alege „proaste”.

Apoi continuă, mișcându-și ochii ușor în sus și la stânga, un semn clar că inventează o minciună sau că se reține (deși nu cred că Morgan este conștient de ticul acesta involuntar; majoritatea mincinoșilor nu sunt):

— Înțelegi, nu, Jean? Adică, pur și simplu nu putem să trimitem un produs atât de valoros în Europa. Nu în climatul actual.

Cafeaua mea are un gust din ce în ce mai amar cu fiecare înghițitură.

— Dar dacă mă trimiți pe mine? Aș putea administra serul și…

— Ha! Această unică silabă pare mai mult un lătrat decât un cuvânt. Știi regulile călătoriei, spune el înmuindu-se, dar numai puțin. În niciun caz.

Cum aș fi putut să uit?

— Bine, atunci. Dar Lorenzo? El poate să călătorească.

Morgan clatină din cap de parcă ar urma să-i explice un concept matematic complicat unui copil, un concept atât de dificil având în vedere capacitatea mea de înțelegere, încât el crede că ar fi inutil să o facă.

— Jean, el e italian. Un cetățean european.

— Este unul dintre noi, spun eu.

— Nu chiar.

— Deci asta e tot?

Începe să frunzărească hârtiile de pe birou, indiciul clasic prin care spune că întâlnirea a luat sfârșit.

— Îmi pare rău, Jean. Sună-mă când sunt gata șoarecii, da?

— Sigur. Mă întorc să ies din biroul lui, apoi întreb: Apropo, unde este Lin?

— N-am idee, spune el și ochii i se mișcă în sus și spre stânga.

CINCIZECI ȘI CINCI

În timp ce iau liftul spre subsol, prin minte îmi trec nenumărate imagini îngrozitoare.

Medicii din Franța, având creierul absolut intact, cu o mică excepție: sunt incapabili să proceseze instrucțiunile de pe o sticlă de dezinfectant, darămite să vorbească cu pacienții lor, să scrie rețete, să facă operații.

Brokerii germani le-ar spune fericiți clienților lor *Sapă!* În loc de *Cumpără!* și *Furculiță!* în loc de *Vinde!* Un pilot de avioane din Spania, însărcinat cu aducerea în siguranță a două sute de pasageri, interpretează avertizările unui controlor de trafic aerian drept o glumă deocheată și râde în timp ce aeronava se prăbușește în apele Mediteranei. Și așa mai departe, până când un continent întreg se îneacă într-un haos fără limbaj, gata să fie cucerit.

— Dați-mi de știre dacă aveți nevoie de ceva, îmi spune sergentul Petroski când liftul ajunge la primul etaj.

Apoi iese fără să se uite înapoi și își preia postul de la punctul de verificare, în timp ce alți cinci bărbați intră pe ușile principale.

Așadar, Lorenzo și cu mine nu suntem singurii care lucrează azi. Ce surpriză!

Continui drumul spre subsol și fiecare secundă mi se pare încă un pas dintr-o călătorie spre iad. În laborator, Lorenzo stă în fața a două cuști cu șoareci, studiind documentația.

— Grupul Unu, șoptește el.

Nu trebuie să mai spună nimic. Cușca etichetată cu UNU este un circ de rozătoare agitate, care chițăie și pălăvrăgesc despre mica lor comunitate de șoareci de parcă s-ar fi adunat pentru socializare. A doua cușcă adăpostește câteva creaturi fără viață, cu trupurile blănoase deja înțepenite.

Mă urăsc pentru că le-am dat nume.

Șoarecii nu au capacitate pentru limbaj, dar nici nu avem nevoie să aibă, nu pentru acest test final. Datorită muncii anterioare a lui Lin – din fericire –, nu a trebuit să iau parte la experimentele pe primate de acum doi ani. Izolasem deja componentele neurolingvistice ale serului nostru. Șoarecii de azi servesc unui singur scop: testarea celor două neuroproteine pe care le-a dezvoltat Lorenzo. Niciunul din noi nu vrea să injecteze un subiect uman cu o toxină.

Dar, desigur, exact asta se va întâmpla.

Mă așez lângă Lorenzo și iau unul dintre rapoartele de laborator necompletate din teancul lui. Cu litere mici, scriu doar două cuvinte în colțul de sus al foii, acoperind-o cu cealaltă mână: *Armă biologică.*

De îndată ce citește, mototolesc pagina și o iau cu mine în laboratorul biochimic, unde ajung prin ușa interioară. Lorenzo mă urmează și ne uităm amândoi cum hârtia devine galbenă, apoi neagră, în timp ce se dezintegrează în flacăra albastră a unei lămpi Bunsen.

— Ești sigură? întreabă el, răsucind robinetul și uitându-se la cenușă.

— Nu, dar are sens. Îi povestesc toată conversația mea de la etaj cu Morgan. Gândește-te, Enzo. Proiectul Anti-Wernicke, Proiectul Wernicke și Proiectul Solubilitate în Apă. Injecțiile durează – să aduni oamenii, să antrenezi tehnicieni medicali. Asta le-ar da o șansă să scape. În schimb, să contaminezi rezerva de apă a unui oraș echivalează cu detonarea unei bombe cu neutroni. Pocnesc din degete. Bang! Dar fără niciun sunet.

— Asta e o nebunie, spune Lorenzo.

— La fel este și reverendul Carl. Și, apropo, continui, ștergând bufetul de rășină epoxidică în încercarea de a elimina toate urmele de hârtie arsă înainte să îl chemăm jos pe Morgan, trebuie să știi

că liderul nostru neînfricat vrea studiile clinice programate pentru mâine.

— Se mișcă rapid.

— Da. Așa e.

Îl las pe Lorenzo să îl sune pe Morgan la intercom, ca să nu fiu nevoită să vorbesc cu ticălosul mai mult decât este absolut necesar. Între timp, pregătesc fiolele pentru primul ser de neuroproteină și completez raportul zilnic. Pun șoarecii – cei morți – într-un congelator pentru ca Lin să își poată efectua pe ei magia post-mortem după ce ajunge aici.

Dacă Lin mai vine aici vreodată.

— Ea nu ți-a spus nimic ieri, nu? îl întreb pe Lorenzo când închide intercomul.

Clatină din cap.

— Doar că urma să se întâlnească cu o prietenă la cină.

— Ce prietenă?

— O mai știi pe Isabel?

— Cum aș putea s-o uit? spun eu.

Isabel Gerber obișnuia să vină prin departamentul nostru atunci când nu preda cursurile de spaniolă conversațională avansată. Argentiniancă de origine elvețiană, era cu treizeci de centimetri mai înaltă decât Lin, își purta părul într-o cascadă blondă pe spate și vorbea cu un ușor, dar fermecător sâsâit. Deși diferite, cele două femei se potriveau în toate modurile în care se poate potrivi un cuplu.

Până anul trecut, când se despărțiseră, își anulaseră logodna și făcuseră tot ce trebuia să facă un homosexual pentru a evita să fie trimis într-o tabără: nu mai vorbiseră niciodată una cu alta. Nu că ar fi fost prea multe de vorbit oricum, odată ce Lin și Isabel își primiseră contoarele de la mâini.

— Sper că au grijă, spun.

Gândul că Lin, o femeie cu un creier atât de mare și un trup atât de mărunt, nu putea să muncească cu mâinile goale pentru a se izbăvi de

păcatele carnale mă face să tresar. Jackie ar putea să reziste la rahaturile astea. Dar Lin nu este Jackie. Și apoi un alt gând, mult mai sinistru, mi se strecoară în minte: *Dacă suntem cu toții urmăriți?*

Alung neliniștea din minte – nu mai am loc pentru alte gânduri și nici un singur neuron de rezervă – și mă spăl pe mâini după ce las șoarecii morți, apoi îl așteptăm pe Morgan.

— Deci… luni, spune Lorenzo.

Și nu se referă la muncă.

— Luni. După-amiază.

Ceasul din laborator arată cinci. Am mai puțin de patruzeci și opt de ore ca să iau ceea ce știu că va fi o decizie ireversibilă.

Părinții mei, acest copil de mărimea unei portocale dinăuntrul meu și Lorenzo se află într-o parte a balanței. Patrick și copiii, de cealaltă. Două destine aparent inevitabile și totuși diferite atârnă deasupra fiecărei alegeri ca norii de furtună. Să stau și să aștept ca reverendul Carl să își ducă la bun sfârșit groaznicul joc sau să mă duc să văd cum Europa cade în genunchi, de aproape, din primul rând, de pe cele mai bune locuri din sală?

Lorenzo vine mai aproape de mine, suficient cât să ni se atingă mâinile.

Este un sentiment puternic, degetele lui atingându-le pe ale mele.

Dar nu este suficient.

CINCIZECI ȘI ȘASE

Este aproape ora șapte când intru pe alee cu mașina. Cerul este încă suficient de luminat, astfel că nu îmi pot imagina iarna sau întunericul pe care îl aduce. În această perioadă a anului, mă păcălesc mereu că iarna nu va veni.

Dar o face. Mereu vine.

Patrick le-a spus Soniei și gemenilor o minciună, sunt sigură că destul de convingătoare, ceea ce explică de ce sunt în mijlocul a trei jocuri simultane în loc să fie mâhniți cu privire la absența lui Steven. Sonia se desprinde de lângă frații ei și mă îmbrățișează.

— Câștig! spune ea. Din nou!

Ridic o sprânceană spre Patrick.

— Le-am spus că Steven s-a dus să stea la un prieten pentru câteva zile, îmi zice el, apoi privește spre copii și spre piesele lor de plastic. Sam, Leo, aveți grijă de sora voastră! Mama voastră și cu mine mergem afară pentru câteva minute.

— Mergem? întreb.

— Da. Ia, Jean. Îmi dă o sticlă de bere căreia tocmai i-a scos capacul. Ai putea avea nevoie de asta.

Jean. Nu „iubito” sau „dragă”, ci „Jean”. Patrick folosește tonul de afaceri. Sau este supărat, ceea ce ar avea sens. În ultimele douăzeci și patru de ore, am comis două infracțiuni. Poate mai multe, dacă pun la socoteală și manipularea corespondenței.

— Haide! Deschide ușa din spate și mă conduce cât mai departe de casă. Ai ceva să îmi spui?

Înghit, nefiind sigură ce este mai rău – că am furat plicul cu proiectul și l-am citit sau că am petrecut jumătate de după-amiază cu Lorenzo. Sau, mă gândesc eu, faptul că sunt însărcinată în două luni și jumătate. *N-o uita pe asta, Jean.*

El își dă la o parte o șuviță rătăcită de pe frunte.

— Uite. Știu că ai fost în biroul meu.

— Am vrut să vorbesc cu tata pe FaceTime, mint eu.

— Bună încercare, iubito, dar nu. Am verificat istoricul apelurilor de pe telefonul din bucătărie.

Ei, bine, în loc de altceva, ne-am întors la „iubito”.

Se așază pe o parte a băncii, trăgându-mă apoi lângă el. Eu mă dau la o parte.

— N-o să te mușc, să știi, spune el.

Automat, mâna dreaptă mi se îndreaptă spre guler și trag materialul mai aproape de gât. Doar în caz că am adus acasă vreun suvenir din cabana pescărească.

— Bine, spun apoi așezându-mă lângă el.

— Am văzut odată cum a fost executat un bărbat, spune el, privind drept înainte spre tufele de azalee a căror explozie de culoare a ajuns la finalul verii. A fost în septembrie anul trecut. Pe 1 septembrie, de fapt. La două douăzeci și trei după-amiaza.

Nu știu ce să spun, așa că întreb primul lucru care îmi vine în minte.

— Ții minte ora? Ora exactă?

— Da. Nu am mai văzut niciodată un bărbat – sau o femeie – murind așa. La naiba, nu am văzut niciodată un animal murind. Îți cam rămâne în creier, știi? În fine, era de la mine din birou. Unul dintre cercetătorii juniori care lucrau la legăturile dintre administrație și celelalte organizații, Fundația Națională de Științe, Centrele pentru Controlul Bolilor, NIMH, lucruri de genul acesta. Mereu ne arunca astfel de acronime… Jimbo îi spuneam. Numele lui era Jim Borden, dar îi spuneam cu toții Jimbo. Un tip cumsecade. Avea o soție tânără și o fetiță cam de vârsta Soniei, poate cu un an mai mică. Îi plăcea să spună glume. Asta țin minte despre el. Nu e amuzant, Jean?

Nu este, dar spun că este.

Patrick ia o înghițitură de bere și își plesnește buzele.

— Celălalt lucru amuzant este că Jimbo clipea mereu. Adică, în felul în care ai clipi dacă ai avea în ochi o geană sau un fir de praf. Ai face-o de trei ori. Clipit, clipit, clipit. Nu față de toată lumea, dar din când în când îl vedeam făcând-o. Ai văzut vreodată pe cineva făcând asta? Eu încuviințez, iar el continuă: Da. Deci, în cea mai mare parte a timpului, Jimbo își ținea capul în jos, răsfoind hârtii și făcând copii. În fiecare după-amiază, cam pe la trei, el pleca de la birou și spunea că are o întâlnire cu cineva în partea cealaltă a orașului. Își lua servieta și ieșea direct pe ușă. Nu știu dacă a observat cineva asta, nu la început, dar când se întorcea, servieta aceea părea mai ușoară. Îți dădeai seama dacă te uitai la felul în care o purta. Eu nu am spus nimic, niciodată, despre asta. Nimănui.

Acum, berea mea este caldă și nu o mai vreau. Pun sticla jos, pe pavaj, și mă întorc din nou spre Patrick.

— Dar cineva l-a prins.

— Mereu îi prinde cineva, iubito. Mereu. Mai devreme sau mai târziu, faci o greșeală. Urmează o pauză, apoi continuă: Nu mă refer la tine, ci în general. Îmi atinge mâna și observ cât de curate îi sunt degetele. El trebuie să-și fi dat seama că urmează ceva. La Jimbo mă refer. Pentru că, în săptămâna dinainte să îl împuște, a venit la mine. M-a întrebat dacă sunt pur, la fel ca restul. Patrick râde ușor, dar fără umor. Bănuiesc că nu arăt ca un tip rău, nu-i așa?

— Nu. Nu arăți.

Nu m-am gândit niciodată la Patrick ca la un tip rău, ci doar ca la un tip de genul ține-capul-jos-și-taci. Dar nu spun asta. Știu încotro se îndreaptă conversația.

— Jimbo a lăsat ceva pentru mine înainte să fie scos din birou în cătușe. Doar un nume și un număr. A spus că e decizia mea dacă stabilesc vreo legătură și că el spera c-o voi face, dar că nu mi-ar

reproșa dacă m-aș da la o parte. Așa am luat legătura cu Del. Ai văzut ce a pățit Del azi-dimineață.

— Da.

— Îl vor împușca, să știi. Așa cum l-au împușcat și pe Jim Borden. Ne-au suit într-un autobuz, Jean. De fapt, două autobuze. Ne-au dus până la Fort Meade, fără să ne spună o vorbă despre direcția în care ne îndreptăm. Se zvonea că era vorba despre un exercițiu de team building. Încă îl văd. Îl văd în fiecare zi la ora două și douăzeci și trei după-amiaza. Jimbo stând acolo, legat de un stâlp, uitându-se la noi toți în timp ce reverendul Carl citea Scriptura. Slavă, slavă, aleluia dracului, avem o vulpe în cotețul găinilor, oameni buni, și e o singură cale prin care putem trata o vulpe vicleană. Thomas – ți-l amintești pe Thomas –, ei, bine, ticălosul acela a apăsat pe trăgaci. Fără proces, fără juriu, fără o ultimă dorință. L-au împușcat pur și simplu acolo, în poligonul de tragere de la Fort Meade. L-am văzut pe Jimbo prăbușindu-se lângă stâlpul de care era încătușat… am privit cum viața se scurge din el pe un petic de nisip care era deja pătat cu roșu.

Patrick se apleacă, îmi ia berea și o înghite pe toată dintr-o înghițitură lungă.

— În fine, de aceea nu ți-am spus. Când vor veni după mine, e mai bine să nu știi nimic. *Când.* Nu *dacă.*

— Dar acum știu, spun eu.

— Bănuiesc că da, iubito. Bănuiesc că da.

— Steven? Nu vreau să pun întrebarea, dar nu mă pot abține. Dacă ajunge până în Dakota de Nord și îl găsesc…

În loc să răspundă, Patrick se apleacă în față, acoperindu-și chipul cu palmele.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

În seara asta nu e loc de iubire, și totuși este.

Culcăm cei trei copii și ne rugăm în tăcere pentru Steven, să se întoarcă înainte de a fi prea târziu. Apoi Patrick mă duce în pat, îmbrățișându-mă.

— Trebuie să fugi, spune el. Oricum ai putea.

— Nu pot, îi spun, deși pot.

— Știi pe cineva, nu? Italianul acela care lucra în departamentul tău.

Deci asta este senzația pe care o ai când propriul soț îți confirmă aventura. Mă dau jos din pat și îl iau pe Patrick de mână.

— Hai să bem ceva!

În drum spre bucătărie realizez că încă nu am formulat povestea, nu toată povestea, nu finalul poveștii, dar știu cum începe. Și aș putea la fel de bine să încep cu adevărul. Scot două pahare și torn un centimetru de scotch sec în al lui Patrick, apoi o măsură plină de apă în al meu.

— Fără grappa în seara asta? întreabă el.

Totul urmează să fie dezvăluit: acea primă zi din biroul lui Lorenzo, cutia muzicală, momentul când am privit degetele lungi ale muzicianului și mi le-am imaginat cântând pe pielea mea. Bătrânețea pe care am simțit-o privindu-l pe Steven, ieri abia un copil, grăbindu-se la adolescență. Plictiseala de după anii petrecuți cu același bărbat, același sex. În cele din urmă, furia mea legată de pasivitatea lui Patrick și întâlnirea cu Lorenzo de la Piața de Est. Copilul. Pașaportul meu nou.

Doar că, înainte să vorbesc, mă gândesc.

Mă gândesc la toate aceste lucruri și îmi imaginez cuvintele ricoșând din pereții faianțați ai bucătăriei noastre. În realitate, nu există nicio mișcare perpetuă; toată energia este absorbită în cele din urmă, transformându-se într-o formă diferită, schimbându-și starea. Dar cuvintele pe

care urmează să le rostesc nu vor fi niciodată absorbite. Fiecare silabă, fiecare morfem, fiecare sunet individual, totul va rămâne permanent în această casă. Le vom purta cu noi precum acel personaj de desene animate care este înconjurat mereu de norul lui de praf. Patrick le va simți ca pe niște săgeți invizibile, otrăvitoare.

După cum decurg lucrurile, nu trebuie să mai zic nimic.

— Cred că ar trebui să mergi cu el, spune Patrick în cele din urmă, de parcă ar fi văzut întreaga poveste în ochii mei. Cu italianul.

Ar trebui să mă simt ușurată, cred, fiindcă nu trebuie să mai rostesc cuvintele. În schimb, mi se face greață când îl aud pe Patrick spunându-le, greață când îmi dau seama că el știe cine sunt fără să o afle spionându-mă, ci după ani întregi de intimitate. Vocea lui este rece; un fior artificial pare că îi ascute marginile. Îmi pun o mână pe brațul lui și se întâmplă două lucruri.

Propria lui mână o acoperă pe a mea. Iar el se întoarce cu spatele.

Stăm amândoi acolo, un cuplu căsătorit de vârstă mijlocie într-o bucătărie, cu o tigaie de la cină care se înmoaie în chiuvetă, cu filtrul de cafea pregătit să intre în acțiune când vine dimineața. Totul este normal în acest tablou – rutina simplă a unei vieți împreună.

În cele din urmă, el se desprinde. Nu este nimic, de fapt. Se întoarce pentru a se preface ocupat, ștergând o firimitură rătăcită de pe bufet și verificând tigaia de la înmuiat. Dar, în același timp, acea desprindere înseamnă totul. Când se întoarce din nou spre mine, V-ul de pe fruntea lui pare mai adânc, imprimat puternic în pielea lui.

— Ia-o pe Sonia, spune el încet. Eu voi sta cu băieții și voi găsi o soluție.

— Patrick, eu…

Acum este rândul lui să mă consoleze, dar mâna pe care o lasă pe mine pare o greutate.

— Jean, nu. Aș prefera să las lucrurile… Oftează. Nu știu. Cred că aș prefera să nu intrăm deloc în asta. Este suficient de rău că o știu. Bine?

Nu am nici cea mai vagă idee cum să răspund la asta, așa că împing toată durerea undeva în întuneric, pentru a fi scoasă și tratată mai târziu, când voi fi cu totul singură, în timpul meu privat. Momentan, Patrick nu trebuie să afle despre copil.

— Ce-o să faci?

— Am zis că voi găsi o soluție.

V-ul de pe frunte se adâncește mai tare, deși mi se părea imposibil.

— Cum ar fi? Știi ce pun la cale, nu? Un ser nou, un nenorocit de ser solubil în apă. Cât de mult crezi că vom rezista în Italia – sau oriunde – înainte ca toată lumea să devină de un albastru pur?

El nu are niciun răspuns.

Dar eu am. Nu am nevoie de Patrick și de perspectiva lui politică pentru a afla ceea ce știu deja. Toate acele zâmbete și încuviințări și *Ce zici de niște cafea, Jean?* din biroul lui Morgan nu mă păcălesc. Sunt la fel de dispensabilă ca un tub gol de ruj – sau așa voi fi în clipa în care testăm noul ser. Laboratorul mă va mai ține pentru o vreme, până când vom stabili un istoric de succes, până când se vor asigura că nu mai este nevoie de mine. Se va întâmpla astfel:

Voi fi în biroul meu, poate așezată la birou, fără telefon, poate stând la perete – care ar trebui să aibă o fereastră, dar nu are. Morgan va bate la ușă, doar o bătaie înceată, superficială, pentru că nu îl pot împiedica să intre, să îmi penetreze spațiul. Ușa de la biroul meu nu are încuietoare.

— Doctore McClellan, va spune Morgan, poate punând accent pe titlu, fie pentru că s-a săturat să fie nevoit să îl folosească, fie pentru că nu va mai trebui să îl folosească de-acum încolo. Vreți să veniți cu mine, vă rog?

Aceasta nu va fi o invitație.

Vom merge pe coridorul de birouri, iar Morgan își va întinde picioarele scurte ca să mențină pasul în fața mea. Dacă acesta este un gest de leadership sau dacă doar nu vrea să mă privească în ochi, nu voi afla niciodată, dar bănuiesc că are ceva de-a face cu ambele.

Îl voi întreba pe Morgan unde mergem. Altă întâlnire? A găsit un defect în ser? Ce voi vrea să spun de fapt, dar nu o voi face este: *Eu urmez, nu-i așa?*

Dacă voi pleca acum cu Lorenzo, voi deveni Grazia Francesca Rossi. Voi merge la cumpărături în piețe de fructe și la măcelari, îmi voi vizita părinții, voi face dragoste cu un bărbat care este soțul meu doar pe hârtie. Într-o zi, poate în câteva săptămâni sau în câteva luni, după ce mă voi fi întors dintr-o plimbare plăcută pe străzile bătrânei Rome, voi bea un pahar cu apă în propria bucătărie, așa cum fac acum.

Cuvintele lui Jackie mi se întorc în minte, banale, dar adevărate.

Totul se termină, Jeanie. Mai devreme sau mai târziu.

— Apă, îi spun lui Patrick.

El îmi mai toarnă un pahar, fără să înțeleagă. Dar, de fapt, abia am înțeles și eu.

— Ce ai face ca să scapi de toți? îl întreb. Ca să ne întoarcem la cum erau lucrurile înainte.

Din nou, o aud pe Jackie:

Gândește-te la ce trebuie să faci ca să rămâi liberă.

Patrick înghite și restul scotch-ului, apoi se uită la sticlă și mai toarnă un deget. Trebuie să-i iau sticla înainte să verse whisky peste tot bufetul – atât de mult îi tremură mâinile, de obicei extraordinar de ferme.

— Orice, spune el după o înghițitură lungă. Absolut orice.

„Orice” este un cuvânt mic și ciudat, folosit în exces și rareori literal.

Aș face orice să obțin o întâlnire cu ea. Aș plăti oricât pentru bilete în primul rând la concert. Orice vrei. Nu am nevoie de nimic. „Orice” și derivatele sale nu acoperă niciodată întreaga gamă a existenței.

Mă aplec peste bufet, suficient de aproape cât să simt dulceața scotch-ului din respirația lui, până când nasurile noastre aproape se ating.

— Ai ucide? întreb.

Patrick nu clipește. Pentru o clipă, mă întreb dacă încă mai respiră. Atât e de nemișcat.

Trebuie să îmi amintesc cine și ce este Patrick. Tipul tăcut. Cel care nu vrea să se implice, care preferă teoria, nu practica. Bărbatul pe care Jackie l-a făcut odată *fătălău cerebral,* cu atâția ani în urmă, în apartamentul nostru de rahat din Georgetown, cu o canapea la mâna a doua mâncată de șobolani și cu mobilă de la IKEA, al cărui furnir cădea la un an după ce o asamblam. În plus, el este un bărbat care a jurat odată să se amestece cu grijă în treburile legate de viață și de moarte, care a recitat promisiunea *Nu trebuie să mă joc de-a Dumnezeu.*

Când vorbește, spune un singur cuvânt:

— Da.

Bucătăria, cu un aer închis și încremenit, se răcește brusc. Apoi spune:

— Dar știi că nu trebuie s-o facem.

— Exact, răspund.

Nu trebuie decât să le luăm vocile.

CINCIZECI ȘI OPT

Se spune că cei vicleni nu au odihnă, așa că niciunul din noi nu doarme în noaptea asta. În schimb, mă duc înapoi în cameră și îmi iau dosarul, cel cu X-ul roșu pe care l-am ascuns de Morgan cu doar două zile în urmă, apoi îl duc în biroul lui Patrick.

El mă așteaptă în întuneric, dar aprinde lampa de pe birou când intru.

Pagină cu pagină, Patrick parcurge datele, apoi se oprește la secțiunea care conține formule scrise de mâna lui Lorenzo, elegant, continental.

— Tu ai făcut asta?

Clatin din cap, apoi îmi dau seama că nu mă vede.

— Nu. Lorenzo.

— Hm…

— Ce? întreb, străduindu-mă să citesc în lumina slabă.

— Este frumos, într-un fel.

Înțelegeam și încă înțeleg puțin din munca lui Lorenzo, dar Patrick are fundamente temeinice de biochimie și o poate procesa. Citește fiecare notiță și fiecare comentariu mâzgălit, mișcându-și buzele pe măsură ce dă pagină cu pagină. Când ajunge la capătul celei de-a paisprezecea foi, o întoarce și o lasă lângă celelalte, cu fața în jos.

Eu nu sunt suficient de rapidă.

Capul lui Patrick se mișcă cu un milimetru la stânga, departe de pagina cinci a notațiilor lui Lorenzo, iar ochii lui se fixează pe spatele paginii anterioare.

Patrick și cu mine lucrăm diferit. Birourile mele au fost mereu pline de obiecte inutile – o fotografie înrămată, un pachet de gumă, o cremă de mâini, mai multe pixuri și creioane decât am nevoie. În consecință, trec prin documentațiile nelegate luând prima foaie și punând-o în capătul

teancului. Patrick, cu un birou la fel de steril ca podeaua unui spital, pune teancul jos și face două grămezi, una citită, una necitită, întorcând fiecare pagină parcursă și așezând-o în stânga lui. Motiv pentru care nu am văzut niciodată ceea ce a scris Lorenzo pe spatele paginii patru.

Arată ca un poem, deși nu e foarte structurat. Versul este întrerupt ici-colo, câte un cuvânt apare pe un rând, apoi o pauză, apoi o propoziție. Textul scris invers este imposibil de citit de unde stau eu, în fața lui Patrick, dar disting titlul suficient de clar.

A Gianna.

Giannei.

— O, spune Patrick.

Italiana este pentru el același lucru cu limba swahili, așa că știu că nu va înțelege nimic. Dar sunt anumite cuvinte care trădează totul: *amare, vita,* numele meu. El își scoate ochelarii de citit și se uită la mine peste birou. Lumina lămpii îi evidențiază fiecare rid de pe chip.

— Este foarte îndrăgostit de tine.

— Da.

— Este reciproc?

Ezit și presupun că asta mă dă de gol, acolo, în întuneric, deși chipul meu trebuie să fie doar un contur vag.

— Bine, spune el. Bine.

De parcă ar fi cu adevărat bine.

— Ce-ai zice să faci niște cafea, iubito? spune el.

— Sigur.

Știu că are nevoie de un minut, poate de mai multe. În bucătărie, măsor cinci linguriță de cafea tare, apoi umplu vasul cu apă și privesc filtrul în timp ce picură lacrimi negre în carafa goală. Când este gata – când sunt gata –, pun pe o tavă cănile, zahărul și laptele dintr-o cutie care este aproape goală, un memento groaznic al faptului că Steven nu mai e aici. Și mă întorc din nou în birou.

Nu-mi pot da seama dacă Patrick a plâns sau nu. Acum este concentrat, pus pe treabă, luând notițe și căutând simboluri stoichiometrice într-o carte de chimie pe care a deschis-o pe birou.

— Ei, bine? îl întreb.

El clatină din cap.

— Pare reversibil, chiar simplu, dar nu pot s-o fac. În primul rând, nu am un laborator. În al doilea rând, au trecut douăzeci de ani de când am lucrat într-unul. În schimb, al tău… Se oprește, corectându-se: Dar Lorenzo? Proiectul este copilul lui, nu?

La cuvântul „copil” cafeaua mea o ia pe cealaltă parte.

— Da. Cum rămâne cu problema solubilității în apă?

Patrick pare că radiază.

— Asta este partea genială. Este deja solubil în apă, cel puțin pentru scopurile noastre. Presupunând că nu îți pasă de efectele adverse nedorite.

Arată spre ultima lucrare a lui Lorenzo, cheia cognitivă care, atunci când este întoarsă în lacătul celulelor din girul temporal superior al emisferei stângi a creierului, deschide ușa spre vindecare. Sau, în cazul antiserului, creează o cameră plină de un haos de cuvinte.

Știu ce vrea să spună Patrick și nu îmi pasă dacă pot rezulta probleme auxiliare din aplicarea sistemică a medicamentului, nu când vorbim despre sistemul reverendului Carl Corbin. Sau al președintelui.

— Crezi că el o poate face până luni dimineață? întreabă Patrick.

— E rapid.

— Atunci este programată următoarea întâlnire cu tot personalul pentru Proiectul Wernicke. Toată clădirea ta va fi la Casa Albă.

— Și reverendul Carl?

Patrick încuviințează.

— Și el.

Bine, mă gândesc. *Luni.* Ceasul de pe biroul lui Patrick arată șase patru unu.

CINCIZECI ȘI NOUĂ

Vicleană sau nu, reușesc să adorm și, pentru trei ore dulci, fără vise, nu mă gândesc nici la plan, nici la Patrick, nici la Lorenzo. Nu mă gândesc unde ar putea fi Steven sau dacă Del poștașul devenit spion se află încuiat într-o cameră, hotărându-se dacă să vorbească sau dacă să-și vadă fiicele implorând în timp ce Thomas le torturează. Nu mă gândesc la ciotul ars al Oliviei King sau dacă Lin și Isabel au fost prinse și sunt acum în drum spre o închisoare.

Somnul este o radieră fantastică, atât cât durează.

Plec spre laborator cu puțină cafea în stomac și cu notițele lui Patrick împăturite în pudriera pe care o țin în poșetă.

Lorenzo e la el în birou, făcând cafea.

— Vrei? mă întreabă el.

— În niciun caz.

Deja simt cum ulcerul îmi arde stomacul. Scot pudriera, o deschid, palmez repede hârtia și o pun pe biroul lui. Apoi mă duc să pregătesc lucrurile pentru doamna Ray.

— Vino jos când ești gata, îi spun.

Biroul meu este gol și întunecos, exact așa cum l-am lăsat ieri. Știu că Lin nu s-a întors. Mai rău, știu că nu se va mai întoarce.

Așa că am un plan. Speranță, nu prea.

În lift, reflexia mea mă privește din trei părți. Din față, nu arăt prea rău: puțin umflată la ochi, cu părul ciufulit ca de obicei și fața trasă puțin din cauza dietei mele recente cu apă și cafea. Lateralele însă arată o imagine cu care nu sunt obișnuită. Îmi amintesc să îmi îndrept umerii și să împing bărbia în față: nu are sens să o las pe doamna Ray să mă vadă doborâtă, doar și-ar face griji. Încerc să îmi sug burta, dar e inutil. Umflătura neregulată de sub bluză îmi amintește

doar că a trebuit să îmi las desfăcut ultimul nasture de la jeanși.

Iisuse, sper că Patrick nu a observat când m-a sărutat de la revedere azi-dimineață.

În laborator, salut rozătoarele și iepurii rămași, ignor congelatorul în care șoarecii morți așteaptă să fie disecați și pregătesc una dintre încăperi pentru doamna Ray. Este dezordonată și sterilă, nu tocmai ce aveam în minte pentru primele ei momente de revenire în tărâmul limbajului, dar pot s-o îmbunătățesc.

Mă întorc în camera plină de cuști și iau un iepure alb ca zăpada de pe rândul de deasupra; îl pun într-un cub de plexiglas cu găuri de aer pe fiecare parte, adaug un pat de rumeguș, un tub de apă și împrăștii granule alimentare din containerul de depozitare. Știu că sunt din lucernă, dar miros ca dracu'.

— Gata, Thumper, îi spun. Vreau să faci cunoștință cu o nouă prietenă.

Morgan intră și întreabă:

— Ce e asta, Jean? Credeam că ai terminat cu testele pe animale.

Din nou, creierul meu îi comandă trupului să stea drept.

— Este pentru doamna Ray. M-am gândit că i-ar plăcea să vadă și altceva în afară de un perete alb.

El ridică din umeri, de parcă primul nostru subiect nu ar fi altceva decât un alt animal de laborator. Ceea ce și este, în mintea lui Morgan, cred eu.

— Vii jos pentru testul clinic? îl întreb, ducând casa din plastic a lui Thumper mai aproape de camera unde voi injecta primul nostru subiect uman.

— N-aș rata asta pentru nimic în lume.

Deschid cabinetul refrigerat, cel în care Lorenzo a stocat fiolele serului nostru antiafazie. A etichetat al doilea grup de fiole – cele care au ucis șoarecii – cu un X roșu strident și le-a depozitat pe un alt

raft. Acolo unde ar trebui să fie șase tuburi de sticlă mai văd doar unul.

— Ai luat tu astea? îl întreb pe Morgan.

— Ce?

Ochii lui se mișcă în sus și spre stânga în timp ce ocolește întrebarea. Dă să plece, dar îmi vine o idee.

— Morgan, cât de conectat ești?

El mijește ochii și chipul îi devine mai dur, suspicios și temător în același timp.

— O, spun imediat, forțând un zâmbet jucăuș, mă întrebam doar dacă ai fost înăuntru… știi tu… la Casa Albă.

Ca un pește păcălit de un animal de pradă, el urmează momeala pe care i-am aruncat-o și se relaxează.

Haide, peștișorule, mă gândesc. *Haide, mușcă. Înfige-ți dinții.*

— De fapt, spune Morgan umflându-se în pene, încercând din nou să umple spațiul mai mult decât poate, sunt unul dintre oaspeții invitați luni. Și totul mulțumită ție, Jean. Ești o adevărată jucătoare de echipă.

Zâmbetul îmi rămâne lipit pe față, dar de data asta nu trebuie să îl forțez.

— Asta e minunat, Morgan. Cu adevărat minunat. Ascultă, trebuie să ne pregătim, așa că…

El mă întrerupe:

— Absolut, Jean. Orice ai nevoie. O vom aduce pe doamna Ray jos când… când sosește. Își bagă apoi arătătorul în cușca iepurelui, gâdilându-l. Bună, iepurașule!

— Nu e o idee bună, Morgan, spun eu. Sunt teritoriali.

— Nu. E doar un iepuraș mic și drăguț. Mâna lui se retrage apoi de parcă tocmai ar fi atins un foc. La dracu'! M-a mușcat!

Abia pot să-mi înăbuș râsul.

— Bestie nenorocită!

— E bun pentru un singur lucru, nu-i așa? spun privind sângele care izbucnește din degetul lui Morgan. Stai așa! N-o să mori.

Lorenzo intră în timp ce bandajez rana lui Morgan.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— O rană provocată de iepure, răspund, turnând mai mult iod decât e nevoie peste degetul lui Morgan.

Lorenzo zâmbește.

— Nu e *Sylvilagus floridanus,* doctore McClellan? Au fost testați pentru rabie? El se apleacă și inspectează rana, clătinând din cap. Ar putea fi grav.

Chipul lui Morgan trece prin tot spectrul de la roz la verde, ajungând apoi la o nuanță bolnăvicioasă de galben.

Nu vede când Lorenzo îmi face semn cu ochiul pe deasupra capului său.

— O să fii bine, spun, terminând bandajatul și conducându-l afară din laborator. Ne vedem cam într-o oră. Apoi mă întorc spre Lorenzo: Mă întreb cine o aduce pe doamna Ray.

Nu va fi Del, știu asta. Sharon este o escortă la fel de improbabilă – până acum, ea ar trebui să fie deja în custodie alături de soțul ei. Mi-i imaginez pe Poe și bătăușii lui în costume business, cu SUV-uri negre și ochelari de soare intrând pe drumul de pământ care duce spre ferma familiei Ray, răscolind hambare și grajduri până când dau de atelierul lui Del. Este o imagine mentală extrem de urâtă.

— Deci? îl întreb pe Lorenzo.

El încuviințează.

— Laboratorul de biochimie. Apoi șoptește în italiană: Va trebui să lucrez toată noaptea și mâine toată ziua, dar pot s-o fac.

Pun casa din plexiglas a lui Thumper în camera în care o vom conduce pe doamna Ray și mă gândesc să îi spun lui Lorenzo despre activitățile și

conversațiile mele de dimineață. Poemul. Oboseala din ochii lui Patrick, arătându-i înfrângerea, dar și acceptarea. În schimb, în timp ce traversăm podeaua albă a laboratorului principal spre ușa încuiată de pe partea cealaltă, schimb strategia.

— Morgan se duce luni dimineață la Casa albă, spun, cu uimirea necesară în voce. Întâlnire mare. Crezi că vom vedea vreodată acel loc pe dinăuntru? apoi adaug: Patrick va fi acolo.

Pe chipul lui Lorenzo se citește înțelegerea, dar nu spune nimic.

Îi voi povesti restul odată ce intrăm în laboratorul de biochimie.

Sau nu.

El își trece cardul de acces prin fantă, dar, de data aceasta, lumina nu se face verde, nici nu auzim piuitul încet și clinchetul electronic atât de cunoscut. În schimb, se aude un bâzâit ascuțit și o lumină roșie începe să pâlpâie. Încerc cardul meu, cu același rezultat.

Suntem încuiați pe dinafară.

ȘAIZECI

Îl sun pe Morgan la intercom înainte ca Lorenzo să mă poată opri.

— Avem nevoie de acces în laboratorul de biochimie, spun. Apoi aud furia din vocea mea când adaug: Trebuie să fie o greșeală, Morgan. Poți să…

El mă întrerupe.

— Nu, nu ai. Și nu, nu pot.

— Ce?

Cuvântul îmi iese de parcă tocmai aș fi scuipat; și este exact ce îmi doresc să fac, chiar în fața de șobolan a lui Morgan.

— Jean, Jean, Jean, spune el și mă pregătesc pentru morala lui de educator de grădiniță care și-a pierdut răbdarea. Dacă studiul clinic al femeii Ray are succes, ai terminat aici. Tu și Lorenzo nu mai aveți la ce lucra.

O, ba da, avem, mă gândesc.

— Nici Lin, adaug eu, încercând să aflu ceva. Sau Lin nu mai este în echipă?

— Desigur, am vrut să spun tu, Lorenzo și Lin. Toată echipa.

Lorenzo, care a ascultat totul cu capul atât de aproape de al meu încât îi simt obrazul neras, ne întrerupe:

— Morgan, avem nevoie de laborator pentru propagare. Avem o cantitate limitată de ser. Știi asta.

Tăcere, apoi vine răspunsul lui:

— Ne-am ocupat de asta. Cu o altă echipă. La propagare, mă refer.

Sigur. Și de inversarea procesului. Echipa Aurie trebuie să fie ocupată ca un stup de albine azi.

Îi fac semn lui Lorenzo și arăt spre frigiderul din spatele lui, apoi pun casca de intercom între ureche și umăr, eliberându-mi mâinile. Ridic șase degete, apoi unul singur.

— Drăguț, spune Lorenzo după ce deschide frigiderul și numără fiolele. Apoi îmi șoptește: Morgan?

Ridic din umeri ca și când aș spune: *Cine altcineva?*

— Jean? M-ai auzit? Am spus că doamna Ray a venit. O aducem jos în câteva minute.

— Da, Morgan. Te-am auzit.

Și închid.

Noaptea trecută sau în dimineața asta, l-am întrebat pe Patrick despre viabilitatea inversării serului, care ne-ar transforma leacul într-o armă, folosind doar produsul.

— Este realizabil fără formulele lui Lorenzo, mi-a spus el în întunericul biroului său. Dacă au în Echipa Aurie chimiștii potriviți.

S-a uitat apoi peste notițe, de data asta folosind metoda mea – din capul paginii până jos, în loc să întoarcă paginile și să le pună deoparte.

Sigur că nu mai voia să vadă iar poemul. Fusese suficientă o palmă peste față.

— În mod sigur realizabil, dar ceva mai încet. Vezi tu, au nevoie să descompună produsul și să…

Restul explicației lui Patrick e doar o ceață acum. Nu sunt chimist.

— Lorenzo, spun apoi, luând singura fiolă de ser din frigider și două pachete de seringi sterile din cabinetul de lângă el. Mă prefac că le studiez și îmi cobor vocea într-o șoaptă abia auzită: Notele pe care le am sunt singurele copii, da?

El bate cu palma în bufet și aleargă spre camera cu rozătoare și iepuri. Aud ușa principală a laboratorului deschizându-se și închizându-se.

ȘAIZECI ȘI UNU

Chiar și absentă, Lin mă ghidează prin cadru. Notițele ei sunt curate, la fel de detaliate ca un set de planuri ale unei clădiri. Dacă ar fi aici, nu m-aș ocupa eu de injecție, iar acea injecție nu ar elibera un amestec de proteine și de celule stem în sângele doamnei Ray. Lin s-ar ocupa de asta, acționând printr-o gaură plasată strategic în craniul subiectului nostru – o operație pe care nu-mi doream s-o încerc.

De parcă și-ar fi anticipat propria dispariție bruscă, Lin a asamblat două proceduri separate. Pun deoparte instrucțiunile pentru injectarea direct în creier, tresărind la vederea fotografiilor cu cranii, cadre imobilizatoare și instrumente sfredelitoare și întrebându-mă ce fel de nebun ar încerca asta pe propria piele. Sau ce fel de nebună, mă gândesc, amintindu-mi de femeia care, undeva prin anii ’70, își găurise propriul cap cu o bormașină electrică. Spusese apoi că asta îi deschisese mintea.

Sigur că da.

Ce urmează să fac este mult mai ușor, de vreme ce doamna Ray a fost deja pregătită cu un cateter înainte să plece de la azilul în care își petrece zilele. Presupun că se va întoarce acolo odată ce studiul va fi gata, mai ales că nu are o casă la care să revină cu Del ieșit din schemă. *Ce mare favoare îi fac,* mă gândesc, întrebându-mă dacă bătrânei femei care mi-a plantat grădina nu i-ar fi mai bine în starea actuală. Cel puțin nu va înțelege ce se întâmplă atunci când un birocrat în costum îi va spune ce au pățit fiul și nora ei.

Și nepoții ei.

Oferta lui Lorenzo este încă pe masă, dar cum o pot dezbate cu mine însămi? Ce fel de monstru și-ar lua zborul cu un pașaport fals și și-ar lăsa cei patru copii în urmă? Dar, de fapt, cât de nebună ar

trebui să fiu ca să rămân, știind exact ce se va alege de următorul meu copil?

Foarte nebună, mă decid. Indiferent cum aș alege, eu pierd.

Ușa principală se deschide și se închide iar, apoi ecoul pașilor se aude prin laboratorul gol. Șoarecii chițăie simțindu-și spațiul invadat.

— Enzo?

Dar nu este Lorenzo. Intrusul este Morgan, în spatele căruia observ un bărbat tânăr îmbrăcat în infirmier care o aduce pe doamna Ray în încăpere.

Arată mult mai în vârstă decât ultima oară când am văzut-o.

Steven, aflat acum într-o misiune prostească, încă se lupta cu tabla înmulțirii când Delilah Ray a venit la noi acasă cu planurile ei pentru grădina mea. Primul președinte negru al Americii preluase conducerea, iar doamna Ray era în formă, vorbind despre politică și despre speranță, despre cum „era și timpul, dragă, ca țara asta să revină pe drumul cel bun”. Mereu îmi spunea „dragă” cu acel accent sudic, dulce al ei.

Până când a avut accidentul cerebral.

S-a întâmplat nu la mult timp după ce președintele plin de speranță a predat conducerea unui alt bărbat, căruia doamna Ray nu i s-ar adresa niciodată cu „dragă”, nici nu l-ar numi plin de speranță sau charismatic. Oricine ar fi, nu i-ar atribui nimic pozitiv din spectrul bogat al vocabularului său.

Când am sunat în ziua aceea pentru a-i vorbi despre o problemă a uneia dintre tufele mele de trandafiri, a răspuns fiul ei și mi-a dat vestea. Încă mai aud speranța din vocea lui, încă simt optimismul fără suflare și fără cuvinte care atârna între noi ca un nor de furtună în timp ce îmi descriam cercetarea.

— Și dacă nu merge? m-a întrebat Del. Dacă mama va continua să vorbească în ghicitori și în non-cuvinte?

— Atunci, încercăm iar, am spus. Și vom continua să încercăm.

Apoi el a menționat banii. I-am spus să nici nu se gândească, nu va exista nicio taxă. Mă întorc acum spre primul meu subiect uman, o femeie bătrână într-un scaun cu rotile, care privește prin goliciunea albă a laboratorului.

— Ce mai faceți, doamnă Ray? o întreb, deși știu că ea va interpreta asta drept un șir de cuvinte nefamiliare și nimic altceva.

Delilah Ray, botanista care mi-a proiectat grădina și cu care vorbeam despre politică și rețete de plăcinte, se uită la mine printr-un văl de confuzie și neînțelegere.

— Străluciri frumoase, azi. Biscuiți pentru gândurile tale… când Red Sox bârfesc și aleargă, nu știu. O să fie hipertensiune!

Discursul ei este fluid și fără sens.

Sper să pot schimba asta.

Privind înapoi, nu îmi amintesc dacă m-am așteptat la succes sau la eșec, dar mereu mi-am imaginat primele cuvinte cu sens ale bătrânei, de după accidentul ei vascular. Când umplu seringa cu fluidul din singura fiolă, îmi dau seama că îmi tremură mâinile.

— Hei… Lasă-mă pe mine.

E Lorenzo. Eram atât de pierdută în amintiri, încât nu l-am auzit intrând în laborator.

El ia fiola și seringa din mâinile mele și extrage cu gesturi experte cantitatea prescrisă de ser, potrivit instrucțiunilor lui Lin. Apoi bate seringa de două ori cu degetul și o ridică în lumină.

Mă uit la el întrebător.

Lorenzo face un semn din cap înspre Morgan, semnalând că este timpul. Când infirmierul o împinge pe doamna Ray în camera pe care am pregătit-o, Lorenzo mă ia de braț și clatină din cap.

Echipa Aurie – oricare ar fi ea – are serul și toate formulele.

— Bine, spun. Să-i dăm drumul.

— Am biletele, șoptește el.

— Bilete pentru ce? întreabă Morgan, care a scos nasul din camera doamnei Ray.

— Pentru simfonia din weekendul viitor, minte Lorenzo. Beethoven, știi? Greu de obținut dacă nu ești pe lista potrivită.

— Ei, bine, nu-mi pasă nici de lista ta, nici de vreo simfonie, spune Morgan. Așteptăm aici, iar eu am și alte întâlniri.

— Sigur că ai, Morgan. Un tip tare ca tine, mârâie Lorenzo.

Îndepărtez gândurile legate de zbor, cel puțin momentan, și intru în camera sterilă cu Lorenzo aproape în spatele meu. Doamna Ray se uită încurcată la Thumper, de parcă și-ar aminti ceva.

— Frumusețea este așa cum face frumusețea și culturi de porumb. Ce prostie, spune ea.

Infirmierul întinde mâna și o atinge consolator pe spate. Morgan rânjește. Lorenzo și cu mine facem un schimb de priviri.

Știu la ce se gândește: un oraș întreg, o țară, un continent, toți oamenii așa. Un turn Babel modern, doar că, în loc să fie provocată de o zeitate invizibilă, confuzia va fi semănată de mâna unui om foarte vizibil, căruia îi place să se vadă la televizor și care a gustat din plin puterea ce vine împreună cu milioane de urmăritori orbi. Dar care vrea și mai mult. Un individ care nu are idee ce iad este pe cale să dezlănțuie.

Reverendul Carl Corbin trebuie să fie nebun, cu adevărat nebun. S-a gândit oare la inevitabilul rezultat? Își dă seama oare ce haos – nu doar în Europa, ci în toată lumea – va isca intriga lui?

Lanțuri de aprovizionare – distruse. Bănci și burse – distruse. Fabrici – distruse. În câteva săptămâni, o mare parte din populația lumii va muri de foame, sau de deshidratare, sau din cauza violenței. Cei care rămân se vor strădui să trăiască elementar, construind totul de la bază, mai întâi o șură de fân, apoi un siloz de porumb.

Poate că, de fapt, asta vrea. Poate că reverendul Carl Corbin și urmăritorii lui puri nu sunt chiar atât de nebuni. Cu siguranță nu sunt prea nebuni încât să cânte notele pe care dansează președintele Myers.

— Suntem gata, Jean, spune Lorenzo, ținând seringa în sus. Fă tu onorurile.

O iau din mâna lui, inspectez fluidul și bulele de aer rămase – pentru a nu ajunge în circulația cerebrală a doamnei Ray – și îndepărtez capacul din plastic.

Morgan se linge pe buze în timp ce inserez acul în cateter, ținându-mi respirația și apăsând încet.

— O să fie bine, doamnă Ray, spun încet.

Camera a devenit o saună – grea, fierbinte și fără aer.

Aflat lângă mine, Lorenzo pornește un cronometru și începem să așteptăm; toți ochii sunt îndreptați spre femeia din cărucior.

Par să se scurgă ore întregi, dar trec doar zece minute până când Delilah Ray își verifică atent cateterul, se scarpină în stânga capului cărunt și se întoarce spre cutia din plexiglas în care se află Thumper.

— Ce iepure frumos, spune ea. Un *cottontail.* Aveam o crescătorie întreagă când eram mică.

Aerul din cameră se limpezește ca tropicele după un muson.

ȘAIZECI ȘI DOI

Vreau să sărbătoresc. Sau să dansez. Sau să fac tumbe pe holul gol al laboratorului. Am chef de șampanie, ciocolată și artificii.

Mă simt, doar puțin, ca un Dumnezeu.

De asemenea, mă simt ca și când viața mea tocmai a luat sfârșit.

Morgan ne părăsește după o conversație scurtă la telefon, din care aud nenumărate referiri la „echipa mea", „proiectul meu" și „munca mea". Încă rânjește când trece pe lângă noi și iese pe ușile principale ale laboratorului, strigând la infirmier să grăbească pasul și să o ducă pe doamna Ray înapoi la azilul ei. Morgan, desigur, are multă treabă de făcut.

— Deci, spun eu, întorcându-mă spre Lorenzo, cred că asta e.

— Nu neapărat.

Ochii lui se mișcă spre frigiderul în care se află cele șase fiole, toate etichetate cu X-ul roșu mortal.

— N-avem cum, șoptesc eu.

— Este singura cale, zice el.

Cuvintele pe care i le-am spus lui Patrick noaptea trecută îmi trec prin minte continuu, ca un disc stricat: *Ai ucide?*

— Nu le vom putea scoate de aici.

El deschide ușa frigiderului și scoate tava cu neuroproteinele mortale, otrava care, chiar și în cele mai mici cantități, poate ucide o mulțime de șoareci.

— Gianna, ne trebuie doar una.

Verific ceasul de pe peretele laboratorului. Ambele limbi sunt îndreptate în sus. Când am venit azi-dimineață, sergentul Petroski se afla la datorie la punctul de securitate. A căscat, m-a salutat, apoi a căscat din nou. Dacă a fost treaz toată noaptea, probabil că acum este acasă, dormind după o tură de noapte.

Singurul aliat pe care îl am în clădirea asta.

Bun. Spre planul B.

Doar că nu am un plan B.

Sau poate că am.

Lângă laboratorul principal se află o baie de dimensiunea unei debarale, nu mai mult de un metru și jumătate pe un metru și jumătate de gresie, cu o toaletă și o chiuvetă, plus unul dintre acele uscătoare de mâini care urlă ca motoarele cu reacție și îți întind la maximum pielea de pe mâini, un efect special științifico-fantastic. Mă aplec peste frigider, ridic una dintre fiole din tava sa și mi-o ascund în sutien, apoi iau o singură mănușă chirurgicală – fără talc – din dozatorul de pe bufet.

— Mă întorc imediat, spun, suflând aer în mănușă.

După ce mă gândesc la ce urmează să fac, mai iau două mănuși și plec în direcția toaletei.

Lorenzo ridică o sprânceană.

— Șase fiole, da? spun.

Aud un dulap ce se deschide în spatele meu, urmat de apa care curge la chiuveta din laborator.

Soldații nu ne verifică niciodată în amănunt când intrăm în clădire dimineața sau când plecăm seara. Sunt cu toții bărbați, până la urmă. Poate că, după un an în care nu au fost nevoiți să își facă griji în legătură cu femeile cu gura mare și cu oarecare farmec feminin, după atât de mult timp petrecut în lumea lor de bărbați, ne-au uitat secretele și modurile în care am putea să ascundem obiectele cilindrice mici. Poate că, după tot acest timp în care am păstrat tăcerea, chiar și bănuielile lor s-au redus.

Verific capacul fiolei de cinci ori înainte să constat că e bine strâns, apoi bag tubul în degetul de latex al unei mănuși, leg un nod și tai bucata în plus; repet procesul cu următoarele două mănuși. Rezultatul final este o bilă de latex albastru, nu tocmai cilindrică și nici foarte mică, dar în mod sigur impermeabilă. *Ce dracului?* mă gândesc.

Patru capete de copii de mărimea unor mingi Nerf au ieșit prin mine. Pot să suport puțin disconfort în următoarea oră.

Odată ce m-am aranjat și mi-am uscat mâinile, mă alătur din nou lui Lorenzo în laborator. El îmi aruncă o privire de avertizare înainte ca Poe să pășească spre mine. Dintr-un motiv sau altul, pare chiar și mai mare când stau în picioare.

— Probleme, doctore McClellan? mă întreabă Poe.

— Doar dacă îmi reduci cota zilnică de vizite la toaletă.

Poe nu are un răspuns pentru asta, dar începe să verifice fiecare cameră din laborator, oprindu-se să se uite la Thumper în cușca lui din plexiglas. Apoi se întoarce spre noi.

— Urmați-mă.

— Nu am terminat aici, spun eu. Nu-i așa, Enzo?

Privirea pe care i-o arunc este dură și nu lasă loc de comentarii.

— Am terminat, zice el.

Poe mai cotrobăie încă cinci minute. Îmi țin respirația când deschide frigiderul și zăbovește mai mult decât ar fi necesar numărând fiolele. Apoi ne conduce pe hol și apasă butonul de sus al liftului.

— Cardurile de acces, vă rog, zice el întinzând o mână cărnoasă.

— Asta e tot? întreb, scoțându-mi șnurul peste cap.

Când mi se prinde în păr, Poe întinde mâna să mi-l descurce. Mâna lui îmi atinge tâmpla și mă înfioară cu totul. Este rece ca gheața.

Mă gândesc din nou la Del, la Sharon și la cele trei fetițe ale lor. Dintr-un motiv bizar, mă întreb cine hrănește animalele de la ferma familiei Ray.

Odată, când era mai mult copil decât bărbat, Steven m-a întrebat dacă animalele au un limbaj al lor.

— Nu, am spus.

— Gândesc?

— Nu.

Citise o carte la școală despre albine și mi-a arătat-o într-o după-amiază în bucătărie. Pe atunci, Steven – nu Sonia – voia cacao fierbinte în fiecare zi la ora patru.

— Spune aici că albinele pot pleca să găsească polen, apoi se întorc la stup și le spun celorlalte albine unde se află acesta. A citit cu voce tare o parte din capitol. Dansul albinelor este precum un limbaj. Așa că… iată!

M-am uitat cu atenție la carte, analizând biografia uneia dintre autoare. Era o apicultoare cu un șir lung de acreditări, dintre care niciuna nu avea vreo legătură cu lingvistica.

— Așa că… nimic, am răspuns. Da, albinele dansează. Fac un mic dans: *Hei, voi! Uitați polenul bun!* Dar asta e tot, puștiule. Dacă le legi aripile și încerci să le faci să meargă înapoi spre stup, vor da instrucțiuni pentru cea mai apropiată piatră. Albinele au doar un fel de comunicare, dar asta nu înseamnă limbaj. Numai oamenii au limbaj.

— Dar gorila Koko?

Cartea despre Koko era scrisă de o echipă de experți în animale.

— Koko e grozavă și știe câteva sute de semne, dar tot nu reușește să facă ce fac frații tăi.

Sam și Leo aveau patru ani pe atunci. Koko avea patruzeci și cinci.

Steven și-a luat manualul și s-a dus în camera lui îmbufnat. Un alt balon de săpun spart, m-am gândit. Este plăcut să îți imaginezi că prietenii noștri cu patru și cu două picioare au un mecanism lingvistic al lor. Poate că de aceea oamenii continuă să caute dovada. Dar nu este cu putință.

În lift, mă trezesc dorindu-mi să fie.

— Asta e, spune Poe când ajungem la primul etaj. Vă puteți lua laptopurile. A fost șters totul.

Lorenzo și cu mine ne luăm gențile. El are voie să își ia din birou aparatul de cafea, dar nimic

altceva. Apoi Poe închide ușa și ne conduce spre punctul de securitate. Totul este la fel aici: doi soldați, un aparat de raze X pentru gențile noastre și zero zâmbete acum, când sergentul Petroski este liber. Suntem percheziționați pe rând și căutați în buzunare, iar soldatul care mă examinează se concentrează un timp neplăcut de îndelungat asupra zonei mele inghinale și a decolteului. După expresia de pe chipul lui Lorenzo, și el primește același tratament.

Toate posibilitățile îmi trec prin minte pe rând. Percheziție corporală completă. Mâini anonime – *Doar urmez ordinele, doamnă!* – pipăindu-mă, intrând în locuri unde nu au ce căuta, găsind fiola împachetată în latex. *Ce e asta, Jean?* ar spune Morgan. Mă văd pe o mie de ecrane de televiziune, o transmisie-surpriză care ar întrerupe un segment de știri, un documentar despre tigrii Bengal sau desenele animate. Eu, lângă reverendul Carl, care citește un alt capitol și un alt vers, în timp ce o cameră mă orbește cu blițul; scalpul mă arde din cauza înțepăturii unei lame care mi-a tăiat părul cu neatenție. Văd groaza din ochii lui Patrick când este dus cu autobuzul la Fort Meade și forțat să stea drept în timp ce sângele meu se amestecă cu acela al lui Jimbo, Del și Sharon, și Dumnezeu știe al cui altcuiva. Poate al propriului meu fiu.

În schimb, ni se arată ușa.

— Nu se compară nimic cu așa o expediere, spun când ieșim afară, în lumina după-amiezii.

Poe ne privește în timp ce ne îndreptăm spre mașinile noastre. Nu știu dacă a auzit ce am spus, dar strigă după noi:

— Plecați! Și nu vă mai întoarceți aici.

Dispare apoi în clădire, cu mâinile în buzunare. Cred că îl văd oftând.

ȘAIZECI ȘI TREI

Folosesc telefonul lui Lorenzo să îl sun pe Patrick, căruia îi spun că sunt în drum spre casă. Lorenzo, desigur, are încă un telefon mobil. Eu, nu.

Ai avea dacă ai fi în Italia, puștoaico, îmi spun singură, dar alung asta din cap. Nu mă pot gândi la asemenea lucru acum. Nu mă pot gândi la nimic în afară de a mă sui în mașină și a-mi scoate otrava din corp.

— Deci, spune Lorenzo, apucându-mă de încheietura stângă și mângâind urma vechii arsuri cu degetul. Trebuie să plec, știi. Cât mai este timp.

— Știu.

El se desprinde și deschide ușa pasagerului de la mașina lui. Scoate din torpedou un plic subțire și mi-l dă.

— Asta este pentru tine.

Pare un pașaport și încă ceva, ceva tare și plat. Ghicesc că este un telefon mobil.

— Dă-mi o secundă, îi spun.

Închid ușa și îmi ridic fusta, eliberându-mă de pachetul împachetat în plastic pe care îl depozitez într-una dintre cănile pastelate ale Soniei. Ea e prea mare pentru ele acum, dar sucul într-o cană de plastic a fost mereu o alternativă mai fericită decât sucul vărsat în toată mașina. Capacul se închide etanș, iar eu respir ușurată.

— Jean!

Morgan aleargă spre noi frenetic, cu brațele întinse. Soldatul din urma lui face pași măsurați și are brațele relaxate – cu excepția cotului stâng ușor îndoit și a mâinii apropiate de arma din dotare. Este întruchiparea disciplinei militare. E un lucru bun pentru Morgan că nu a trebuit să treacă prin epoca recrutărilor în armată. Individul ar muri probabil în primele tranșee. Asta dacă nu l-ar da gata propriul pluton mai întâi.

Plicul lui Lorenzo ajunge sub scaunul mașinii, de parcă mâna altcuiva s-ar supune instrucțiunilor unui creier străin. Nu mă gândesc la asta, ci doar mă aplec automat, eliminând dovada din câmpul vizual al lui Morgan, aflat acum lângă geamul meu. Asta ar mai lipsi, să mă prindă cu pașaportul soției moarte a lui Lorenzo. Nu știu care este pedeapsa pentru port de documente de identificare false și nu sunt deloc dornică să aflu.

Din păcate, serul trebuie să rămână unde este ceva mai mult timp.

— Trebuie să vii înapoi, spune Morgan.

— De ce? întreb, pornind motorul mașinii și mimând ignoranța. Dacă am uitat ceva, vin mâine. Nu mi-am văzut copiii tot weekendul.

Abia atunci îmi dau seama de ce sunt chemată din nou înăuntru. Proiectul s-a terminat – la fel și pauza mea de tăcere.

Morgan întinde o mână roz, mică, prin fereastra mașinii. În același timp, Lorenzo se așază între noi.

— Dă-i drumul, spune Lorenzo.

Soldatul nu s-a mișcat, ci doar și-a scos arma de serviciu. Nu știu nimic despre arme, dar știu suficient cât să înțeleg unde se poate ajunge dacă nu preiau controlul. Repede.

— Enzo, trebuie să pleci, spun imediat, văzând în ochii lui că nu intenționează să se miște din poziția lui. Și nu o face.

— Niciunul din voi nu pleacă, spune Morgan.

Ceasul de la bordul mașinii ajunge de la unu treizeci și șase la unu treizeci și șapte după o eternitate.

— Bine, spun. Îmi iau mâinile de pe volan. Bine. Opresc mașina. Cu mâna stângă încă în aer, opresc motorul Hondei. Bun. Pot să ies acum?

Morgan, care s-a îndepărtat pe cât posibil din linia de tragere, îi face semn soldatului, iar arma se lasă ușor în jos. Când deschid portiera mașinii, observ că nu o pune înapoi în toc.

Morgan conduce prin parcare parada noastră formată din patru persoane. Mă alină prea puțin să știu că Lorenzo este la câțiva pași în urma mea, un scut vulnerabil între mai multe runde de muniție și trupul meu.

Trecem repede prin punctul de securitate și suntem îndrumați într-un lift.

De data asta, în loc să apese butonul pentru subsol, Morgan inserează cardul de acces și apasă SB. Mergem mai jos de subsol.

Întâlnesc privirea lui Lorenzo – a mea e plină de întrebări amestecate cu frică, dar și cu sentimentul înfrângerii – când ușa se deschide. El pune o mână pe spatele meu, jos, susținându-mă. Îl urmăm pe Morgan afară, cu soldatul încremenit și tăcut, dar foarte prezent, în spatele nostru.

ȘAIZECI ȘI PATRU

Dacă etajele cu laboratorul și birourile noastre erau ca niște morminte tăcute, sub-subsolul este un stup agitat și plin de activitate. Cabine în care stau câte doi bărbați, unul lângă altul, cu pereții scunzi, până la înălțimea umerilor, neoferind deloc intimitate, ci doar supravegherea constantă a paznicilor în uniformă care patrulează pe coridoare. Număr doisprezece, fiecare dintre ei cu o expresie sobră, la fel ca bărbatul care vine acum spre mine și se apropie suficient de mult încât să prind mirosul de aftershave grețos de dulce, tutun și cafea arsă. În timp ce trecem pe lângă ei, niciun ocupant al cabinelor nu ridică privirea; capetele lor sunt jos, aplecate peste teancuri de grafice Excel și formule scrise de mână sau privind în gol ecranele computerelor.

În această încăpere fără ferestre și fără aer trebuie să fie cam cincizeci de oameni. Unii dintre ei – majoritatea, de fapt – sunt tineri, abia ieșiți din facultate.

Mă opresc și mă uit într-una dintre cabine, crezând că recunosc scrisul lui Lin. Morgan pocnește din degete în fața mea.

— Privirea înainte, Jean!

Amestecul de aftershave, tutun și cafea îmi încinge ceafa. Mâna lui Lorenzo o atinge îndelung pe a mea, amintindu-mi că nu sunt singură acolo.

Trecem pe lângă mai multe rânduri de cabine și ajungem în capătul îndepărtat al stupului. Morgan introduce cardul într-o altă fantă și ușile duble se deschid spre o cameră nu cu mult diferită de cea cu rozătoare și iepuri aflată mai sus cu un etaj. Aici, în loc de șoareci care chițăie și iepuri care adulmecă, cuștile găzduiesc primate. Primate mari, pentru a fi mai exactă. Trei rânduri de uși de sârmă mărginesc pereții din dreapta și din stânga mea, fiecare etichetată cu un număr de identificare și

patru rânduri de date: vârstă, specie, data experimentului, tehnician supraveghetor. Când intrăm, urletele și mormăielile cimpanzeilor sunt asurzitoare.

Dar nu asta mă deranjează.

Trei sferturi din cuști sunt goale. Pe ușile lor rămân etichetele: bonobo, gorilă, urangutan, trei dintre marile cinci primate. Patru sunt cu cimpanzeii chirăitori, dar jumătate dintre ei deja lipsesc.

Înghit în sec și mă uit la Lorenzo, care este acum suficient de palid încât să se confunde cu albul pereților laboratorului. Desigur, se gândește la același lucru ca și mine.

Ei trec pe lângă primate, depășind specie după specie și lăsând cimpanzeii la urmă, cea mai apropiată rudă a oamenilor.

Sau penultima. Din cuști lipsește a cincea mare primată, una la care încă nu au ajuns. Tot sângele îmi îngheață în vene.

A cincea specie de primate mari suntem noi. Omul.

Mi se înmoaie genunchii și mă las spre stânga, lovindu-mă de cușca Experimentului numărul 412, un cimpanzeu mascul care trebuie să fie mai greu decât mine cu treizeci de kilograme. În capul meu, cuvintele lui Lin se aud ca un claxon:

— Niciodată, Jean, vreau să zic absolut niciodată, să nu te apropii de ei. Avem tehnicieni și mânuitori pentru asta. Nu îi hrăni, nu încerca să îi mângâi, nu te apropia deloc de cuști. Stai pe mijloc. Ajung cu brațele la aproape un metru și, crede-mă, nu sunt drăguți, mi-a spus Lin în timpul primului nostru tur de laborator, la câteva luni după ce primise finanțarea prin grant și ne permisesem să cumpărăm doi cimpanzei.

— Par drăguți, am spus. Uită-te la cel de acolo!

Mason era un mascul de un metru douăzeci, cu scutec, care sugea o acadea într-o cușcă alăturată.

— Stai să vezi când își arată caninii, dragă, a spus Lin. Băieții ăștia sunt ca niște bombe cu ceas fără declanșator. Un luptător profesionist nu ar putea să-i facă față unuia dacă ar încerca. Ai auzit vreodată de Charla Nash?

Am clătinat din cap.

— Aș vrea să aflu asta?

— Nu. Îți spun doar atât: gândește-te la tipul ăla, Hannibal Lecter. Gândește-te la ce i-a făcut asistentei aceleia drăguțe când au uitat să îi pună masca ciudată pe față. În comparație cu un cimpanzeu, Lecter e un pisoi inofensiv sub anestezie. Și n-o să știi niciodată ce te-a lovit.

Ce mă lovește acum este o palmă peste față, apoi simt gustul amar de fier de pe buze. O parte din scalpul meu – partea pe care Numărul 412 o trage cu forța unui camion la un concurs de mașini – a fost fie incendiată, fie găurită cu capătul ascuțit al unui târnăcop. Genunchii îmi fac un zgomot înfundat când osul se lovește de podea și simt cele două forțe care acționează asupra mea: gravitația mă trage în jos, cimpanzeul încearcă să mă ridice de păr.

Apoi aud vocea lui Lorenzo, fadă și distantă, strigând:

— Fă ceva, la dracu'! Fă ceva!

Vorbește cu mine? Întind mâna spre cap, pe care îl simt arzând, și o altă mână – care e de fapt o gheară – o apucă strâns pe a mea. *Charla Nash, Charla Nash, Charla Nash,* mă gândesc, iar numele țipă în mine însoțit de imagini cu ochii ei lipsă, cu mâinile care păreau a fi fost băgate într-un tocător de carne și cu gaura din locul unde fusese gura.

Deasupra capului meu se aude un foc și plutesc în jos, spre pământ.

ȘAIZECI ȘI CINCI

Nu mi-am pierdut cunoștința. Dacă s-ar fi întâmplat asta, nu aș simți degetele din părul meu încurcat, nici focul durerii. Nu aș adăuga grădini zoologice, și safariuri, și fantezii din copilărie cu Jane Goodall pe lista mea de lucruri la care să nu mă mai gândesc niciodată. Nu l-aș auzi pe Morgan țipând ca un copil răsfățat care tocmai a rămas fără suzetă.

— De ce dracului ai făcut asta? întreabă el.

Deschid ochii și văd soldatul, cu mâna încă tremurând pe armă, prima lui tentativă de omor, uitându-se pe rând la mine, la Lorenzo, la Morgan și la Numărul 412, acum mort în cușca de deasupra mea. Înainte să poată răspunde, Morgan deschide gura din nou.

— E minunat. E grozav. Idiotule! Ar trebui să te bag pe tine într-una dintre aceste cuști, doar că nu ai suficient creier pentru noi. Știi cât costă animalele astea?

— Se pare că mai mult decât mine, Morgan, intervin.

— Iisuse! El se întoarce spre Lorenzo. Care-i paguba? întreabă.

Lorenzo desprinde degetele cimpanzeului din părul meu și mă așază pe podea pentru a-mi examina zgârietura de pe față. Un fir de sânge fierbinte îmi curge în gură.

— Doare? mă întreabă el, apăsând un punct de lângă tâmpla mea.

Doare? Nu. Doar am senzația că am fost târâtă pe nisip. Arde.

— Da, spun, mișcându-mi mâna în sus, spre rană.

— Nu pune mâna. Trebuie să curăț asta. Morgan, adu-mi o trusă de prim ajutor.

— De unde ar trebui să știu unde sunt prostiile de prim ajutor? Eu sunt manager de proiect.

— Ești un manager de proiect de rahat, Morgan, spune Lorenzo. Ești un cercetător jalnic și un om de știință slab, iar dacă te prind vreodată singur, o să te rup în bucățele, os cu os. Momentan, apucă-te! Încearcă în dulapul din colț cu o cruce roșie pe el. Apoi, în șoaptă, adaugă: Cretinul!

— Sunt bine? îl întreb în timp ce încerc să îmi ating fața, ca să mă asigur că totul este încă la locul său.

— Ești destul de bine, spune Lorenzo. Și… Morgan, când găsești trusa aia, cheamă un medic.

Pantofii lui Morgan se apropie atât de mult, încât aproape că îmi văd reflexia în ei.

— Nu se poate. Asta este o instituție de maximă securitate, în caz că nu ai observat.

Lorenzo îl ignoră în timp ce îmi șterge partea dreaptă a feței cu peroxid și îmi fixează un bandaj curat peste rana care se întinde de la linia părului până la colțul gurii.

— Zgârieturi superficiale, în mare parte. Poți să te ridici?

— Așa cred. Încep să văd clar laboratorul și cimpanzeii rămași. Morgan, ce se întâmplă? întreb apoi.

El trece acum direct la subiect, uitând cu totul că aproape am devenit victima unei primate.

— Avem nevoie să vă întoarceți la treabă.

— Să facem ce? Ai spus că am terminat. Huliganul ăla, Poe, a spus că am terminat. Ne-ai șters fișierele.

Aștept în timp ce Morgan își studiază șireturile.

— Urmați-mă, spune el.

Părăsim camera cu animale și trecem prin alte uși duble. În următoarea încăpere, activitatea febrilă este o replică a celei din laboratorul de la subsol. Se pare că nimeni nu a auzit țipetele mele. Nici împușcătura.

Sau poate că au auzit și nu le pasă.

Îmi ia câteva secunde să observ emblemele aurii de pe halatele lor de laborator, precum și micile

pătrate aurii de pe cârdurile de acces care atârnă la gâtul bărbaților. Aici, la fel ca în camera plină de cabine, toți stau cu capul în jos, iar soldații patrulează pe culoare.

— Bine ați venit în Echipa Aurie! spune Morgan, părând mai degrabă gazda unui concurs de televiziune decât un om de știință.

Nu e nicio surpriză – omul nu e în stare să găsească o trusă de prim ajutor care se află exact în fața lui. Ne conduce spre o zonă de circa cinci metri pătrați din laborator, unde e mai liber, și se oprește, așteptând să ne așezăm.

— Bine, Morgan. Mușc momeala, zic. Ce dracului e asta?

— Asta este noua voastră echipă. Întinde un braț. *Și puteți câștiga toate aceste premii,* îl aud spunând.

— Nu înțeleg.

— Vei înțelege, zice Morgan, făcând semn undeva în spatele meu.

Un bărbat cu lentile bifocale groase ca niște cărămizi de sticlă apare imediat și pune pe bufetul din fața noastră două dosare groase, fiecare etichetat cu TOP SECRET în litere aurii. În dosare se află o mare parte a datelor pe care le aveam pe laptop. Înainte ca bărbatul să plece, observ o altă strălucire aurie pe al patrulea deget de la mâna stângă.

Morgan se întoarce spre soldatul care a împușcat cimpanzeul – fără să irosească timp, mă gândesc – și formulează instrucțiuni pe care nu le disting.

— Gianna, spune Lorenzo, atingându-mi cotul. Nu se uită la mine, ci analizează cu privirea laboratorul.

Apoi își atinge inelarul de la mâna lui stângă.

Stau pe un scaun cu înălțimea ajustabilă, sub șezutul căruia se află un mâner. Caut dedesubt și îl ridic până când pot să văd cea mai mare parte a laboratorului. Bărbații se scarpină în creștet, învârt

creioane mecanice sau își freacă ochii obosiți. Fiecare mână stângă pe care o văd are o verighetă aurie pe al patrulea deget.

Și în fiecare pereche de ochi se citește frica.

— Nu sunt voluntari, Enzo, nu-i așa?

El clatină din cap.

— O, Iisuse!

Fiecare bărbat din acest complex este însurat, poate are și copii.

— Ce stimulent! spun.

Morgan pare să fi terminat cu morala bietului soldat – care arată ca și când tocmai și-a văzut ultimul cec de salariu – și se întoarce spre noi.

— Oameni buni, am nevoie de o formulă. Până diseară. Până mâine-dimineață am nevoie de un ser funcțional.

— Tocmai ți-am dat serul funcțional, îi spun eu. Ai fiolele. Toate cinci.

Mă pregătesc pentru abordarea obișnuită cu *Jean, Jean, Jean* și apuc marginea bufetului cu ambele mâini. Mai bine să mă țin cu ambele de ceva, ca să nu se strângă în jurul gâtului lui Morgan. Strâns.

El zâmbește.

— Mi-ai dat un ser funcțional, Jean. Acum vreau altul.

Mă prefac complet ignorantă.

Morgan își freacă mâinile.

— Bun. Hai să vă explic asta în termeni simpli. Avem un proces anti-Wernicke. Funcționează. Am văzut-o cu toții pe doamna Cutare făcând saltul de la idioata bâlbâită la pasionata de iepurași.

— Doamna Ray, spun eu. Are un nume.

— Nu contează. Acum, vrem același lucru, însă diferit.

Lorenzo își dă ochii peste cap.

— Vrei opusele semantice, Morgan?

Dacă această ironie îl deranjează pe șeful nostru, nu o arată. Poate nu pricepe gluma. Morgan nu a fost niciodată vreun star în universul lingvisticii.

— Vreau opusul a ceea ce mi-ați dat deja. Vreau o neuroproteină care induce afazia Wernicke, și o vreau până mâine. Așa că treceți la treabă!

Lorenzo vorbește primul.

— Morgan, ce ți-au promis? Calitate de membru pe viață în clubul de fete de top? Nu credeam că ți se scoală.

— Dă-mi ce vreau și gata.

Acum, toate perechile de ochi din laborator sunt îndreptate spre noi.

— Nu, răspund.

Morgan se apleacă până când nasul lui aproape că îl atinge pe al meu.

— Pardon? Nu te-am auzit.

— Am spus nu. Este o negație, Morgan. Un refuz față de solicitarea ta. Opusul acceptării.

Pentru prima oară de când îl cunosc, Morgan râde. Este un chicotit răsuflat și gol.

— Asta nu este o rugăminte, Jean.

Se uită la ceas, oftează de parcă treaba asta i-ar fi ocupat mai mult timp valoros decât anticipase, apoi îl cheamă pe unul dintre soldații care patrulează, în colțul nostru de laborator.

— Caporal, condu-i pe amândoi în Camera 1 și arată-le ce este acolo. După ce privesc mult și bine, adu-i din nou aici.

Camera 1 se află în cealaltă parte a laboratorului, dincolo de două uși încuiate, și ar putea să conțină orice.

Încerc să nu mă gândesc la opțiunile orwelliene, precum șobolani și șerpi. În orice caz însă, nu acestea sunt cele mai mari temeri ale mele.

Cele mai mari temeri ale mele au două picioare și câte un nume, precum Sam, Leo și Sonia. Cele mai mari temeri ale mele sunt copiii mei.

Caporalul, îmbrăcat în haine de camuflaj și cu ghete de luptă, ne conduce prin ușile de oțel. Cu mâna stângă – și el poartă un inel, observ –, trece un card prin cititorul electronic și se dă la o parte când ușile se deschid, scoțând la iveală un vestibul

și o altă ușă care rămâne închisă când lăsăm laboratorul în urmă.

Urăsc spațiile închise, mereu le-am urât.

Lorenzo încearcă să mă ia de mână. Pielea lui este fierbinte și toată camera este un furnal. Transpirația mi se scurge pe față în șiroaie pline de sare, care mă ard sub bandajul de pe obraz. Dar nu îmi este cald deloc. Mă simt ca și când o peliculă de gheață m-ar fi cuprins din cap până în picioare în timp ce caporalul înaintează și descuie ușa următoare.

Înăuntru, așezați pe singura mobilă din cameră, care nu este o toaletă fără capac, se află trei oameni.

Mă gândesc la marile primate, hominoizii. Gorile și urangutani, bonobo și cimpanzei.

Și, desigur, oameni.

Persoana din stânga îmi rostește numele, numele meu vechi, pe care nu l-am mai auzit de douăzeci de ani.

La a doua silabă din „Jeanie”, un șoc de durere o trimite în zidul de oțel. Ecoul bufniturii groaznice se aude în cameră.

Sună ca zgomotul înfundat al unui pistol.

ȘAIZECI ȘI ȘASE

Mă năpustesc înainte pe picioarele nesigure, dar Lorenzo mă prinde de braț.

Strânsoarea lui este fermă, aproape dureroasă.

— Nu, spune el. Dacă vorbește din nou, curentul va…

Este mai puternic decât mine, dar mă desprind, aruncându-mă spre femeia de pe banchetă, care zace ca o păpușă fără viață sub luminile dure de deasupra. Nu mai este așa cum mi-o aminteam, nu mai poartă jeanși cu talie joasă și nici bluze cu imprimeuri nebunești, cum era cea cu pătrunjel, nu mai zâmbește de sub bretonul colorat diferit în fiecare săptămână, în timp ce își prepară ceaiul de plante într-un apartament sărăcăcios din Georgetown și înjură instrucțiunile de asamblare a mesei de la IKEA, care sfidează mințile cu multiplele sale unghiuri. Este îmbrăcată într-o tunică de culoare cenușie care se potrivește cu părul și culoarea pielii sale, cu excepția palmelor, care au fost frecate până la carne în ultimul an de muncă. Până și cel mai robust fermier ar fi fost tentat să întoarcă spatele pământului și să își găsească un loc de muncă la care să plimbe hârtii dintr-un birou în altul.

Are la mâna stângă o singură bandă neagră, acolo unde purta altădată brățara cu medalioane în forma animalelor din zodiacul chinezesc.

— Jacko, șoptesc, punându-mi o mână peste buzele ei crăpate. Jacko, nu mai rosti nimic altceva. Nu-i lăsa să-ți facă și mai rău.

Jackie Juarez, femeia despre care credeam odată că va opri lumea, se lasă fără cuvinte în brațele mele și plânge. Ușa din spatele meu se închide, apoi se deschide iar. Nu trebuie să mă întorc ca să văd cine este. Îl miros pe ticălos.

— Morgan, rostesc.

Apoi aud plesnitura, scâncetul surprins și clinchetul metalic al unei arme căreia i se trage siguranța.

Acesta este un alt lucru pe care îl știu despre arme: nu tragi siguranța și ținteși dacă nu ești pregătit să ucizi.

— Ai grijă, Morgan, spun eu, încă ținând-o pe Jackie. Ai nevoie de el. Ai nevoie de formula lui.

Dar nu are, desigur. Morgan are deja notițele lui Lorenzo. Eu doar încerc să câștig timp.

Și apoi îmi dau seama: Lorenzo, ieșind în fugă din laboratorul de la etaj ca să își verifice biroul, întorcându-se și clătinând din cap, spunându-mi că hârtiile nu erau acolo. Morgan cerând o formulă până a doua zi.

— Soldat, spune Morgan, las-o jos.

Mă întorc dinspre Jackie spre Lorenzo, care stă nemișcat, gata să încaseze un glonț în schimbul unei palme, și îmi dau seama că Morgan nu ar fi putut să ia notițele.

Și atunci, cine dracului le-a luat?

Întrebarea îmi rămâne în minte, dar o abandonez într-un colț pentru mai târziu, apoi mă întorc spre cealaltă femeie din celulă.

Lin se uită la mine, apoi la Lorenzo. Lângă ea se află frumusețea argentiniano-elvețiană care obișnuia să vină prin departamentul nostru. Arată încă mortal, chiar și fără cascada de păr blond curgându-i pe spate.

Isabel Gerber.

Cele două sunt îmbrăcate în același cenușiu fad ca și Jackie, stând șold în șold, cu mâinile împreunate în poală.

Benzi negre gemene le înconjoară încheieturile.

— Le-am prins sărutându-se într-o mașină, spune Morgan. Ale dracului lesbiene!

Lin deschide gura să vorbească, apoi se gândește din nou și o închide. Procesul deciziei durează o secundă, dar este acolo, în ochii ei.

Peste umăr, văd mâinile lui Lorenzo încleștându-se în pumni.

— N-o face, Enzo! Nu merită.

Brusc, îmi doresc să nu fi lăsat fiola în mașină. Aș fi scos-o pe loc și i-aș fi băgat-o pe gât lui Morgan, cu tot cu sticlă. Sau, și mai bine, savurez imaginea lui Jackie, Lin și Isabel încuiate într-o cameră cu ticălosul de Morgan. O cameră izolată fonic, fără ferestre.

— Deci… Gata de lucru acum, oameni buni? spune Morgan. Sau o trimit pe una dintre ele la Fort Meade? Expresia de pe chipurile femeilor îmi confirmă că Morgan le-a informat deja, imagine cu imagine.

Timp, mă gândesc. Totul se rezumă la timp, într-o formă sau alta: timpul pe care nu l-am avut acum douăzeci de ani, când manualele, examenele orale și lucrările de calificare erau mai importante decât marșurile lui Jackie și petrecerile de ceai de la Planned Parenthood. Cele douăzeci și patru de ore pe care va trebui să le aștept înainte să aflu dacă ființa din mine este băiat sau fată. Lorenzo, care trebuie să plece „cât mai este timp”, deși nu sunt sigură că mai este timp, pentru niciunul din noi. Termenele-limită dure ale lui Morgan.

Întâlnirea de mâine-dimineață este doar peste optsprezece ore.

Momentul când l-am plesnit pe Steven. Și toate acele momente pe care mi le-am petrecut dorindu-mi să pot lua acest gest înapoi.

Morgan face un pas în față și ia trei cărticele identice, roz, din buzunarul de la piept al sacoului său. Le împarte ca pe cărțile de joc, oferindu-le apoi lui Isabel, lui Lin și lui Jackie.

— Nu uitați să vă citiți *manifesto*-urile, fetelor, spune el.

Este un accent grețos pe „fetelor”.

— Serios, Morgan?

— Hei, Jean, nu eu fac regulile. Plânge-te reverendului Carl dacă nu-ți place. Se uită apoi la

încheietura mea și râde cu un hohot gol. Ai face bine să te grăbești, până nu primești înapoi brățara.

Jackie, ai cărui ochi sunt uscați și arată de parcă așa ar fi fost în tot acest timp, ridică de lângă ea cărticica și, fără măcar s-o privească, o aruncă direct spre Morgan. Îl nimerește în frunte și se aude un pocnet satisfăcător.

El nu se apleacă s-o ridice, ci o împinge cu piciorul undeva în camera mică.

— O să înveți, spune el, apoi îi face semn caporalului să deschidă ușa interioară.

Lorenzo mă ia de mână, ajutându-mă să mă ridic de lângă Jackie, unde stăteam în genunchi.

— Stai liniștită, Jacko, îi spun. Promiți?

Ea încuviințează.

— Voi face tot ce pot.

Tot ce ar fi trebuit să fac, mă gândesc, în timp ce îl urmez pe Morgan afară din cameră, apoi în stupul din laborator.

ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

În laborator este un televizor cu un ecran plat de dimensiunea unui teren de fotbal. O dimensiune rezonabilă, bănuiesc, dat fiind faptul că bărbații care cumpără astfel de lucruri își petrec o mare parte a weekendurilor privind cum alți bărbați aruncă o bucată de piele de porc pe un gazon artificial de nouăzeci de metri.

Când pe ecran apare reverendul Carl, îmbrăcat în stilul său funerar obișnuit, este imposibil să nu te uiți la el. În plus, cineva a crescut volumul până la nivelul unui ușor răcnet.

— Prieteni, spune el, deschizând brațele în felul său caracteristic, de parcă ar fi Hristos, Mântuitorul din Rio. Prieteni, am niște vești nefericite.

— Pun pariu că ai, îi șoptesc lui Lorenzo, aflat lângă mine.

El studiază din nou ceva din stoechiometrie, un limbaj la fel de străin mie precum cuvintele care vin de la televizor.

— Așezați-vă, vă rog, faceți liniște!

Mâinile reverendului Carl apasă aerul din jurul lui, iar murmurul din public se atenuează. Este greu să îmi dau seama unde se află, dar mulțimea este prea mare pentru camera de presă de la Casa Albă. Și se află pe o scenă. Centrul Kennedy, poate. Sau Arena Stage, din sud-vestul D.C. A trecut mai bine de un an de când am văzut ultima oară ceva care să semene oarecum cu divertismentul în direct. Piesele de teatru – cele câteva care sunt montate – sunt fie porcării pentru toată familia, cenzurate până la nivelul la care nu mai pot fi recunoscute, fie piese interzise pentru majoritatea dintre noi.

El continuă apoi citind manifestul pur, rând cu rând, afirmație după afirmație, credință după

credință. Tema lui curentă este suferința. Este una dintre preferatele lui.

— Prieteni, dragii mei prieteni, suferința este o realitate inevitabilă în lumea noastră pământească. Suntem chemați în suferință pentru că facem uneori ceea ce este bine și nimeni nu suferă mai mult decât mine în momentul acesta. Urmează o pauză lungă, pentru efect. Reverendul Carl pare că trage de timp, fie că suferă, fie că nu. Avem aici o oaie rătăcită, continuă el. Camera se apropie de chipul său zâmbitor și brăzdat de lacrimi, apoi se retrage ca să îl arate cum întinde brațul drept și face semn spre aripa scenei. Asta e. Haide, acum!

O siluetă singuratică apare din dreapta scenei. Nu știu la cine să mă aștept.

Del Ray, cel mai probabil. Sau o altă Julia King. Oricine.

Nu mă așteptam însă la propriul meu fiu.

Reacția de uimire a mulțimii televizate – dacă este cu adevărat o mulțime, ar putea fi doar o înregistrare – este estompată de cincizeci de voci din laborator. Clipind sub luminile puternice, Steven înaintează timid spre centrul scenei, spre brațele întinse ale reverendului Carl.

— Are șaptesprezece ani, îi șoptesc eu lui Lorenzo. Doar șaptesprezece ani.

Nu este nevoie să explic mai mult, Lorenzo a văzut pozele copiilor mei. Odată, acele poze se aflau peste tot în biroul meu.

— Prins, spune reverendul Carl. Prins într-un loc în care niciun bărbat – sau băiat – nu ar trebui să se afle. Se întoarce spre Steven. Nu-i așa, fiule?

Steven începe să vorbească, apoi doar încuviințează. În mine fierbe furia, în fiecare vână și în fiecare arteră, până când presiunea se acumulează într-un țipăt captiv.

Ratez o mare parte din discursul care urmează. Cele câteva cuvinte care ajung la mine mi se așază în stomac ca niște greutăți de plumb: „adulter”, „trădător”, „exemplu”, „proces”.

Reverendul Carl face apel la public să i se alăture în rugăciune, apoi își lasă capul plecat și îl ia pe Steven de mână. Un alt prim-plan le arată degetele împreunate. Ale lui Carl sunt prinse ca niște constrictori tenace, ale lui Steven sunt moi, cinci degete neajutorate strânse la maximum. La câțiva centimetri de încheietura fiului meu văd o bandă lată din metal.

Cu un milion de ani în urmă – doar douăzeci, dar mi se par un milion, mi se par zeci de milioane, cât toate viețile din toată lumea –, Jackie m-a întrebat ce aș face ca să rămân liberă. Noaptea trecută, pe un bufet de bucătărie care mi se pare la fel de îndepărtat precum acel apartament din Georgetown, l-am întrebat pe Patrick dacă ar face orice, dacă ar ucide.

Acum, cu o formulă pe jumătate scrisă pe masă și cu reverendul Carl certându-l pe Steven la televizor, pun toate întrebările la un loc și am un singur răspuns.

Da, aș face orice. Aș ucide.

Femeia care crede că aceste cuvinte nu îmi sunt deloc caracteristice.

Sau poate că da.

În orice caz, îmi place de ea, de această nouă Jean. Îmi place de ea și mai mult când îl surprind pe Morgan zâmbind către ecranul plat al televizorului.

ȘAIZECI ȘI OPT

La cinci după-amiaza, duminică, înaintea a ceea ce ar fi trebuit să fie o seară luminoasă de vară, plină de miros de grătar și licurici, Morgan ne informează că nimeni nu va pleca acasă.

— Cantina este la etajul trei, oameni buni. Dormitoarele, la al șaselea și al șaptelea. Dacă trebuie să dați vreun telefon, mergeți la sergentul Petroski. Face semn spre o stație de securitate improvizată la intrarea în laborator. Noapte bună, spune el apoi, întorcându-se ca să plece.

— Mergi cât mai aproape de cuști când treci prin camera cimpanzeilor, strig de după el.

Gândul la fața lui Morgan sfâșiată de câteva animale furioase de laborator îmi provoacă un fior de satisfacție. Mă întorc apoi spre Lorenzo.

— Petroski este cheia, spun. Cum merge treaba?

El se lasă pe spătarul scaunului său de laborator, zâmbind amplu.

— E gata.

— Ce?

Lorenzo îmi explică:

— Am nevoie de ochii tăi aici, Gianna. Îmi arată o serie de corelații dintre vechea neuroproteină – pe care am testat-o pe doamna Ray – și fluența semantică, apoi mișcă degetul pe pagină în jos, până ajunge la notițele din după-amiaza asta. Arată bine?

Arată grozav. Dar, pe de altă parte, e ca și cum l-am fi dezvăluit pe diavolul însuși.

— Enzo, cu această cantitate vorbim despre o contaminare totală, o perturbare permanentă a… – verific pentru a doua oară numerele cu datele mele – a peste trei sferturi din girusul temporal superior. Lasă disfluența doamnei Ray… chestia asta l-ar transforma pe Henry Kissinger într-un mut cam în cinci secunde.

Zâmbetul nu i-a dispărut de pe chip.

— Da, e superb, nu-i așa?

Depinde ce înțelegi prin asta, mă gândesc. Și îmi vine o idee extraordinară, care trebuie că se citește pe tot chipul meu, pentru că Lorenzo ridică o sprânceană.

— Pot să prepar asta în câteva ore, cred. Ai un prim subiect în minte?

— Tu ce crezi? spun, scanând laboratorul.

Nu pare să ne asculte nimeni. Conversația care se aude este despre reverendul Carl și „acel biet copil, mă întreb ce a făcut".

— Cred, spune Lorenzo, ridicând o sprânceană și apoi pe ambele, că mințile grozave gândesc la fel.

— Și uneori ni se întâmplă și nouă, termin eu, privind din nou laboratorul. Oricum, mai bine Morgan decât una dintre femeile de acolo, spun, arătând cu bărbia spre ușile încuiate din partea opusă a laboratorului. Ai văzut câți cimpanzei au rămas. Când vor rămâne fără, Morgan va dori să urce pe lanțul trofic al marilor primate.

Lorenzo ține între buze capătul pixului și îl lovește ușor de dinți. Este un vechi obicei, unul pe care nu l-am mai văzut la el de peste un an.

— Este o problemă, spune el.

— Care? Albăstrește oamenii?

Privesc cum chipul i se întunecă.

— Nu, nu îi albăstrește.

— Oh, Iisuse! E letal? întreb.

— S-ar putea.

Arată spre o serie de formule de pe caietul dintre noi.

— Nu arată deloc precum cele vechi. Când citesc mai departe, munca lui Lorenzo devine clară. Asta nu este solubilă în apă. Sau injectabilă în fluxul sangvin.

— Corect. Dacă încerci asta, îi vei prăji jumătate de creier. Se administrează local. *In situ,* cum ar spune Caesar. Este un lucru diferit să repari celulele. Dacă depășești ținta, ei, bine, nu e mare

lucru, ai câțiva neuroni fericiți în plus. Dar dacă îi distrugi, este cu totul altceva, o altă găleată de pește.

— Mâncare de pește.

Corecția îmi vine natural, atât de natural, încât nu o aud din cauza singurului cuvânt care îmi urlă în creier: *trepanație.*

— În niciun caz, Enzo. Nu vom reuși.

Și nu e numai asta, dar gândul de a mânui o bormașină electrică la mai puțin de un metru de un craniu uman – fie el și al lui Morgan – îmi face rău.

— Poate că nu. Se uită prin laborator, numărând capetele cu pixul. Cincizeci de oameni aici, fără să îi număr și pe băieții noștri în albastru. Câțiva dintre ei arată ca și când ar fi fost recrutați de mici, chiar din școală. Dar nu sunt *chiar atât* de mici, Gianna. Studenți postuniversitari, cel puțin. Ce-ai zice să facem o plimbare și să verificăm puțin cardurile cu numele celor de aici? Face semn spre intrarea în laborator. Tu o iei din capătul acela, eu o voi lua din spate. Nimic aprofundat, doar un mic sondaj de titluri, bine? Dacă întreabă cineva, ești în drum spre biroul de securitate pentru că vrei să îți suni soțul. Cu privire la mașină.

Sigur că trebuie să îl sun pe Patrick, pentru că nu pare că voi ieși prea curând din clădirea asta. El va avea nevoie de Honda sau, cel puțin, de ce am lăsat în Honda. Îmi părăsesc spațiul de lucru de doi metri pătrați și mă îndrept, pe cel mai apropiat culoar, spre biroul sergentului Petroski. Încet.

— Trebuie să dau un telefon, spun. Trebuie să-l anunț pe soțul meu că nu vin acasă în seara asta.

Petroski zâmbește.

— Sigur, doamnă. Numărul?

— Formez eu.

— Mă tem că trebuie să fac eu asta pentru dumneavoastră.

Sigur că trebuie. Probabil că trebuie să și vorbească în numele meu. Și am dreptate în

privința asta. Petroski mă întreabă care este mesajul, apoi îmi dă o foaie goală de caiet și un pix.

— Scrieți totul aici, iar eu îi voi spune. Cuvânt cu cuvânt.

Nota este scurtă. *Ia mașina, ia cana de suc a Soniei. Va face scandal dacă trebuie să se culce fără ea.* Nu este tocmai o minciună, nu dacă pui unele verbe la timpul trecut. Îi dau nota lui Petroski și clipesc de trei ori.

El clipește înapoi.

— Altceva, doctore McClellan? mă întreabă.

Îmi aduc aminte că, atunci când am venit cu Lorenzo, un alt soldat era la birou, așa că Petroski trebuie să fi sosit recent.

— Ești de serviciu în noaptea asta?

— Da, doamnă. Altă tură de noapte.

Privirea mi se mută spre mâna lui stângă.

— Ești însurat, remarc.

Sigur că e.

— Da, doamnă. De doi ani luna asta. Pe față îi apare un zâmbet rușinat. Am fost iubiți în liceu.

— M-am măritat de tânără, îi spun eu – omit faptul că s-ar putea să nu fi fost cea mai deșteaptă mișcare în relația mea. Și am avut copii de tânără. Tu ai copii?

Petroski ezită, iar zâmbetul timid dispare.

— Unul. O fată. În aprilie a făcut un an. Mai încet, adaugă: Un an. Pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— Uitați, eu nu sunt om de știință. Am o diplomă de liceu și câteva ore de colegiu comunitar. După școală m-am înrolat. M-am gândit că armata îmi oferă un salariu constant și toate celelalte. În plus, știți, dacă reziști douăzeci de ani, primești o pensie. Asigurare și restul.

— Pare să sune bine, spun.

El se apleacă în față.

— Dar știu câte ceva despre copii. Vedeți, eu sunt cel mai mare. Am cinci frați. Cel mai mic s-a

născut când eu aveam cincisprezece ani. Îl cheamă Danny. Copil bun…

Încuviințez. Sergentul Sarea-n-Bucate continuă:

— Danny știa ce înseamnă „nu” înainte să împlinească cinci luni. Înainte să facă un an, știa să spună „mama”, „dada” și „Boo”. Boo era câinele nostru. Nu prea vorbea cu sens, dar vorbea. Și apoi – Petroski trântește o palmă pe birou bang! Două cuvinte, întrebări, chestii de genul „Unde Boo?” și „Vreau suc”. A fost un fel de miracol, știți?

Știu. Am văzut patru copii trecând prin toate aceste stadii. Bâlbâieli prelingvistice, holofraze de câte un cuvânt, propoziții de două cuvinte – de obicei, nu mai mult de un subiect și un predicat. Apoi, în cuvintele lui Petroski, *bang.* A început să se întâmple. La trei ani, Steven dădea comenzi: *Du-mă la școală de dimineață. Te rog, fă ciocolată după-amiaza.*

Știu și extrema cealaltă, la fel ca și Petroski.

— Am văzut un documentar odată, doamnă, continuă el. N-am putut să-l văd pe tot – prea macabru. Acești oameni, vedeți, și-au ținut fetița încuiată într-o cameră și nu au vorbit cu ea cam doisprezece ani. Doisprezece ani, doamnă. Vă imaginați?

Scutur din cap, deși îmi pot imagina. Au fost doar cazuri rare.

Petroski continuă, un lingvist de canapea care nu își dă seama câtă dreptate are:

— Deci, iei un copil – orice copil – și, dacă îl lași să vorbească, o va face. Dacă nu – o altă palmă se trântește pe masa dintre noi –, *bang!* Asta e. E ca și când ar avea un fel de ceas în ei.

— Așa e.

Nu e nevoie să menționez ipotezele perioadei critice, numită și teoria folosește-l-sau-pierde-l. Sergentul Petroski prinde ideea și fără jargonul pretențios.

— Așa că întrebarea mea este următoarea, spune el, privindu-mă direct în ochi. Ai lui sunt calmi și

albaștri, cu multă durere în ei. Întrebarea mea este ce se va întâmpla cu fetița mea dacă nu va vorbi niciodată? O să ajungă ca femeia aceea, Genie? O să ajungă într-un fel de cămin?

Am o mie de răspunsuri pentru el – și, în același timp, niciunul. Genie, copilul din documentar, nu a învățat niciodată să vorbească. După ani întregi de testări și simulări din partea lingviștilor interesați mai mult de următoarea mare carte decât de Genie însăși, fata a ajuns exact unde a sugerat Petroski. Într-un fel de cămin.

Când termin mesajul pentru Patrick, i-l dau înapoi lui Petroski. El mă ia de mână.

— Puteți ajuta? Sunteți doctor, nu?

Încuviințez. Într-un fel.

— Tu poți să ajuți?

El se oprește, coborând cu privirea spre dungile triple de pe mâneca lui, și spune:

— Am depus un jurământ, știți? Poate că ar trebui să mai așteptăm. Chestia asta pură nu poate să țină la nesfârșit.

E timpul să pun un buștean pe foc.

— Ai dreptate. Nu poate. Probabil că nu va dura. În câțiva ani, reverendul Carl va ajunge doar o altă notă de subsol într-o carte de istorie. Dar, desigur, ar putea să reziste mai mult.

— Da, zice Petroski oarecum nehotărât.

— Știi, sergent, plusez imediat, urându-mă puțin pentru că ațâț într-atât flăcările. Am citit un articol cu vreo câțiva ani în urmă. Se credea despre copii că pot avea până la treisprezece sau paisprezece ani… știi tu, acel *bang.* Dar eu îți spun, ca expert, că au mult mai puțin timp de-atât. Trei, patru ani, poate. După aceea, creierele lor se „opresc” într-un fel, adaug, după ce găsesc cuvântul potrivit.

Chipul lui pălește, iar eu tresar, chiar dacă asta este reacția la care speram.

— Ei, bine, cred că e cazul să mă întorc la treabă, spun apoi.

Mai bine, mă gândesc imediat, să îi acord câteva minute să rumege asta în timp ce eu stabilesc detaliile cu Lorenzo.

Îl las la biroul lui, împreună cu cheia de la Honda, și mă întorc în colțul meu de laborator, de data asta pe un alt traseu. Jumătate dintre cardurile cu numele celor prezenți sunt întoarse invers, dar citesc cam vreo douăsprezece, ținând minte sfatul lui Lorenzo de a mă concentra la titluri și la nimic altceva.

ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Aproximativ două procente din populație dețin un doctorat. Dacă lași la o parte doctoratele în engleză, procentajul este mai mic, mult mai mic.

— Am numărat nouă, spun. Cam din doisprezece.

Lorenzo a avut mai mult noroc decât mine cu cardurile de identitate.

— Eu am văzut cincisprezece din douăzeci.

Două treimi, trei sferturi, nu contează. Ne aflăm într-un laborator plin de experți. Dacă are suficient timp la dispoziție, o maimuță poate să scrie „Shakespeare”. Într-un laborator de genul acesta, ai putea lansa o rachetă spre Marte în mult mai puțin timp. Doar cu o neurotoxină care afectează creierul? Aș estima că peste noapte.

Adică exact la timp pentru ședința de mâine-dimineață la care va participa Patrick.

Mă uit din nou prin încăpere. Toți ochii sunt epuizați, dar oamenii sunt ocupați. Lorenzo le dă termen până dimineață să găsească ceva ce l-ar putea mulțumi pe Morgan.

— Cred că avem un aliat, spun.

— Da?

— Acolo, la biroul de securitate.

Lorenzo își întinde gâtul ca să vadă peste restul mulțimii.

— Glumești.

Poate că Petroski nu este cel mai deștept tip, dar are două dintre calitățile pe care le am în vedere: e speriat de moarte pentru fiica lui și este puternic. În plus, poartă uniformă și are un inel de chei la curea.

— Uită-te în jur, Enzo, spun. Tipii ăștia au lucrat non- stop. Sunt morți de oboseală.

În timp ce rostesc asta, trei bărbați, fiecare în jur de patruzeci de ani, ies din laborator, escortați de un singur soldat.

— Nu mi-am văzut copiii de o săptămână, se plânge unul.

— Copiii? spune altul. Copiii mei nu se plâng. Soția mea, în schimb…

— Dacă nu mănânc ceva și nu dorm puțin, mâine voi fi prăjit de tot.

Al treilea bărbat arată de parcă ar urma să adoarmă în picioare.

— Vezi la ce mă refer? îi spun lui Lorenzo, în timp ce alte cinci albine lucrătoare dau semne că sunt gata de somn. Nu trebuie decât să așteptăm.

— Greșit, Gianna, zice Lorenzo uitându-se la mine. Ce trebuie să faci tu este să dormi. Măcar două ore.

Șansele să dorm sunt la fel de mari ca acelea de a câștiga un Premiu Nobel, dar are dreptate. M-am lovit de zidul oboselii cu viteză maximă, iar următoarea mea misiune în laborator necesită atenție absolută.

— Două ore. Maximum. Presupunând că Morgan rămâne peste noapte.

— Va rămâne. Verifică împreună cu noul tău amic în drum spre ieșire, zâmbește Lorenzo. Și nu flirta prea mult. Sunt genul gelos. Ia de pe raftul din spatele lui o tabletă, apoi apasă de câteva ori cu degetele lui absurd de lungi, dar atât de elegante, și mi-o înmânează. O lectură ușoară pentru tine.

Citesc titlul de pe ecran.

— *Neuroanatomie comparativă a primatelor*? Numești asta ușoară?

— În sens literal. iPad-ul cântărește mai puțin de jumătate de kilogram.

— Cât cântărește cartea?

— Are cam cinci sute de pagini. O să vrei capitolele șapte și opt. Probabil vede întrebările nerostite din ochii mei, pentru că adaugă: Uite, aș face-o, dar aș începe de la zero. În plus, nu pot să citesc rahaturile alea și să și pregătesc totul aici în

același timp. Așa că tocește puțin la știința creierului, da?

Se întoarce spre computerul din spatele lui, trage tastatura și începe să completeze un formular de solicitare a unui animal de laborator, după ce consultă fișa subiecților disponibili. În spațiul pentru numărul de identificare, el scrie 413, apoi se mută mai jos pe pagină, spre un bloc gol, și începe din nou să tasteze. Îl văd scriind *Sedare, trepanare și injecție intracraniană a serului experimental Wernicke 5.2.*

— O, nu, șoptesc, imaginându-mă cu o bormașină într-o mână și cu un iPad deschis la un set de instrucțiuni „pas-cu-pas" în cealaltă. Nu pentru asta m-am înscris. Enzo, nu sunt genul ăsta, mă depășește abordarea practică.

— Ești tot ce am.

În spațiul liber din formularul de rechiziție unde scrie **Tehnician,** el tastează **Dr. Jean McClellan.**

— Trebuie, nu-i așa? întreb.

— Fie asta, fie ne trezim cu Morgan mort. Un colț al gurii lui se ridică în timp ce adaugă: Asta dacă nu cumva tocmai așa ceva vrei.

Sigur că asta vreau. Dar nu are rost să devin lacomă. Un Morgan mut este la fel de bun.

— Bine, spun. Mă duc la etaj. Trimite pe cineva să mă ia dacă nu mă întorc aici până la zece. Bine?

— S-a făcut.

Nu mă opresc la biroul lui Petroski pentru a fi escortată. În schimb, mă îndrept spre soldatul cel mai apropiat de el și vorbesc suficient de tare încât să mi se audă clar vocea.

— Am nevoie să dorm puțin. Mă puteți conduce până la dormitoare?

În timp ce escorta mea strigă spre laboratorul plin acum pe jumătate, întrebând dacă mai vrea cineva la cantină sau în pat, Petroski îmi face semn să mă apropii de el cu o mică înclinare a capului.

— Am dat telefonul, spune.

— Grozav. Mulțumesc.

Nu vreau să îi cer ajutorul – e mai bine ca solicitarea să vină de la el.

Și vine.

— Pot să mai fac ceva?

— De fapt, sergent, da. Poți.

Chipul lui, neted și inocent ca al unui copil, se luminează când îi explic, în detaliu, exact ce vreau să facă.

ȘAPTEZECI

În timp ce Lorenzo se află cu opt etaje mai jos, sedând cimpanzeul numărul 4-ghinionist-13 și aranjând echipamentele de care avem nevoie, eu stau într-un pat îngust, îmbrăcată complet, digerând un sandvici vechi de la cantină și capitolul șapte al textului despre neuroanatomie a primatelor, cunoscut și drept hărți cerebrale ale celei mai apropiate rude a omului, cimpanzeul. Momentan am lăsat la o parte greața, în mare parte ca urmare a faptului că era să fiu schilodită de compatriotul lui 413 în după-amiaza asta.

Deschid o nouă fereastră pe iPad, verific baza de date a jurnalelor medicale în căutarea unor articole despre craniotomie și proceduri de trepanare și mă uit lung, pentru ultima oară, la jumătatea nemâncată a sandviciului meu. Nu este un companion prea nimerit pentru lectura mea de seară, așa că pun deoparte brânza și pâinea și revizuiesc componentele noii mele prietene, bormașina perforatoare Cushing.

Când cred că nu e cu putință să găuresc craniul unei maimuțe, ca să nu mai vorbim de cel al unui om, îmi aduc aminte de Jackie, de Lin și de Isabel.

Capul sus, Jean.

Și continui să citesc până când pleoapele mi se lasă și iPad-ul îmi alunecă din mâini.

Ciocănitul de la ușă pare să se audă exact în clipa în care adorm.

— Doctore McClellan?

Vocea este astupată, neclară.

— Da.

— E timpul să mergeți. Doctorul Rossi spune că are nevoie de dumneata în laborator.

Toată lumea are nevoie de ceva. Eu am nevoie cam de o săptămână de somn neîntrerupt.

— Bine. Vin.

Mă smulg din pat, îmi netezesc hainele – după cum arată, am dormit profund, deși nu foarte mult – și deschid ușa. Este Petroski și pare că a îmbătrânit cu un deceniu de când l-am lăsat jos, în sub-subsol.

— V-ați odihnit bine, doamnă?

Gura mea e pe punctul să rostească un „da”, însă capul mă doare și îmi atârnă greu. Un picior îl urmează pe celălalt pe hol, conform unor ordine automate de marș, așa că grăbesc pasul și intru în lift cu Petroski.

— Bun, spune el. Totul este exact așa cum ați solicitat.

— În regulă. Acum, ascultă, sergent. Treaba ta s-a terminat. Ultimul lucru pe care îl știi este că doctorul LeBron a intrat în laborator la… cât e ceasul acum?

— Zece și cinci, doamnă, spune el, ținând încheietura stângă astfel încât să văd.

— Bun. LeBron a intrat în laboratorul de la sub-subsol la nouă și cincizeci de minute. El ți-a spus că are o durere de cap. Asta e tot ce știi.

Într-o manieră militărească deloc surprinzătoare, Petroski răspunde cu un „Da, doamnă” concis, iar când ies din lift, ține apăsat butonul de deschidere. La intrarea în laborator, se oprește.

Te rog, nu da înapoi acum. Nu sunt sigură dacă vorbesc cu Petroski sau cu mine însămi.

El își trece cardul de acces prin fantă și așteaptă lumina verde, iar eu intru. Trecem pe lângă cimpanzeii rămași, care încă urlă în cuștile lor, și o observ pe cea a cimpanzeului Numărul 413, care este goală.

La fel este și laboratorul principal.

Prima misiune a lui Petroski a fost să evacueze sub-subsolul și, judecând după scaunele neocupate și haosul de hârtii lăsate pe fiecare suprafață plană, misiunea a fost îndeplinită cu succes. A fost nevoie doar de Lorenzo, un arzător Bunsen, niște folie și un amestec de zahăr și nitrat de potasiu.

Laboratorul de biochimie trebuie să fi arătat ca și cum tocmai a explodat o bombă.

Ei, bine, asta era și ideea.

Îl las pe sergent la biroul de securitate și merg printre resturile de caiete, calculatoare și ochelari de citit, până în locul unde Lorenzo așteaptă, pe jumătate așezat pe bufetul unde l-am lăsat cu două ore în urmă. Este întruchiparea sângelui rece și îmi doresc să nu fie atât de ușor să mă îndrăgostesc continuu de el.

— A funcționat perfect, Gianna. Silențios, cu mult fum și neletal. Primul lucru pe care l-am făcut când am primit un set de chimie a fost o bombă de fum. Am distrus cea mai bună oală de paste a mamei.

Are o licărire drăcească, poznașă și băiețească în ochi.

Băieții, mă gândesc. Le place să arunce în aer diverse chestii. Sau, cel puțin, să pară ca și când ar fi explodat. Lorenzo își leagănă un picior de bufet.

— Ești gata?

— Nu știu dacă pot să fac asta, spun, simțind brânza și pâinea înaintând într-o direcție greșită. Unde sunt?

— Aici.

Deschide ușa spre o încăpere secundară. Este goală, cu excepția a două tărgi și a unei mese chirurgicale pe roți, acoperită de diverse instrumente de oțel inoxidabil pe care le-am mai văzut doar în imagini – clești, retractoare, forcepsuri, dar și ceva care arată a cupă de curățat pepenele. Pe targa cea mai apropiată de mine zace o femelă cimpanzeu de un metru douăzeci, cu scalpul parțial ras pe partea stângă. Pe cealaltă targă se află o formă de viață de un metru șaizeci, care aparține unui ordin ușor inferior. Ambii sunt puternic sedați, iar piepturile li se ridică și coboară într-un ritm constant.

Petroski a reușit să îl aducă pe Morgan în laborator, iar Lorenzo a terminat treaba.

— Cred că îmi place de el mai mult așa, spun. Care să fie primul?

Lorenzo arată spre cimpanzeu.

— Bine. Glumă proastă.

Dar am nevoie de umor ca să trec prin asta. De îndată ce văd burghiul pentru craniotomie, cu vârful său neregulat din oțel, ca un dinte malformat, mă răzgândesc. Nu am nevoie de umor ca să trec prin asta. Am nevoie de un nenorocit de neurochirurg.

— Gianna? intervine Lorenzo. Nu vor rămâne anesteziați la nesfârșit.

Iau bormașina și o pornesc. Se aude un zumzet jos, iar burghiul începe să se învârtă. Este imposibil ca această mică mașinărie să treacă prin osul craniului.

— Nu pot, spun, lăsând jos bormașina.

Cam atât a durat convingerea că aș fi dispusă să fac orice.

ȘAPTEZECI ȘI UNU

Nu știu de câte ori am spus „aș putea să-l omor” în cei patruzeci și ceva de ani ai mei. Poate de câteva mii de ori.

Aș putea să-l omor pentru că a lăsat hainele în mașina de spălat. Aș putea să-l omor pentru că nu a sunat să-mi spună că întârzie. Aș putea să-l omor pentru că a spart vaza de majolică a mamei. Aș putea, aș putea, aș putea. Omor, omor, omor. Desigur, nu am vorbit niciodată serios. Cuvintele sunt la fel de goale semantic precum „Te iubesc până la moarte”, „Mi-e atât de foame, că aș mânca un cal” sau „Pun pariu pe viața mea că Sox o să piardă în campionatul de anul acesta”. Nimeni nu moare din dragoste – mai puțin într-un roman de Brontë, nici nu mănâncă armăsari întregi, nici nu își pune viața la bătaie pentru un meci de baseball. Nimeni. Dar spunem prostiile astea tot timpul.

De fapt, nu știu dacă aș fi putut să îl omor pe cimpanzeul Numărul 412, chiar dacă o luase razna.

Știu însă că nu o să mă apropii cu o bormașină de oase de niciunul din cei doi umanoizi anesteziați de pe aceste tărgi.

Și nu trebuie s-o fac.

— Adu-l pe Petroski, îi spun lui Lorenzo.

El se holbează la mine.

— Nu. N-o să-i cer lui s-o facă, spun. Am nevoie de cheile de la Camera 1.

Din nou, privirea aceea.

— Ca să o scot pe Lin. Și pe celelalte. Spune-i puștiului că o să pretindem că l-am drogat și i-am furat cheile dacă se ajunge la asta. Dar cred că va fi de acord.

Îi explic despre fiica lui Petroski.

— Eu aș face-o, spune Lorenzo. Aș fi de acord, adică. Dacă ar fi a mea. Ochii lui zăbovesc asupra trupului meu, oprindu-se pe mica umflătură din față. N-aș fi plecat fără tine, Gianna. Niciodată.

— Serios?

— Serios. Se uită repede prin încăpere, căutând orice ar putea fi o cameră de luat vederi, și mă sărută. Niciodată.

— Acum știi ce simt și eu față de Sonia. Și față de băieți.

Totuși, în mare parte, e vorba despre Sonia. Nimic nu este mai oribil decât ideea de a o lăsa în urmă în timp ce totul se duce de râpă. Nimic, în afară de a naște o altă fată în acest infern. Alung gândul din minte pentru următoarele douăsprezece ore.

— Haide, spune-i lui Petroski să facă puțin pe evadatul din închisoare.

Cinci minute mai târziu, Lorenzo se întoarce cu Lin. Când vede cele două târgi, ea se întoarce spre mine, cu gura deschisă și cu ochii mari. Îl rog pe Lorenzo să-i explice în timp ce eu mă ocup de Jackie și de Isabel. Ele nu trebuie să fie aici ca să vadă ce urmează să facem. La naiba. Nici eu nu vreau să fiu aici și să văd.

Lorenzo mă informează că nu am de ales. Lin face un semn – *Să-i dăm bătaie!* – cu mâna dreaptă și întinde palma stângă.

— Are nevoie de tine să o asiști.

Mă uit la brățara neagră a lui Lin.

— Cum a reușit să spună asta?

Lin dă ochii peste cap, își flutură ambele mâini înainte și înapoi în fața pieptului, apoi își alătură degetele arătătoare și mijlocii ale fiecărei mâini și le orientează spre mine, scuturându-le.

— Spune s-o lași baltă și să te grăbești, îmi zice Lorenzo. Eu voi traduce.

— Amândoi știți limbajul american al semnelor? întreb. De ce?

El ridică din umeri.

— Tu vorbești puțină vietnameză, nu?

— Da.

— De ce?

— Bine. Am înțeles.

Cu ajutorul lui Lorenzo, primesc toate instrucțiunile lui Lin în timp ce ne dezinfectăm până la coate într-una dintre chiuvetele laboratorului de biochimie. Este un fel de chirurgie pe creier pentru proști. *Monitorizează semnele vitale tot timpul. Dă-mi instrumentele cu mânerul înainte. Stai dracului în afara luminii.* Și, cu adevărat specific lui Lin: *La dracu', nu leșina.*

Cu primele trei mă descurc. De a patra nu sunt însă foarte sigură.

În camera albă, lui Lin îi ia doar două minute să retragă pielea de pe capul cimpanzeului și alte treizeci de secunde să facă o gaură de mărimea unei mici monede. Apoi oprește bormașina, mi-o dă împreună cu o bucată de craniu de cimpanzeu și îi face semne lui Lorenzo.

— Spune să te gândești la asta ca la un dop de chiuvetă, continuă el, transmițând prețiosul sfat.

— Ușor pentru tine de spus, Lin. Am fost mereu mai interesată de partea de lingvistică din neurolingvistică.

Ea râde, dar mâinile îi sunt prea ocupate ca să pălăvrăgească, în timp ce palpează țesutul moale din craniul cimpanzeului. Este grețos, dar fascinant și miraculos în același timp. De ce dracului ar vrea oamenii ca reverendul Carl și Morgan LeBron să o ia pe femeia asta și să o arunce departe? Cum ar putea gândi cineva că asta are vreun sens?

— Bun. Acum e momentul.

Lorenzo trage două seringi de lichid transparent dintr-o fiolă de pe masa chirurgicală. Arată la fel de inofensiv precum apa. Pune una pe masă, între tărgi, și una i-o dă lui Lin.

Îi urmăresc mâinile calme în timp ce introduce vârful fin al acului câțiva milimetri în țesutul cortical al cimpanzeului, apăsând dozatorul și privind la aparate. Ea încuviințează, aparent mulțumită că nu și-a ucis pacientul, apoi injectează și restul de ser înainte să pună la loc bucata rotundă de craniu – *dop, Jean, e doar un dop* – și

să închidă totul cu copci. Tot procesul a durat cinci minute.

Ceea ce este un lucru bun, de fapt, pentru că atât cimpanzeul, cât și Morgan încep să se miște.

ȘAPTEZECI ȘI DOI

O interacțiune atât de personală cu o primată furioasă a fost suficientă pentru mine. Nu vreau să retrăiesc experiența.

— Trebuie să o scoatem de aici, Enzo. Acum, spun eu, privind cu groază cum pieptul cimpanzeului începe să se ridice și să coboare mai profund. Lin? Cât timp mai avem până când se trezește?

Lin dă din cap înainte și înapoi, ridicând patru degete, apoi două.

Nu e nevoie ca Lorenzo să traducă.

— Șase minute? întreb cu speranță.

Ea dă din nou din cap, ridicând două degete și îndreptându-le spre mine.

Caut în jur ceva – orice am putea folosi drept legături –, dar nu găsesc decât fir de suturi pe masa chirurgicală. Nu e bine.

— OK. OK. Nu avem timp de pierdut. Lin, asigură-te că este deschisă cușca. Enzo, tu și cu mine o să ducem puiul ăsta la locul lui. Bătaia inimii mele marchează fiecare secundă în timp ce Lin gonește din sala de operații improvizată și urmează zgomotul cimpanzeilor care urlă.

Cimpanzeul Numărul 413, cu ochii plini de uimire, întinde un braț lung și păros spre cap. Apoi își întoarce fața spre mine.

— Enzo? Împinge! strig eu.

Targa se lovește de vreo două scaune de laborator, trântindu-le pe podea. Lorenzo prinde unul înainte să mai lovească alte două, abia prevenind un efect de domino care ne-ar putea bloca traseul. Jackie și Isabel stau în centrul laboratorului, îngrozite și neajutorate.

— Nu spune nimic, Jacko, o implor. Nu spune nimic. Du-o pe Isabel în altă parte. Încuiați-vă într-o debara dacă trebuie.

În minte mi se succed imagini cu femeia mutilată, Charla Nash, care nu a rămas cu nimic din chipul său în afara pielii de pe frunte.

— Petroski! strig în spațiul gol și alb al laboratorului, în timp ce Lorenzo împinge targa dincolo de teancurile de hârtii zburătoare și ochelari de vedere abandonați. Petroski!

Acesta vine alergând de la postul său. Cimpanzeul scoate un geamăt prelung, nu un urlet, nu un țipăt, ci un geamăt gol, dureros.

Nu te uita la el, Jean. Nu îndrăzni să te uiți la el.

Dar bineînțeles că mă uit.

Când ne apropiem de cușca deschisă, în ochii lui căprui strălucește furia.

Petroski își scoate arma din dotare. Mâna îi tremură când apasă într-un punct cu un deget. Siguranța, poate. De unde să știu eu?

— Nu trage în el decât dacă trebuie, spun. Bun, Enzo. La semnalul meu. Unu…

Laba cimpanzeului se desprinde de cap și se îndreaptă spre mine.

— Doi, gâfâi eu.

Iodul de la rană îmi umple nările în timp ce ea se întinde.

— Trei!

Cu fiecare strop de forță, împing bestia de pe targă, iar Lorenzo îi preia o mare parte din greutate. O gheară îmi atinge buzele în timp ce cimpanzeul Numărul 413 se rostogolește în cușca lui. Lorenzo o închide și se dă înapoi spre centrul camerei, luându-mă cu el. O labă păroasă se întinde printre bare, cu degetele și ghearele întinse, apoi se retrage. Cimpanzeul se întoarce la masatul unei zone a capului.

Aproape că arată ca și când ar încerca să își amintească ceva.

— O, Doamne, Enzo! Morgan… Unde este Morgan?

După turul inițial, știu că există o singură cale de intrare și ieșire din laborator, iar Morgan nu s-a trezit încă din anestezie. Lorenzo ajunge în celălalt capăt al camerei din patru pași lungi și îi strig să le dea la o parte pe Jackie și pe Isabel. Nu știu dacă mă aude.

Lin îmi face semne pe care nu le înțeleg: arată spre mine, apoi spre cimpanzeul din cușcă.

— A fost pe-aproape, spun, nesigură dacă asta a vrut să-mi zică.

Ea încuviințează.

— Mergi să vezi de Jackie și de Isabel, îi spun. Eu mă duc să-l ajut pe Lorenzo.

O altă încuviințare.

Nu știu dacă mă lovește când încă sunt în camera primatelor sau dacă mă gândesc la asta în timp ce înaintez prin laboratorul cu scaune prăbușite și hârtii împrăștiate, dar o simt cu putere. Mă lovește ca un nenorocit de pian aruncat de la etaj. Morgan. O seringă. Lorenzo.

Nu este solubilă în apă. Nici injectabilă în sânge, încearcă asta și îi prăjești jumătate de creier.

Picioarele par să mi se miște singure.

ȘAPTEZECI ȘI TREI

Morgan LeBron are cam un metru șaizeci și ar putea înclina cântarul la șaizeci și opt de kilograme, asta după ce îl udă cineva cu un furtun.

Lorenzo poate să mă ridice cu un braț legat la spate. Nu este un adversar pe măsură, mai puțin dacă cel mai mic dintre cei doi are un alt avantaj.

Iar Morgan are. Are avantajul celor 20 de mililitri de otravă și al unui ac al dracului de ascuțit. Iar în acest moment ține acul la gâtul lui Lorenzo, în acel punct moale aflat la un centimetru în spatele urechii.

— Ieși afară, spune cineva.

Nu-mi dau seama cine strigă în camera de un alb strălucitor, cu o targă și o masă pe roți. Dacă este Lorenzo sau Morgan. Este doar o voce. Doar două cuvinte care nu au alt scop decât să mă îngrozească.

— Morgan… încep eu.

Dar nu mă lasă să termin.

— Cățea nenorocită ce ești! Curva dracului!

Lorenzo strânge din dinți, dar pe mine cuvintele lui Morgan nu mă deranjează. Seringa, da. Orice altceva mai are de spus, nu aud decât sunete amestecate. Pot să mă despart de ele. Dar nu și de seringa aceea nenorocită, care e reală.

Fac un pas înainte, foarte lent, ca într-un film vechi științifico-fantastic, când timpul încetinește.

— Gianna. Nu.

Vocea lui Lorenzo pare la fel de încordată cum îi e și corpul.

— Gianna? Cine dracului e Gianna? Iar când îmi spune numele – celălalt nume al meu –, ochii lui Morgan scânteiază. Ah… înțeleg. Voi doi aveți ceva aici. Ia uite cum prind doi iepuri dintr-o lovitură! Este aproape vesel acum. Oh, asta e prea tare! Bieții amorezi, cu ochii galeși și mari! Ia spune, Lorenzo, e bună? Pare cam bătrână din

locul în care stau eu. Dar poate că îți plac cățelele călărite tare și oarecum istovite.

Mușchii brațului stâng al lui Lorenzo se încordează, iar mâna i se strânge în pumn.

— Ah, ah, doctore Rossi!

Morgan împinge mai tare vârful acului.

Un punct roșu, de înțepătură, apare în locul de contact și o picătură de fluid transparent se scurge de pe gâtul lui Lorenzo. Este imposibil să îmi dau seama dacă este sudoare sau ser.

— Știi, spune Morgan, cu vocea acum mieroasă, dar încă amenințătoare, nu sunt un mare om de știință. Toate acele analize de date și derularea acelorași experimente cretine din nou și din nou… Detest rahatul ăsta! Dar sunt un bun cititor. Un bun cititor de oameni. Și pot să citesc și alte lucruri. Precum acea mică sticlă de acolo, pe care scrie „doar injecție locală”. Face semn cu bărbia spre conținutul vărsat pe tava chirurgicală fără să își ia privirea de la mine. Am văzut asta și a trebuit să întreb: de ce? De ce doar local? Ce s-ar întâmpla dacă aș înfige acul acesta așa… Acul intră un milimetru sau doi în gâtul lui Lorenzo, mult prea aproape de vena jugulară. Ce s-ar întâmpla dacă aș începe să apăs? Idei?

— Haide, Morgan, spune Lorenzo. Gianna, pleacă dracului de aici! Sub aripa mașinii mele este o cheie de rezervă. Ia-o și fugi!

— Nu fi atât de curajos! Ochii lui Morgan – ca de șobolan – îi sfredelesc pe ai mei. Cățea, dacă te miști, încep să îl injectez cu chestia asta. Ochii lui se mută ușor spre stânga, peste umărul meu. Treci înapoi în laborator.

Îmi ia un moment până să îmi dau seama că nu vorbește cu mine. O mână cu o strânsoare fermă, nu la fel de puternică precum a unui bărbat, dar suficient de hotărâtă, mă apucă de cot, întorcându-mă puțin.

Jackie.

Capul ei se mișcă într-o smucitură bine definită. *Hai să mergem,* spune. În mâna liberă ține cheile lui Petroski, care sună ca niște mici clopote metalice în liniștea unei camere în care toată lumea pare să își țină respirația.

— Adu-l pe Petroski, spun. Să terminăm odată.

Îmi forțez fiecare parte a creierului pentru a învinge instinctul reptilian de a fugi.

— Jean, să nu faci ceva prostesc, mă amenință Morgan.

— Ascultă, Morgan! Dacă a mai rămas în tine ceva uman, vei face totul cum trebuie. Ordonă-i lui Petroski să-l împuște. Fă-o curat. Mai târziu poți să spui că a fost un accident.

Urmează o pauză în care Morgan se gândește la asta.

— Autoapărare? sugerez. Serul va fi mai greu de explicat. Vorbim aici despre un biochimist cu reputație, nu despre un cretin pe care l-ai recrutat din facultate. Gândește-te la asta! Gândește-te la ce vei spune când Lorenzo Rossi va părăsi clădirea asta vorbind aiureli. Apoi gândește-te la ce va avea de spus ambasada italiană.

Analiza lui Morgan durează o veșnicie. Eu îmi petrec jumătate din tot acest timp gândindu-mă la arme.

Ca orice mecanism, armele au componente. Partea în care pui glonțul, partea prin care iese acesta și partea care determină deplasarea dintr-un loc în altul. Ușor. Simplu. Neschimbat de secole. Siguranță, mâner și cartuș. Într-o ordine sau alta.

În restul timpului de gândire al lui Morgan, reflectez la sergentul Petroski, un absolvent de filosofie devenit soldat. Soț. Tată. Un bărbat a cărui mână tremură când își scoate arma de serviciu. Un bărbat care știe unde este siguranța și cum s-o scoată.

Jackie mă trage din nou de braț, iar eu mă întorc spre ea.

— Ce ai face ca să fii liberă, Jacko? Pentru că, acum, aș face aproape orice.

Ea nu spune nimic, dar zâmbește.

— Petroski! strigă Morgan.

În laborator se aud pași grei. Hârtiile foșnesc sub ei. O trosnitură puternică marchează finalul unei perechi de ochelari rătăcite. Întreaga lume pare că încetinește când sergentul Petroski se apropie de ușa deschisă din spatele meu.

— Domnule! latră Petroski.

Totul se întâmplă într-o clipită, dar mintea mea înregistrează fiecare imagine, fiecare cadru al filmului. Poate că, într-o zi, voi putea încetini aceste imagini, voi putea să le redau în timp real. Acum, secvența este sacadată, cu un fundal sonor amestecat.

— Împușcă-l pe omul acesta, spune Morgan.

Petroski trage pistolul de serviciu din toc. Arma este suficient de aproape de urechea mea, așa că simt micile perturbații ale aerului de lângă mine și văd tremurul mâinii lui Petroski care încearcă să se calmeze.

— Siguranța e trasă? întreb.

Clicul este precum o împușcătură, automată și asurzitoare.

— Acum, Jackie.

Ea se repede spre el. Mâna lui Petroski se înmoaie. Nu voi ști niciodată dacă el a cooperat sau dacă a fost luat prin surprindere, cert este că am reușit să fac mișcarea pe care am plănuit-o, strângând degetele în jurul mânerului și țintind la câțiva centimetri sub insigna albastră ce strălucea pe gulerul lui Morgan.

Și am tras.

ȘAPTEZECI ȘI PATRU

Morgan cade și eu cad împreună cu el. Urechile îmi țiuie puternic în timp ce Jackie încearcă să mă prindă în brațe înainte să mă lovesc de pământ. E puternică – sau era pe vremuri dar, de data asta, gravitația câștigă. Lovesc podeaua cu o bufnitură – pe care o simt, dar nu o aud – și îmi dau seama că țin ceva.

Lângă mine este Lorenzo, a cărui respirație fierbinte o simt pe față. Îi văd gura mișcându-se în timp ce îmi desprinde degetele, scoțând oțelul greu din strânsoarea mea.

— Relaxează-te, îmi spune el.

Cuvântul se aude de parcă ar vorbi sub apă, dar reușesc să înțeleg sunetele individuale. El reîncarcă pistolul lui Petroski cu o mișcare din deget, apoi șterge cu cămașa mânerul și trăgaciul și i-l dă înapoi soldatului, care se apleacă peste Morgan și se uită cum sângele îi înflorește pe piept. O băltoacă stacojie și lipicioasă pătează podeaua albă de gresie.

— Unde ai învățat să faci asta? îl întreb pe Lorenzo.

Dar sună cam așa: *De un ai în să fa as?*

— Doi ani în armata italiană. Ei încă recrutează. Apoi adaugă mai serios: Mă poți auzi?

Încuviințez.

— Puțin.

— O vreme o să îți țiuie urechile puțin. Poate o oră. Dar o să îți revii, crede-mă.

— L-am rănit, nu-i așa?

Lorenzo se uită peste umăr, spre locul unde zace Morgan.

— Da. Ai putea spune asta.

Cuvintele încă par înfundate, dar sunt puțin mai inteligibile.

— Trebuie să îl mutăm, zic apoi.

Jackie s-a gândit deja la asta. Stă în cadrul ușii cu Lin și cu Isabel și ține un braț de sacouri și de halate de laborator – orice a rămas în urmă de la bărbații care au fost evacuați. Îmi atinge brațul, apoi face semn spre podea, unde se află Morgan, și spre ea, cu mișcări circulare ale unui deget. Este mai puțin elegant decât limbajul structurat al semnelor folosit de Lin și de Lorenzo, dar înțeleg ideea. Jackie se va ocupa de chestia plină de sânge din colț.

Petroski își revine oarecum din șoc – deși mă întreb dacă își va reveni vreodată cu adevărat – și le ajută pe Lin și pe Isabel să îl rostogolească pe Morgan și să îl învelească în cârpe, în timp ce Jackie începe să curețe camera. Pare o scenă dintr-un film de groază, cu sânge pe podea și pete de tip Rorschach pe peretele din spatele lui Morgan, de când îl ținea pe Lorenzo cu acul la gât. Lorenzo vede privirea mea și îmi explică.

— Calibrul 45, Gianna. Ai făcut o gaură în el de mărimea statului Virginia.

— L-am ucis, nu? Nu este de fapt o întrebare, doar mă ajută să procesez acest adevăr. L-am ucis. Am ucis o ființă umană.

— Da, spune el încet. Și trebuie să plecăm. Toți.

Lorenzo și Petroski trag pe o targă trupul lipsit de viață al lui Morgan LeBron și îl scot afară. Mă uit cum se deschid ușile Camerei 1, apoi cum se închid. Un minut mai târziu, ei se întorc în laboratorul principal, însă fără targă. Toți șase lucrăm în tăcere, cu clor și cârpe, pentru a șterge dezastrul de pe pereți și de pe podeaua camerei. Cârpele îmbibate în sânge și clor sunt aruncate una după alta într-o pungă groasă de plastic, pe care Lin a luat-o dintr-un dulap de depozitare. Din când în când, ea și Isabel își fac semne. Nu le înțeleg, dar ceea ce spun pare consolator, plin de speranță.

Când nu mai rămâne nimic în afară de mirosul puternic de clor, ieșim cu toții și încercăm să îndepărtăm ultimele urme ale lui Morgan de pe

piele. Lin dispare și se întoarce cu șase halate curate de laborator, pe care ni le întinde. Nu e nevoie să arunc mai mult de o privire spre hainele mele ca să îmi dau seama că trebuie să mă acopăr.

Toți arată la fel.

Mă întorc apoi spre Petroski.

— Poți să ne scoți de aici și să ne treci de securitate?

Niciunul din noi nu aude când apare intrusul, uriașul care stă acum între noi și ieșire.

Oh, rahat, mă gândesc. Poate că o spun cu voce tare – sau poate că nu, dar aud totul clar, ca un claxon.

Bărbatul care a intrat în tăcere în laborator este ultima persoană pe care aș vrea să o văd – și cea pe care am tot văzut-o în mod repetat săptămâna aceasta, mereu cu totul neașteptat, de parcă singurul lui rol ar fi să ne supravegheze.

Poe.

Îmi dau seama acum că poate asta a fost misiunea lui de la bun început.

— Lăsați totul și veniți cu mine, spune el.

Mâna lui Petroski se îndreaptă spre pistolul de calibrul 45 de la șold și observ privirea lui Lorenzo în timp ce urmărește mișcarea.

— Nu fiți prost, domnule doctor Rossi, spune Poe.

Deschid gura încercând să vorbesc. Dar nu reușesc să articulez vreun cuvânt.

Poe se uită spre soldatul care stă între el și noi, restul. Se pare că urmărește cu un ochi arma, iar cu celălalt analizează micul nostru grup de rebeli. Apoi face un pas înainte, scoate pistolul din toc și îl ia.

— E mai bine dacă îl țin eu momentan. Apoi îi face un semn lui Petroski și spune: Mai întâi, tu. Apoi, doctorul Rossi. Doamnelor, în șir indian, ca la școală. Și nu scoateți niciun cuvânt.

Ne aliniem, iar Poe trece în spate, urmându-ne prin camera cimpanzeilor. El îi ordonă lui Petroski

să deschidă ușile, apoi parcurgem scurta distanță de la laborator până la liftul de serviciu din apropiere.

Acesta este deja deschis.

Iar înăuntru este un chip pe care îl recunosc, așa cum își recunoaște o mamă propriul copil.

ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Ușile liftului ar putea la fel de bine să fie însăși gura iadului, iar în locul numerelor luminoase ar putea să apară avertizarea de rău augur *Abandonează orice speranță.* Totuși, pășesc înăuntru, urmându-i pe ceilalți. La naiba cu speranța!

Acesta este fiul meu.

Steven vine spre mine, devenit brusc mai mult băiat decât bărbat. În două zile s-a mai subțiat, iar coastele i se simt mai clar sub haine când îl trag mai aproape. Oriunde ne-ar duce Poe, suntem împreună în această călătorie.

Poe ne întrerupe, punând capăt cu blândețe acestei îmbrățișări între mamă și copil.

— E timp pentru asta mai târziu, doctore McClellan. Când ajungem la etajul principal, nu ridicați privirea și nu vorbiți. Scoate trei benzi negre din buzunarul de la șold și ni le pasează – lui Lorenzo, lui Petroski și mie. Puneți-vă astea.

— În niciun caz, spune Lorenzo.

Petroski se albește la față și clatină din cap.

— Sunt de plastic, zice Poe. Faceți ce vă spun. Sergentul Petroski nu vă poate scoate de aici. Dar eu pot. Atâta vreme cât faceți ce vă spun.

Îmi prind banda la mână și ușile liftului se închid cu un sunet ușor.

Bărbații fac la fel.

Îl privesc întrebător pe Poe.

— Spune!

— Ce se întâmplă? întreb, pregătindu-mă pentru un șoc familiar.

Nu se întâmplă nimic.

— Aveți încredere în mine, spune Poe. Țineți capetele în jos și… nu știu, încercați să arătați obosiți până trecem de securitate.

Niciunul dintre oamenii din lift nu trebuie să se prefacă a fi obosit, nici măcar eu, îmi dau seama,

privindu-mi reflexia în peretele de oțel lucios. Mă uit la ceasul lui Lorenzo și văd că este ora două dimineața, dar pare să fi trecut un an întreg de când Morgan ne-a adus aici, ieri după-amiază.

Poe apasă butonul pentru etajul principal.

— Când ieșim, rămâneți în linie și urcați-vă în spatele dubei.

Urcatul cu liftul pare să dureze o oră.

— Bun, spune Poe. Mai întâi doamnele.

Ieșim în șir, mai întâi Lin, apoi Isabel, Jackie și eu. Simt ceva care mă apasă pe spate în timp ce ies din lift și, pentru un scurt și irațional moment, mă gândesc la țeava pistolului de calibrul 45 al lui Petroski; dar este o atingere caldă și consolatoare: mâna lui Lorenzo.

— Sunt aici, Gianna, șoptește el.

Unde erau înainte doar doi soldați, număr acum zece perechi de ghete lustruite.

O pereche înaintează cu hotărâre.

— Nu pot să-i las să plece, domnule, rostește o voce. Ordinele doctorului LeBron.

Mă simt provocată să îi răspund că doctorul LeBron nu va mai da niciun fel de ordine în viitorul apropiat sau îndepărtat, deși s-ar putea să dea câteva comenzi de gheață când va arde în iad. Mă trezesc zâmbind și îmi mușc interiorul obrajilor.

Direct în fața mea, Poe flutură un plic cu aspect familiar, în colțul de sus, din dreapta, este sigiliul prezidențial. În colțul din stânga, unde ar trebui să fie o adresă de expediere, se află un P mare, argintiu și în relief.

— Spune-i, zice Poe, înmânându-i plicul.

Se aude un foșnet neliniștit de hârtie în timp ce plicul este deschis și scrisoarea din el este despăturită.

— Fort Meade, spune soldatul. Înțeleg. Bine, atunci. Știi unde trebuie să mergi. Apoi, pe un ton mai dur: La o parte, soldați, lăsați-i să treacă!

În jurul meu se aud șoapte.

— Aceea nu e doctorița?

— Hei… e puștiul de aseară de la televizor.

— Cred că o știu de undeva.

— La naiba, șapte azi!

Citatul lui Burke îmi revine în minte, același pe care Steven l-a parafrazat atunci când oamenii puri au venit după Julia King: „Singurul lucru necesar pentru ca răul să triumfe este ca oamenii buni să nu facă nimic”.

În timp ce trecem pe lângă rândurile de cizme – și aud șoaptele și murmurul acestor bărbați nu mă pot decide dacă să simt dezgust sau milă.

Sau poate că este un amestec din ambele.

Lorenzo este ultimul care urcă în dubă și se așază lângă mine pe banchetă. Înainte ca Poe să ne închidă, observ absența incomodă a ferestrelor și a mânerului de pe interior al ușilor din spate. Groaza mi se strecoară pe sub piele în timp ce motorul pornește și mă întreb dacă nu cumva tocmai am fost păcăliți.

— Toată lumea este bine? se aude o voce.

Este masculină, moale și joasă. O recunosc, dar nu pot identifica timbrul.

— Aprindem lumina acum, Christopher.

Vocea aceea… Este al naibii de familiară.

Când se aprinde lumina, scoțând la iveală nu șapte, ci nouă chipuri, îmi dau seama de ce. Del și Sharon sunt în spatele dubei cu noi. Întind mâna și o strâng pe a lui Sharon. Ea o strânge pe a mea și aproape că vreau să mă arunc în brațele acestei femei pe care abia o cunosc.

— E timp pentru asta mai târziu, spune ea.

— Sharon, dragă, trebuie să lucrezi la brățările acelea, intervine Del, arătând spre Jackie, Lin și Isabel. Mai știi cum se face?

Sharon își dă ochii peste cap.

— Le-am făcut pe ale fetelor noastre, nu? Apoi, adresându-mi-se, adaugă: Bărbații… Cu toții cred că sunt singurii experți. Ea se apleacă și sărută buzele soțului ei. Nu-ți face griji, dragă. O să te

iubesc până mori. Poate chiar și o vreme după aceea.

Lucrează la contorul lui Jackie cu aceeași fermitate ca a lui Lin din momentul când a trepanat cimpanzeul.

— S-ar putea să simți o mică înțepătură, fato, dar să nu scoți nicio vorbă dacă nu vrei să fim electrocutate amândouă. Del e bun, dar cheia lui nu este la fel ca aceea pe care au folosit-o idioții care ți-au pus asta. Bun! Gata?

Jackie încuviințează, apoi se uită direct la mine.

— Gata! spune Sharon cu o notă triumfătoare în voce, apoi trece mai departe la Lin.

Primele cuvinte care îi ies din gură lui Jackie sunt exact cele la care mă așteptam:

— Rahat! Asta a fost mai rea decât nenorocita aia de tabără de meditație unde m-am dus cu douăzeci de ani în urmă.

Aceeași Jacko, mă gândesc. Apoi vorbesc cu ea – chiar vorbesc cu ea – pentru prima oară în două decenii.

ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

Până să intrăm pe drumul de pământ care trece drept aleea familiei Ray, Del și Sharon au reușit să ne povestească totul: munca de succes sub acoperire a lui Poe, arestarea înscenată a lui Del și salvarea lui Steven.

— Partea aceea a fost ușoară, spune Sharon. El se afla cu un etaj mai jos de laborator. Împreună cu vreo câțiva tineri din armată care credeau că pot prelua clădirea. N-a funcționat. Băieții ăia au mai mult mușchi decât creier. Îl privește pe Petroski, care se uită în gol în fața lui. Scuze. Nu m-am referit la tine, soldat.

După cum i se mișcă ochii, în sus și spre stânga, este clar că exact la asta s-a referit.

— El s-a descurcat foarte bine, Sharon, intervin, privind cum ochii lui Petroski strălucesc de încredere.

Poe oprește motorul și coboară, pentru a ne da drumul. Când o ajută pe Lin să coboare, mâna ei mică dispare cu totul într-a lui. Împreună alcătuiesc un tablou ridicol în genul King Kong.

Lorenzo sare și întinde ambele brațe spre mine.

— Jean?

În clipa în care mă las în brațele lui Lorenzo, vocea lui Patrick taie aerul încremenit al nopții. Mă desprind și traversez drumul de pământ spre soțul meu, simțind o atracție din ambele direcții, simțind că sunt ruptă în două.

— Slavă Domnului, iubito, spune Patrick, îmbrățișându-mă.

Când apare Steven, rămânem îmbrățișați toți trei până când Poe e nevoit să ne despartă.

— Mai târziu, spune el. Unii dintre noi avem o noapte lungă.

Lunga mea noapte începe cu o verificare rapidă a celor trei trupuri adormite de pe salteaua gonflabilă din sufrageria lui Sharon Ray. Și se

termină cu mine, prăbușindu-mă cu fața în jos în spațiul gol de lângă Sonia. Ultimul lucru pe care îl simt înainte să adorm este pieptul ei mic, urcând și coborând sub brațul meu. Ultimul lucru pe care îl aud este Poe, în bucătăria familiei Ray, explicând planurile pentru evadarea mea.

ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

Iată cum se întâmplă totul în această ultimă zi.

Patrick ne sărută de rămas-bun, mai întâi pe gemeni, apoi pe Sonia, pe mine și, în cele din urmă, pe Steven. Îi acordă mai multă atenție lui Steven. Nu-ți uiți niciodată primul născut, cred. Nu-l iubești mai mult, dar legătura este diferită, primară. În timp ce el pleacă, având singura fiolă ascunsă în servieta lui, mă bucur că nu mai avem câine. Am avut odată o corcitură nostimă de collie, beagle și ciobănesc, care aștepta tristă pe preș din clipa în care Patrick pleca dimineața, până când se întorcea acasă, la asfințit. Nu cred că aș putea suporta să văd câinele acela așteptând. Este suficient de greu pentru mine.

După ce mașina lui dispare, cu farurile din spate licărind în lumina răsăritului, totul îmi pare un scenariu, un videoclip pe care îl urmăresc în timp ce copiii se ceartă pe ultima negresă oferită de Sharon, iar Sonia le spune cu hotărâre fraților săi că știe precis că ei încearcă să trișeze la cărți; în timp ce cana de cafea pe jumătate goală a lui Patrick stă pe bufetul din bucătăria unei străine, cu lichidul din ea evaporându-se și condensându-se într-un clei maro, gros. Deși miroase a rahat, savurez din plin această cafea americană.

— Mă duc să mă întind un minut, îi spun lui Sharon, care pregătește micul dejun pentru șase oameni înfometați.

Ea îmi face semn cu o expresie mult prea sobră, spunându-mi că pot să îi folosesc camera dacă vreau. Mă retrag cu restul cafelei mele într-un loc nefamiliar, cu obloane trase și un ventilator de tavan care fredonează un cântec monoton.

Îl văd pe Patrick încetinind și oprindu-se la poarta de securitate, apoi întinzând cardul de identificare spre agentul Serviciilor Secrete, un bărbat care poartă o cască albă în ureche în loc de

un petic brodat cu SS pe braț. Parchează și cred că privește cerul, poate acel petic de cer din est, unde soarele încearcă să iasă din întuneric.

Ședința se ține la micul dejun, dar pentru Patrick pare să fie mai mult ca Cina cea de Taină. El este Iuda din mulțime, cel care dă mai departe o cupă otrăvită.

Acesta era planul, s-o pună în apă. Sau în cafea. Sau în șampania care va fi desfăcută și turnată în cupe delicate de cristal pentru doisprezece oaspeți distinși, din care aceștia vor sorbi în timp ce se felicită unul pe altul.

Unul este președintele Myers. Altul este Bobby Myers, care și-a revenit în mod miraculos din călătoria lui de șase zile în tărâmul afaziei. Nu voi ști niciodată dacă leziunea cerebrală a fost reală sau fabricată, dar, dacă ar fi să pun pariu, știu pe ce aș miza. E vorba de reverendul Carl și de Thomas Intimidantul. Șase membri ai Statului-Major sunt prezenți, la fel ca procurorul general și președintele Curții Supreme, ambii adepți ai Mișcării Pure. Patrick este numărul treisprezece. Iuda Iscarioteanul din Biroul Oval.

Când stau aici, în pat, amețită de ventilatorul de tavan care se învârte întruna, aceste coincidențe religioase mi se par amuzante. Apă, vin, treisprezece bărbați. Reverendul Carl și nebunia lui. Se spune că Iisus a fost fie un nebun, fie un mincinos, fie un zeu. Nebun, rău sau Dumnezeu, cum se spune. Nu pot să cred despre Carl Corbin că este un zeu – chiar dacă aș crede în asemenea entități divine.

Nu știu dacă zeii joacă zaruri, dar în mod sigur nu le încarcă cu otrăvuri care afectează mintea.

Cafeaua mi s-a răcit, dar o beau oricum.

Duminică seara – asta a fost doar cu douăsprezece ore în urmă? –, Patrick s-a decis că va doza mai întâi apa și cafeaua. Apoi va păstra pentru el ce va rămâne în fiolă, dacă va fi nevoie. Mă cutremur când mă gândesc la această cale de

ieșire, la evadarea lui Iuda, dar Poe îmi spune că Patrick a insistat. Atât de multe planuri bine puse la punct ajung să dea greș…

Atât pot să văd. Poate că imaginația mea nu poate face față acestei misiuni. Sau poate că am o imaginație bogată și văd totul în culori vii și în imagini clare ca laserul. Până la urmă, ce femeie ar vrea să viseze cu ochii deschiși despre cum îi moare soțul?

Mă uit la ceasul de pe noptiera lui Sharon. Arată că este timpul.

ȘAPTEZECI ȘI OPT

Nu dorm. Nu pot. În schimb, mă plimb cu copiii prin grajdul calului, uitându-mă cum Sonia își conduce frații în acest tur. Acum vorbește tot timpul, de parcă ar avea un gheizer de cuvinte în ea.

— Aceasta, spune ea, atingând iapa cu o mână și mângâind-o cu cealaltă între ochi, este Aristotel. Este fată. Chiar dacă Aristotel era un tip. Este preferata mea. Sharon spune că e foarte deșteaptă.

În timp ce Sonia împarte bucăți generoase de morcovi, instruindu-i *exact* pe băieți cum să țină palmele întinse și să lase calul să ia morcovul fără să apuce și câteva degete odată cu el, scot telefonul mobil al lui Sharon din buzunar și formez un număr.

Recepționistul nu este prea încântat de brusca mea schimbare de planuri.

— Doamnă McClellan, spune el, cu o voce la fel de nazală și de pițigăiată ca aceea a lui Morgan.

— Doctor McClellan, îl corectez eu.

El nu se scuză, ci doar își continuă predica.

— Programăm aceste teste din timp pentru un motiv. Trebuia să fiți aici acum o oră. Nu știu dacă vă putem reprograma până… Aud câteva hârtii foșnind în telefon. Până săptămâna viitoare cel mai devreme.

— Lăsați-o baltă. Nu vin la test, spun eu și termin apelul.

— Haide, mami, spune Sonia. Este rândul tău să o hrănești pe Aristotel.

— Dacă Aristotel continuă să mănânce morcovi, doamna Sharon o să se trezească cu o groază de murdărie aici. Și ghici pe cine o să roage să curețe staulul? adaug.

— Se cheamă grajd, mami.

Sonia pare absolut extaziată de ideea de a-și petrece o după-amiază curățând bălegar de cal.

Bravo ei, mă gândesc.

— Pot să fiu veterinar când mă fac mare? întreabă ea.

— Poate. E multă școală, totuși. Ești pregătită pentru asta?

— Tu ai putut, mamă, spune Steven.

Mă tem că inima ar putea să-mi explodeze și știu că am luat decizia cea bună.

— Mă duc înapoi în casă, bine? le spun eu, apoi plec, ștergându-mi obrajii cu dosurile palmelor.

Partea stângă mă arde, deși nu atât de mult de când Lin a refăcut bandajul. Oricum, sarea ustură.

Lorenzo stă pe bara din spate a dubei, privind spre drum și așteptând.

— Ei, bine? spune el când mă îndrept spre el.

— Nu pot să plec fără copii.

— Poe spune că trebuie. Chiar dacă… Se oprește, încercând să nu rostească numele soțului meu. Chiar dacă Patrick reușește, nimic nu se va schimba peste noapte. Au numele noastre. Au poze. Trebuie să plecăm din țară.

— Chiar, unde e Poe? întreb, schimbând subiectul. M-am decis, am nevoie de șase pașapoarte, nu de unul.

— A plecat cu soțul tău, răspunde Lorenzo. Apoi, ridicând privirea, adaugă: Tocmai vorbeam de lup…

Mașina lui Patrick se îndreaptă spre noi ca un tren scăpat de sub control, derapând și oprind brusc lângă dubă. Un nor de praf se ridică deasupra pământului când se deschide portiera șoferului și coboară Poe.

Ușa pasagerului nu se deschide.

— Unde e Patrick? întreb. Unde dracului e?

Poe răspunde strigând la Lorenzo. Aud fiecare al doilea cuvânt. Pleacă. Lin. Stop. Sângerat. Încercat. Ajutor. Nu. Timp.

Creierul meu umple restul golurilor și deschid ușa din spate, lovind aripa dubei. Se aude o

bufnitură înfundată, iar înăuntrul meu, un urlet, un urlet lung și final, după care nu mai rămâne nimic.

— Ce s-a întâmplat cu el? reușesc să rostesc, deși nu trebuie să mai întreb.

ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ

Înmormântarea lui Patrick a fost planificată ca un eveniment discret, însă, privind în jur spre mulțimea de bărbați și de femei de la mica fermă a familiei Ray, îmi dau seama că eforturile mele au fost în zadar. Vecini despre care credeam că nu le pasă sunt aici, inclusiv Olivia și Evan King. Și Julia, desigur. Ea și Steven au aerul unor copii speriați, și știu că așa sunt. Câțiva prieteni mai vechi au venit cu mașina de pe Coasta de Vest, întrucât traficul aerian este momentan oprit.

Toată țara este într-o stare de tranziție haotică, mulțumită lui Patrick.

În multe feluri, încă îl iubesc. În multe feluri, îmi pare rău că nu mai este.

Radiourile și televiziunile au păstrat tăcerea în aceste ultime zile, iar ziarele reiau povești deja spuse. Washington, D.C., este închis mai strașnic decât un seif bancar. Uraganul de teroare poate că a luat sfârșit, dar știm că o furtună tot va mai zăbovi. Cu toții știm că încă nu suntem în siguranță.

Del și Sharon s-au decis să rămână, iar Jackie stă la fermă ca să ajute cu rezistența, să elimine molozul și să reconstruiască.

— Rămân și eu, îi spun, după ce îl îngropăm pe Patrick. Vreau să rămân.

Ea mă tratează cu aceeași duritate ca întotdeauna, ca atunci când eram tinere și naive. Sau când eu eram naivă. Jackie nu cred că a fost vreodată.

— Trebuie să pleci, spune Jackie. Chiar acum. Când încerc să protestez, îmi pune o mână pe burtă. Știi că trebuie, Jeanie.

Are dreptate, desigur. Jackie a avut mereu dreptate, cu privire la atâtea lucruri. Mă ia în brațe – acum suple și musculoase de la munca fizică –, iar în îmbrățișare simt totul. Recunoștință.

Mândrie. Iertare. Nu mai am nicio bulă în jurul meu.

— Haide, fato, du-te! Te așteaptă bărbatul tău, spune ea desprinzându-se din îmbrățișare.

Bărbatul meu.

Pare prea curând să mă gândesc la Lorenzo ca la bărbatul meu, ca la amantul meu. Dar simt mâna lui pe spate, în timp ce mă conduce spre fermă. Gestul lui este și simplu, și complex în același timp. O parte din mine ar vrea să se întoarcă, să fugă spre pământul proaspăt sub care este îngropat Patrick. Dar nu o fac. Stau cu Lorenzo și îi adun pe copii, spunându-le să își facă bagajele.

Poate că totuși o mică parte din mine va rămâne aici, la această fermă. Să îi țină companie lui Patrick.

Chris Poe a clătinat din cap când l-am întrebat ce s-a întâmplat în centru. Am insistat, totuși. E bine că pot să insist din nou, chiar dacă informația pe care am primit-o a fost greu de auzit.

Viața aruncă mici ironii înspre noi. Așadar, faptul că Morgan LeBron, ticălosul incompetent de care m-am ocupat cu doar câteva zile în urmă, a fost cauza morții lui Patrick m-a surprins mai puțin decât ar fi trebuit.

— Eu nu eram înăuntru, mi-a spus Poe, studiind cu privirea o bucată de lut dintre ghetele sale. Și Domnul… Patrick a ieșit alergând pe ușa laterală, ca un mistreț sălbatic care a mirosit sânge proaspăt.

Am încuviințat, dându-i de înțeles că era în regulă să continue.

— Da.

Poe și-a afundat gheata în bucata de lut, mărunțind-o până când nu a mai rămas decât praf.

— N-am auzit decât „Blocare! Blocare!” și ceva despre memoul lui Morgan. Ei, bine, asta nu e adevărat.

O altă bucată de lut se sfărâmă sub vârful ghetei stângi a lui Poe. Am auzit împușcături. Știi că

mereu îi au pe tipii aceia pe acoperișul Casei Albe… Cei pe care nu îi vede nimeni niciodată.

— Da.

— Ei, bine, cred că ei au tras. Nu știu ce altceva să vă spun, doctore McClellan.

— Jean, am rostit, luându-i mâna. Jean e în regulă.

El s-a întors să plece, cu umerii căzuți și cu pumnii îndesați adânc în buzunare. Apoi s-a întors brusc.

— Mai știu un singur lucru, Jean. Când soțul tău a încasat acel glonț, jur că zâmbea.

— Mulțumesc, am spus. E suficient pentru mine.

Și încă este.

OPTZECI

În Canada a fost cald pe parcursul lunilor iunie și iulie, în timp ce am așteptat ca acele șase aplicații pentru pașaport să-și croiască drum spre birourile din Montreal. Aș fi vrut să rămân, măcar în lunile de vară. Era ceva calmant la râurile, lacurile și zilele scăldate în căldură, care se transformau în nopți răcoroase și liniștite. Dar casa mea mă chema, iar franceza nu mi s-a părut niciodată ușoară. În plus, trebuia să-mi văd mama.

În contrast, coasta sudică a Italiei este departe de a fi calmă. Turiștii au invadat orașul nostru adormit, iar în august vor veni mai mulți. Totuși, este locul în care îmi doresc să fiu.

De când am sosit, luni, Lorenzo lucrează zi și noapte la proiectul lui. El spune că vom avea serul gata până în weekend, mulțumită notițelor furate de Poe din biroul lui din Washington. Mi-a promis că o să îi ducă pe copii într-o drumeție în Capri atunci când termină. E bun cu ei, cred, iar Steven, deși ezitant la început, a ajuns să îl trateze ca pe un frate mai mare.

Accept și asta.

Ne-am pus la curent cu știrile încă de când am traversat granița din Maine în Canada, apoi și când am trecut Atlanticul din Canada aici.

Radiourile și televiziunile și-au revenit la viață, iar tipografiile au început să-și scoată ziarele. Femeile au mărșăluit în tăcere până când mâinile și cuvintele le-au fost eliberate. Jackie pare să fie în fruntea fiecărui marș. Ea ne scrie că, atunci când va fi pregătită, ne va vizita.

Nu cred că ne vom mai întoarce în State, nici măcar acum, când a doua mea țară s-a întors la ce ar fi trebuit să fie o viață normală, nici măcar acum, când un nou președinte a preluat conducerea, spunând în termenii cei mai simpli că el nu va repeta niciodată dezastrul ce a provocat

daunele din ultimele douăsprezece luni. Cu primii unsprezece bărbați din linia succesiunii, chiar și cei morți din cauza otrăvirii, sau așteptând procesul pentru conspirație sau demisionând de la joburile lor, sarcina de a reconstrui totul s-a distribuit tuturor, secretarului de sănătate și serviciilor sociale. Ceva amuzant, de fapt, dacă mă gândesc că asta ar fi putut să fie următoarea slujbă a lui Patrick.

Jackie este coordonatoare de campanie și o face voluntar. În scrisoarea ei de săptămâna trecută, mi-a povestit despre alegerile mijlocii, despre cum Congresul se va întoarce la normal – și poate chiar va ajunge mai bun, cu toate femeile care candidează. *Imaginează-ți, Jeanie,* scria ea. *Douăzeci și cinci la sută din Senat și din Camera Reprezentanților. Douăzeci și cinci! Ar trebui să te întorci și să te implici.*

Poate la anul, am răspuns. Și am vorbit serios.

Totuși, momentan, Jackie beneficiază de sprijinul meu financiar și moral. Nu sunt gata să intru în politică, nu încă.

Băieților le plac zilele însorite și aerul Italiei. A doua limbă a Soniei începe să devină la fel de expresivă ca prima și toată lumea este entuziasmată de copilul care urmează să vină.

În plus, mă bucur când privesc femeile de aici. Ele vorbesc cu mâinile, cu trupurile și cu sufletele și cântă.

Electrizantul roman de debut al Christinei Dalcher, amplasat într-un viitor nu foarte îndepărtat și scris în genul operei distopice a lui Margaret Atwood, *Povestea slujitoarei*, supune atenției noastre următoarea problemă: dacă numărul cuvintelor pe care le putem folosi zilnic ar fi serios limitat, ce am face pentru a fi auziți? Lumea distopică a Christinei Dalcher este una apocaliptică: populația este condusă de un guvern care deține puterea absolută, iar președintele este orchestratorul noii ordini a Purilor, o mișcare creștină și politică fundamentalistă.

VOX evidențiază într-o manieră cutremurătoare importanța comunicării, precum și pericolul îndoctrinării și al radicalizării oamenilor.

ISBN 978-606-006-222-6
9 786060 062226
www.rao.ro
www.raobooks.com

[1] Reserve Officers' Training Corps - Corpul de antrenament al ofițerilor în rezervă (n.tr.)

[2] Biserica lui Iisus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă (mormoni) (n.tr.)

[3] Hai s-o facem! (n.red.)

[4] Romancier şi eseist american, autor al celebrului roman *Alegerea Sofiei* (n.tr.)

Table of Contents

MULȚUMIRI 6
UNU 8
DOI 11
TREI 16
PATRU 23
CINCI 26
ȘASE 31
ȘAPTE 34
OPT 40
NOUĂ 47
ZECE 53
UNSPREZECE 55
DOISPREZECE 62
TREISPREZECE 68
PAISPREZECE 72
CINCISPREZECE 76
ȘAISPREZECE 85
ȘAPTESPREZECE 90
OPTSPREZECE 95
NOUĂSPREZECE 101
DOUĂZECI 105
DOUĂZECI ȘI UNU 110
DOUĂZECI ȘI DOI 116
DOUĂZECI ȘI TREI 120
DOUĂZECI ȘI PATRU 124
DOUĂZECI ȘI CINCI 129
DOUĂZECI ȘI ȘASE 132

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE 135
DOUĂZECI ȘI OPT 141
DOUĂZECI ȘI NOUĂ 147
TREIZECI 153
TREIZECI ȘI UNU 155
TREIZECI ȘI DOI 159
TREIZECI ȘI TREI 162
TREIZECI ȘI PATRU 166
TREIZECI ȘI CINCI 168
TREIZECI ȘI ȘASE 173
TREIZECI ȘI ȘAPTE 178
TREIZECI ȘI OPT 182
TREIZECI ȘI NOUĂ 187
PATRUZECI 190
PATRUZECI ȘI UNU 193
PATRUZECI ȘI DOI 197
PATRUZECI ȘI TREI 200
PATRUZECI ȘI PATRU 204
PATRUZECI ȘI CINCI 209
PATRUZECI ȘI ȘASE 215
PATRUZECI ȘI ȘAPTE 221
PATRUZECI ȘI OPT 226
PATRUZECI ȘI NOUĂ 230
CINCIZECI 235
CINCIZECI ȘI UNU 238
CINCIZECI ȘI DOI 242
CINCIZECI ȘI TREI 245
CINCIZECI ȘI PATRU 247
CINCIZECI ȘI CINCI 253
CINCIZECI ȘI ȘASE 257

CINCIZECI ȘI ȘAPTE 261
CINCIZECI ȘI OPT 266
CINCIZECI ȘI NOUĂ 270
ȘAIZECI 275
ȘAIZECI ȘI UNU 277
ȘAIZECI ȘI DOI 282
ȘAIZECI ȘI TREI 287
ȘAIZECI ȘI PATRU 290
ȘAIZECI ȘI CINCI 293
ȘAIZECI ȘI ȘASE 299
ȘAIZECI ȘI ȘAPTE 303
ȘAIZECI ȘI OPT 306
ȘAIZECI ȘI NOUĂ 313
ȘAPTEZECI 317
ȘAPTEZECI ȘI UNU 321
ȘAPTEZECI ȘI DOI 325
ȘAPTEZECI ȘI TREI 328
ȘAPTEZECI ȘI PATRU 332
ȘAPTEZECI ȘI CINCI 336
ȘAPTEZECI ȘI ȘASE 340
ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE 342
ȘAPTEZECI ȘI OPT 345
ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ 348
OPTZECI 351